

ประวัติความเป็นมาของ หนังสืออพยพ

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่สองในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้นห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทาทัก คำว่า “อพยพ” หมายความว่า “ออกไป” ในหนังสือปฐมกาล บทที่ 12-50 เราพบเรื่องเกี่ยวกับอับราฮัม พร้อมกับบุตร หลาน กับ เหลน ของตน พระเจ้า ทรง ทำ พันธ สัญญา ไว้ กับ อับ รา ฮัม ว่า โดย เชื้อสาย ของ อับ รา ฮัม (ซึ่ง คือ พระ เยชู คริสต์) ทุก ประเทศ ใน โลก นี้ จะ ได้ รับ พระพร หนังสือ อพยพ นี้ บันทึก เรื่อง การ ที่ชนชาติอิสราเอล ถูก ปล่อย จาก ประเทศ อียิปต์ การ พ้น จาก การ เป็น ทาส ของ เขา และ การ รวบรวม ชนชาติ นี้ ให้ เป็น ประเทศ คือ ประเทศ อิสราเอล พระเจ้า ทรง รับ ประเทศ นี้ เป็น ประเทศ พิเศษ และ ทรง ประทาน พิธี ต่าง ๆ แห่ง พระราช บัญญัติ ซึ่ง จารึก ไว้ ใน ชีวิต ของ ทุก คน ใน ประเทศ นี้ พิธี ต่าง ๆ เหล่า นี้ เล็ง ถึง พระ คริสต์ และ ความ รอด โดย ความ เชื่อ พิธี ต่าง ๆ เหล่า นี้ (รวมทั้ง เครื่องบูชา พวก บูโรหิต และ คำพยากรณ์) ได้ เล็ง ถึง พระ เยชู

หนังสือโรม 9:4-5 ได้กล่าวถึงชนชาติอิสราเอลนี้ว่า “พวกเขาเป็น คนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้า และสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้าและพระสัญญาทั้งหลาย ทั้ง บรรพบุรุษ ก็ เป็น ของ เขา ด้วย และ พระ คริสต์ ก็ ได้ ทรง ถือ กำเนิด ตาม เนื้อ หนึ่ง ใน เชื้อ ชาติ ของ เขา พระองค์ ผู้ทรง อยู่ เหนือ สารพัด ผู้ซึ่ง พระเจ้า จะ ทรง โปรด อวยพระพรเป็นนิตย์ เอเมน”

การลำดับวัน เดือน ปี ของอาจารย์เจมส์ อัซซูร์ ว่าพวกอิสราเอล อพยพ จาก ประเทศ อียิปต์ ใน ปีก่อน ค.ศ. 1491 พิธีต่างๆ แห่ง พระราชบัญญัติ (เช่น เครื่องบูชา เทศกาล วัน สะบาโต และ พิธี สุธนัต) ที่พูด ถึง ใน หนังสือ อพยพ นี้ ไม่ได้เป็น คำ สั่ง สำหรับ พวกเรา ใน สมัยนี้ “แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดปลายของแผ่นดินโลก” (1 คร 10:11)

ครอบครัวของยาโคบอาศัยอยู่ในอียิปต์

¹ นี่แหละ เป็น ชื่อบุตร ของ อิสราเอล ที่ เข้า มา ใน ประเทศ อียิปต์ ท่านเหล่านี้กับทั้งครอบครัวของตนได้มากับยาโคบ ² คือ รูเบน สิเมโอน เลวี และ ยูดาห์ ³ อัสสาการ์ เศบูลุน และ เบนยามิน ⁴ ดาน และ นัฟทาลี กาดและอาเซอร์ ⁵ คนทั้งปวง ที่ออกมาจากนั้นเอาของยาโคบรวมเจ็ดสิบคนด้วยกัน ส่วน โยเซฟนั้นอยู่ที่ประเทศอียิปต์แล้ว ⁶ แล้วโยเซฟกับพี่น้องทุกคน ทั้งบรรดาคนยุคนั้น ถึงแก่ความตายเสียหมด

การทวีเป็นประเทศ

⁷ และ บุตร ของ อิสราเอล มี ลูก หลาน มาก และ เพิ่ม จำนวน ขึ้น มาก พวก เขา ทวีมาก ขึ้น และ มี กำลั๊ง มาก ทีเดียวกว่า และ แพร่ หลาย ไป จน เต็ม แผ่น ดิน นั้น ⁸ บัดนี้มีกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้น ครอง ราช สมบัติใน ประเทศ อียิปต์ ซึ่งมีได้รู้จักกับโยเซฟ ⁹ และพระองค์ทรงประกาศ แก่ชนชาติของ พระองค์ว่า “ดูเถิด ประชาชน ชนชาติ อิสราเอล มี มากกว่า และมี กำลั๊ง ยิ่ง กว่าเรา อีก ¹⁰ มาเถิด ให้เราใช้สติปัญญา ใน เรื่อง พวก นี้ กับ เขา เกรง ว่า เขา จะ ทวีมาก ขึ้น แล้ว ต่อ มา เมื่อ เกิด สงคราม ขึ้น เขา จะ สมทบ

กับ พวก ข้าศึก ของ เรา ผู้ รบ กับ เรา แล้ว จะ ยก ออก ไป จาก อาณาจักร” ¹¹ เหตุฉะนั้น เขาจึงตั้งนางงานให้เบียดเบียน คนอิสราเอลด้วยงานตรากตรำ และเขาทั้งหลายสร้างเมือง เก็บราชสมบัติของฟาโรห์ คือเมืองปิธม และเมืองรามเสส ¹² แต่ยิ่งเบียดเบียนชนชาติอิสราเอล ชนชาติอิสราเอลก็ยิ่ง ทวีมากขึ้น และยิ่งแพร่หลายออกไป ชาวอียิปต์ก็ทุกข์ใจ เนื่องด้วยชนชาติอิสราเอล ¹³ ชาวอียิปต์จึงบังคับชนชาติ อิสราเอลให้ทำงานหนัก ¹⁴ และทำให้ชีวิตของเขาขมขื่น เพราะงานหนักที่เขากระทำนั้น เช่นทำปูนสอ ทำอิฐและ ทำงานต่างๆที่ทุ่งนา เขาถูกบังคับให้ทำงานหนักทุกชนิด ¹⁵ และกษัตริย์อียิปต์ทรงตรัสกับนางผดุงครรภ์ชาวอียิปต์ ซึ่ง คนหนึ่งชื่อชิฟราห์และอีกคนหนึ่งชื่อปูลอห์ ¹⁶ และพระองค์ ตรัสว่า “เมื่อเจ้าไปทำการคลอดให้แก่หญิงอียิปต์ และเห็น เขาอยู่บนแผ่นศิลา ถ้าเป็นเด็กชายก็ให้ฆ่าเสีย แต่ถ้าเป็น เด็กหญิงก็ให้ไว้ชีวิต” ¹⁷ แต่นางผดุงครรภ์ยำเกรงพระเจ้า จึงมิได้ทำตามที่กษัตริย์อียิปต์สั่งเขา นั้น แต่ปล่อยให้บุตร ชายรอดชีวิต ¹⁸ กษัตริย์อียิปต์จึงรับสั่งให้นางผดุงครรภ์เข้า ฝ้า และตรัสแก่เขาว่า “เหตุไฉนเจ้าจึงทำอย่างนี้ คือ ปล่อยให้เด็กชายรอดชีวิต” ¹⁹ นางผดุงครรภ์จึงกราบทูล ฟาโรห์ว่า “เพราะหญิงอียิปต์ไม่เหมือนหญิงอียิปต์ เพราะเขา มีกำลังมากจึงคลอดบุตรโดยเร็ว และนางผดุงครรภ์มา หาเขาไม่ทัน” ²⁰ เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงโปรดปรานนาง ผดุงครรภ์นั้น พลไพร่ยิ่งทวีมากขึ้น และมีกำลังเข้มแข็ง มาก ²¹ และต่อมา เพราะนางผดุงครรภ์นั้นยำเกรงพระเจ้า พระองค์จึงได้ทรงให้เขาทั้งสองมีครอบครัว ²² ฝ่ายฟาโรห์ จึงรับสั่งแก่ปาวไพร่ทั้งปวงของพระองค์ว่า “บุตรชายทุกคน

ที่เกิดมาให้อาไปทิ้งเสียในแม่น้ำ แต่บุตรสาวทุกคนให้รอดชีวิตอยู่ได้”

2

กำเนิดของโมเสส ธิดาฟาโรห์รับโมเสสไว้เป็นบุตรเลี้ยง

1 ยังมีชายวงศ์วาน เลวี คนหนึ่ง ได้หญิงสาว คน เลวี มา เป็น ภรรยา 2 หญิง นั้น ตั้ง ครรภ์ และ คลอด บุตร ชาย และ เมื่อนางเห็นว่าทารกเป็นเด็กที่มีรูปงาม นางจึงซ่อนทารกไว้ถึงสามเดือน 3 ครั้นนางจะซ่อนทารกต่อไปอีกไม่ได้แล้ว ก็เอาตะกร้าสานด้วยต้นกก ยาด้วยยางมะตอยและชัน เอาทารกใส่ลงในตะกร้า แล้วนางนำไปวางไว้ที่กอปรือริมแม่น้ำ 4 ส่วน พี่สาว ยืน อยู่แต่ ไกล คอย ดู ว่า จะ มี เหตุการณ์ อะไร เกิด ขึ้น แก่ น่อง 5 และ พระราช ธิดา ของ ฟาโรห์ ลง ไป สรง ที่ แม่น้ำ และ พวก สาว ใช้ เดิน ไป ตาม ริม ฝั่ง แม่น้ำ นั้น และ เมื่อ พระนาง เห็น ตะกร้า อยู่ ระหว่าง กอปรือ จึง สั่ง ให้ สาว ใช้ ไป นำ มา 6 และ เมื่อ เปิด ตะกร้า นั้น ออก ก็ เห็น ทารก และ ดู เกิด ทารก นั้น กำลัง ร้อง ให้ พระนาง จึง ทรง กรุณา ทารก นั้น และ ตรัส ว่า “นี่ เป็น ลูก ชาว ฮีบรู” 7 พี่สาว ทารก จึง ทูล ถวาย พระราช ธิดา ของ ฟาโรห์ ว่า “จะ ให้ หม่อมฉัน ไป หา นาง นม ชาว ฮีบรู มา เลี้ยง ทารก นี้ ให้ พระนาง ไหม” 8 พระราช ธิดา ของ ฟาโรห์ จึง มี รับ สั่ง แก่ เธอ ว่า “ไป หา เกิด” หญิง สาว นั้น จึง ไป เรียก มารดา ของ ทารก นั้น มา 9 ฝ่าย พระราช ธิดา ของ ฟาโรห์ จึง ตรัส สั่ง นาง ว่า “รับ เด็ก นี้ ไป เลี้ยง ไว้ ให้ เรา แล้ว เรา จะ ให้ ค่า ล้าง แก่ เจ้า” นาง จึง รับ ทารก ไป เลี้ยง ไว้ 10 แล้ว ทารก นั้น ก็ โต ขึ้น และ นาง ก็ พา เขามา ถวาย พระราช ธิดา ของ ฟาโรห์ และ เขากลาย เป็น บุตร เลี้ยง ของ พระนาง และ พระนาง ประทาน

ชื่อว่า โมเสส และตรัสว่า “เพราะเราได้จุดเขาขึ้นมาจากน้ำ”

โมเสสป้องกันชาวฮีบรูที่ถูกกดขี่

¹¹ และต่อมาในวันเหล่านั้น ครั้นโมเสสเติบโตขึ้นแล้ว ท่านก็ออกไปหาพวกพี่น้อง และเห็นพวกเขาต้องทำงานตรากตรำ โมเสสเห็นคนอียิปต์คนหนึ่งกำลังตีคนฮีบรู ซึ่งเป็นชนชาติเดียวกันกับตน ¹² ท่านก็มองดูชายชรา และเมื่อท่านเห็นว่าไม่มีผู้ใดอยู่ที่นั่น ท่านจึงฆ่าคนอียิปต์นั้นเสีย แล้วซ่อนศพไว้ในทราย ¹³ และเมื่อโมเสสออกไปอีกในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด มีชาวฮีบรูสองคนต่อสู้กันอยู่ ท่านจึงกล่าวแก่คนที่ทำผิดนั้นว่า “ท่านตีพี่น้องของท่านเองทำไม” ¹⁴ และเขาตอบว่า “ใครแต่งตั้งท่านให้เป็นเจ้านายและเป็นตุลาการปกครองพวกข้าพเจ้า ท่านตั้งใจจะฆ่าข้าพเจ้าเหมือนกับที่ได้ฆ่าคนอียิปต์คนนั้นหรือ” โมเสสจึงกลัว และนึกว่า “เรื่องนั้นได้ลือกันไปทั่วแล้วเป็นแน่” ¹⁵ เมื่อฟาโรห์ทรงได้ยินถึงเรื่องนี้ก็หาช่องที่จะประหารชีวิตโมเสสเสีย แต่โมเสสหนีจากพระพักตร์ของฟาโรห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินมีเดียน ท่านจึงนั่งลงที่ริมบ่อน้ำแห่งหนึ่ง

โมเสสอยู่ที่แผ่นดินมีเดียนเป็นเวลาสี่สิบปี

¹⁶ ฝ่ายบุโรหิตของคนมีเดียนมีบุตรสาวเจ็ดคน หญิงเหล่านั้นก็มาตักน้ำใส่รางให้ฝูงแพะแกะของบิดากิน ¹⁷ และพวกเลี้ยงแกะมาไล่หญิงเหล่านั้น แต่โมเสสลุกขึ้นช่วยหญิงเหล่านั้น และให้ฝูงแพะแกะของเธอกินน้ำ ¹⁸ และเมื่อหญิงเหล่านั้นกลับไปหาเรอูเอลบิดาของเธอ บิดาถามว่า “วันนี้ทำไมพวกเจ้าจึงกลับมาเร็ว” ¹⁹ และเธอตอบว่า “มีคนอียิปต์คนหนึ่งช่วยพวกข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของพวกเลี้ยงแกะ ทั้งยังตักน้ำให้พวกข้าพเจ้าและให้

ฝูงแพะแกะกินด้วย”²⁰ บิดาจึงถามบุตรสาวของท่านว่า “แล้วชายผู้นั้นอยู่ที่ไหน ทำไมจึงทิ้งเขาไว้ละ ไปเชิญเขามา เพื่อจะรับประทานอาหารซี”²¹ โมเสสก็เต็มใจอาศัยอยู่กับเรอูเอล แล้วเรอูเอลก็ยกศิปีปราช์บุตรสาวให้แก่โมเสส²² นางก็คลอดบุตรชายคนหนึ่ง โมเสสจึงตั้งชื่อว่า เกอร์โซม เพราะท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ”²³ และต่อมา ครั้นเวลาล่วงมาช้านาน กษัตริย์อียิปต์ก็สิ้นพระชนม์ ประชาชาติอิสราเอลก็เศร้าโศก เพราะเหตุที่เขาเป็นทาส เขาจึงร้องคร่ำครวญ และเสียงร่ำร้องของเขาตั้งขึ้นไปถึงพระเจ้า ด้วยเหตุที่เป็นทาสนี้²⁴ และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงคร่ำครวญของเขา พระเจ้าจึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ²⁵ พระเจ้าจึงทอพระเนตรชนชาติอิสราเอล แล้วพระเจ้าทรงเอาใจใส่พวกเขา

3

พุ่มไม้ที่ไฟลุกโชนอยู่ พระเจ้าทรงเรียกโมเสส

¹ ฝ่ายโมเสสเลี้ยงฝูงแพะแกะของเยโรฟอตาของเขา ผู้เป็นบุโรหิตของคนมีเดียน และท่านได้พาฝูงแพะแกะไปด้านหลังของถิ่นทุรกันดาร และมาถึงภูเขาของพระเจ้า คือโฮเรบ² ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟ ซึ่งอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ โมเสสจึงมองดูและดูเถิด พุ่มไม้นั้นมีไฟลุกโชนอยู่ แต่พุ่มไม้นั้นมิได้ไหม้ไหม้ไป³ โมเสสจึงกล่าวว่า “ข้าจะแหวะเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าเหตุไฉนพุ่มไม้จึงไม่ไหม้”⁴ และเมื่อพระเยโฮวาห์ทอพระเนตรเห็นเขาเดินเข้ามาดู พระเจ้าจึงตรัสแก่เขาออกมาจากท่ามกลางพุ่มไม้นั้นว่า “โมเสส โมเสส” และ

โมเสสทูลตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้”⁵ พระองค์จึงตรัสว่า “อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะเป็นที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์”⁶ แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า “เรา เป็น พระเจ้า ของ บิดา เจ้า เป็น พระเจ้า ของ อับราฮัม เป็น พระเจ้า ของ อิสอัค และเป็น พระเจ้า ของ ยาโคบ” และ โมเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัวไม่กล้ามองดูพระเจ้า⁷ และ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราเห็น ความทุกข์ของ พลไพร่ของ เราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และได้ยิน เสียงร้องของเขา เพราะเหตุพวกนายงานของเขา ด้วยเรารู้ถึงความทุกข์ร้อน ต่างๆของเขา⁸ และเราลงมาเพื่อจะช่วยเขาให้รอดพ้นจาก มือของชาวอียิปต์ และนำเขาออกจากประเทศนั้น ไปยัง แผ่นดินที่อุดมกว้างขวาง เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้ง ไหลบริบูรณ์ คือ ไปยัง ที่อยู่ของชาว คานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปริสซี คนอีไวต์ และคนเยบุส⁹ เพราะ ฉะนั้น ดูเถิด บัดนี้คำร้องของชนชาติอิสราเอลมาถึงเรา แล้ว ทั้งเราได้เห็นการข่มเหงซึ่งชาวอียิปต์กระทำต่อเขา แล้ว¹⁰ เพราะ ฉะนั้น จง มาเถิด บัดนี้เราจะใช้เจ้าไป ฝ่า ฟาโรห์ เพื่อเจ้าจะได้พาพลไพร่ของเรา คือชนชาติอิสราเอล ออกจากอียิปต์”¹¹ ฝ่ายโมเสสจึงทูลพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์ เป็นผู้ใดเล่า ซึ่ง ข้าพระองค์ จะไป ฝ่า ฟาโรห์ และจะ นำ ชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์”¹² พระองค์จึงตรัสว่า “เรา จะอยู่กับเจ้าแน่ และนี่จะเป็นหมายสำคัญให้เจ้ารู้ว่าเรา ใช้ให้เจ้าไป คือเมื่อเจ้านำพลไพร่ออกจากอียิปต์แล้ว เจ้า ทั้งหลายจะมาปรนนิบัติพระเจ้านบนภูเขานี้”¹³ และโมเสส ทูลพระเจ้าว่า “ดูเถิด เมื่อข้าพระองค์ไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน’ และเขาจะพูดกับข้าพเจ้า

ว่า ‘พระองค์ทรงพระนามว่าอะไร’ ข้าพระองค์จะกล่าวแก่เขาอย่างไร”¹⁴ พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” แล้วพระองค์ตรัสว่า “เจ้าจงไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า ‘เราเป็น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย’ ”

ทรงเรียกโมเสสให้นำคนอิสราเอลออกจากอียิปต์

¹⁵ พระเจ้า จึง ตรัส กับ โมเสส อีกว่า “เจ้า จง กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอล ว่า ดังนี้ ‘พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า แห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน’ นี่เป็น นาม ของ เรา ตลอด ไป เป็น นิตย์ และนี่ เป็นที่ ระลึก ของ เรา ตลอด ทุก ชั่วอายุ ¹⁶ จง ไป รวบรวม พวก ผู้ใหญ่ ของ อิสราเอล ให้ มา ประชุม พร้อม กัน แล้ว กล่าว แก่ เขา ว่า ‘พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า แห่ง บรรพบุรุษ ของ ท่าน คือ พระเจ้า ของ อับราฮัม ของ อิสอัค และ ของ ยาโคบ ปราภฏ แก่ ข้าพเจ้า ตรัส ว่า “แท้จริงเราลงมาเยี่ยมเจ้าทั้งหลายแล้ว และได้เห็นสิ่ง ซึ่ง เขา ได้ กระทำ แก่ เจ้า ใน อียิปต์ ¹⁷ และ เรา ได้ กล่าว ไว้ แล้ว ว่า เรา จะ พา เจ้า ทั้ง หลาย ไป ให้ พ้น จาก ความ ทุกข์ ใน ประเทศ อียิปต์ ไป ยัง แผ่น ดิน ของ ชาว คานาอัน คน ฮิตไทต์ คน อาโมไรต์ คน เบริสซี คน ฮีไวต์ และ คน เยบุส ไป ยัง แผ่น ดิน ซึ่งมี น้ำ นม และ น้ำ ผึ้ง ไหล บริบูรณ์” ’ ¹⁸ และ เขาก็ จะ เชื้อ พัง คำ ของ เจ้า แล้ว พวก เจ้า ทั้ง เจ้า กับ พวก ผู้ใหญ่ ของ คน อิสราเอล จง พา กัน ไป เผ่า กษัตริย์ ของ อียิปต์ และ เจ้า จง ทูล พระองค์ ว่า ‘พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ของ คน อิบรู ทรง ปราภฏ แก่ ข้า พะองค์ ทั้ง หลาย บัดนี้ ขอ ได้ โปรด ให้ ข้า พะองค์ เดินทาง ไป ใน ถิ่น ทูร์กัน ดาร สัก สาม วัน เพื่อ จะ ถวาย เครื่อง บูชา แต่ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ของ เรา’ ¹⁹ เรา รู้ แน่ แล้ว ว่า กษัตริย์ แห่ง อียิปต์ จะ ไม่ ยอม ให้ พวก เจ้า ไป แม้ กระทั่ง โดย ทัณฑ์ อัน ทรง ฤทธิ ²⁰ และ เรา จะ เขยิบต มือ ของ เรา ออก

ประหารอียิปต์ด้วยมหัศจรรย์ต่างๆของเราที่เราจะกระทำในท่ามกลางประเทศนั้น แล้วหลังจากนั้น กษัตริย์ก็จะยอมปล่อยพวกเจ้าไป ²¹ และเราจะให้พลไพร่นี้เป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ และต่อมา เมื่อเจ้าทั้งหลายออกไปก็จะต้องไปมือเปล่า ²² แต่ผู้หญิงทุกคนจะขอเครื่องเงินเครื่องทองและเสื้อผ้าจากเพื่อนบ้านของเขา และจากหญิงที่อาศัยอยู่ในเรือนของเขา และเจ้าจงเอาของเหล่านั้นไปแต่งให้บุตรชายหญิงของเจ้า และเจ้าจะได้รับเอาสิ่งของของชาวอียิปต์”

4

การอัศจรรย์สำหรับคนที่ไม่เชื่อ

¹ โมเสสจึงทูลตอบว่า “แต่ ดูเถิด เขาจะไม่เชื่อข้าพระองค์ หรือ ฟัง เสียง ของ ข้า พระองค์ เพราะ เขา จะ ว่า ‘พระเยโฮวาห์มิได้ทรงปรากฏแก่ท่านเลย’” ² พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “อะไรอยู่ในมือของเจ้า” และท่านทูลว่า “ไม้เท้า” ³ และพระองค์ตรัสว่า “โยนลงที่พื้นดินเถิด” ท่านจึงโยนไม้เท้าลงบนพื้นดิน ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู โมเสสก็หลบหนีจากงูไป ⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เอื้อมมือของเจ้าและจับหางงูไว้” ท่านก็เอื้อมมือของท่านและจับหางงู มันก็กลายเป็นไม้เท้าอยู่ในมือของท่าน ⁵ “เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ทรงปรากฏแก่เจ้าแล้ว” ⁶ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสอีกว่า “เอา มือ ของ เจ้า สอด ไว้ที่อกของเจ้า” ท่าน ก็ สอด มือ ของ ท่าน ไว้ที่อก ของ ท่าน และ เมื่อ ชัก มือ ออก ดูเถิด มือ ของ ท่าน ก็ เป็น โรค เรื้อน ชาว เหม มี อน หิมะ ⁷ พระองค์จึง ตรัสว่า “เอา มือ ของ เจ้า สอด ไว้ที่อก ของ เจ้า

อีกครั้งหนึ่ง” โมเสสก็สอดมือของท่านเข้าอกของท่านอีก แล้วท่านชักมือออกจากอกมา และดูเถิด มือนั้นกลับกลายเป็นเหมือนเนื้อหนังส่วนอื่นของท่าน ⁸ “และต่อมา ถ้าเขาจะไม่เชื่อเจ้า และไม่ฟังเสียงแห่งหมายสำคัญแรก เขาก็จะเชื่อเสียงแห่งหมายสำคัญที่สอง ⁹ และต่อมา ถ้าเขาไม่เชื่อหมายสำคัญทั้งสองครั้งนี้ ทั้งไม่ฟังเสียงของเจ้า เจ้าจงตักน้ำในแม่น้ำและเทลงที่ดินแห้ง แล้วน้ำที่เจ้าตักมาจากแม่น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือดบนดินแห้งนั้น”

อาโรนจะเป็นผู้พูดแทนโมเสส

¹⁰ แต่โมเสสทูลพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์มิใช่คนพูดคล่อง ทั้งในกาลก่อน และตั้งแต่เวลาที่พระองค์ตรัสกับผู้ใช้ของพระองค์ แต่ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง และพูดซ้ำ” ¹¹ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับท่านว่า “ผู้ใดเล่าที่สร้างปากมนุษย์ หรือทำให้เป็นใบหูหนวก ตาดี หรือตาบอด เราพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทำไม่ใช่หรือ ¹² เพราะฉะนั้น จงไปเถิด บัดนี้เราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และจะสอน คำซึ่งเจ้าควรจะพูด” ¹³ แต่ท่านทูลว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า พระองค์ ขอทรงโปรดใช้ผู้อื่นไปเถิด” ¹⁴ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อโมเสส พระองค์จึงตรัสว่า “เจ้ามีพี่ชายคืออาโรนคนเลวีไม่ใช่หรือ เรารู้แล้วว่า เขาเป็นคนพูดเก่ง และดูเถิด เขากำลังเดินทางมาพบเจ้าด้วย เมื่อเขาเห็นเจ้า เขาก็จะดีใจ ¹⁵ เจ้าจะพูดกับเขา และบอกสิ่งซึ่งเขาควรจะพูด แล้วเราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และปากของเขา และเราจะสอนเจ้าว่าควรจะทำประการใด ¹⁶ และเขาจะเป็นผู้พูดแก่พลไพร่แทนเจ้า และเขา คือเขาเองจะเป็นปากแทนเจ้า และเจ้าจะเป็นผู้แทน

พระเจ้าแก่เขา ¹⁷ เจ้าจงถือไม้เท้านี้ไว้ในมือของเจ้า สำหรับทำหมายสำคัญ”

โมเสสกลับไปยังอียิปต์

¹⁸ โมเสสจึง กลับ ไปหา เยโรธ ฟอตา ของ ตน และ บอก กับเขาว่า “ข้าพเจ้าขอลากลับ ไปหา พี่น้องของข้าพเจ้าซึ่ง อยู่ใน อียิปต์ เพื่อจะได้ดูว่า เขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่” ฝ่าย เยโรธ ตอบ โมเสสว่า “ไปโดยสันติภาพเถิด” ¹⁹ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสในแผ่นดินมีเดียนว่า “กลับไปอียิปต์ เพราะคนทั้งหมดที่หาช่องประหารชีวิตเจ้า นั้นตายแล้ว” ²⁰ โมเสสจึงให้ภรรยา และบุตรชายของ ตน ซึ่ลากลับ ไปยัง แผ่นดินอียิปต์ ส่วน โมเสส ก็ ถือ ไม้เท้า ของ พระเจ้า ใน มือ ของ ท่าน ไป ด้วย ²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เมื่อ เจ้ากลับ ไปถึงอียิปต์ จงกระทำมหัศจรรย์ต่างๆซึ่งเรามอบไว้ ใน มือ ของ เจ้า แล้วนั้น ต่อ หน้า ฟาโรห์ แต่เรา จะ ทำให้ ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อเขาจะไม่ยอมให้พลไพร่ไป ²² และเจ้า จะทูลฟาโรห์ว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า คนอิสราเอล เป็น บุตร ชาย ของ เรา คือ เป็น บุตร หัวปี ของ เรา ²³ เราจึงบอกแก่เจ้าว่า “จงปล่อยบุตรของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา” และถ้าเจ้าไม่ยอมให้เขาไป ดูเถิด เรา จะประหารชีวิตบุตรชายของเจ้า คือบุตรหัวปีของเจ้าเสีย’” ²⁴ และต่อมา ณ ที่พักระหว่างทาง พระเยโฮวาห์เสด็จมา พบโมเสส และจะ ประหาร ชีวิต ของ ท่าน เสีย ²⁵ ครั้ง นั้น นาง คีปีราห์จึงเอา หิน คม ตัด หนึ่ง ที่ปลายองคชาตบุตรชายของตนออกแล้วทิ้งไว้ที่เท้าของโมเสสกล่าวว่า “จริงนะ ท่านเป็นสามีผู้ทำให้โลหิตตก” ²⁶ พระองค์จึงทรงละท่านไว้ นางจึงกล่าวว่า “ท่านเป็นสามีผู้ทำให้โลหิตตก” เนื่องจาก พิธีเข้าสู่หนัด

อาโรนและคนอิสราเอลเชื่อโมเสส

²⁷ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า “จงไปพบกับโมเสส ในถิ่นทุรกันดาร” เขาก็ไปพบกับท่านที่ภูเขาของพระเจ้า และจับท่าน ²⁸ โมเสสจึงเล่าให้อาโรนฟังถึงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ทั้งหมด ผู้ซึ่งทรงใช้ตน และถึงหมายสำคัญที่ปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาแก่ท่าน ²⁹ โมเสสกับอาโรน ไปเรียกประชุมบรรดาผู้ใหญ่ของชนชาติอิสราเอลพร้อมกัน ³⁰ แล้วอาโรน จึง กล่าว ถึง พระดำรัส ทั้งหมด ซึ่ง พระเยโฮวาห์ตรัสแก่โมเสส และทำหมายสำคัญต่าง ๆ นั้น ท่ามกลางสายตาของพลไพร่ ³¹ ฝ่ายพลไพร่ก็เชื่อ และเมื่อเขาได้ยินว่า พระเยโฮวาห์เสด็จ มา เยี่ยมเยียน ชนชาติอิสราเอล และทอดพระเนตรเห็นความทุกข์ยากของเขาแล้ว เขาก็ก้มศีรษะลงและนมัสการ

5

โมเสส เข้า ฝ่า ฟาโรห์ ความทุกข์ยาก ของ อิสราเอล
ทวีขึ้น

¹ ต่อ มา ภาย หลัง โมเสส กับ อา โร น เข้า ฝ่า และ ทูล ฟาโรห์ว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ‘จง ปล่อย พล ไพร่ ของ เรา ไป เพื่อ เขา จะ ได้ ทำการ เลี้ยง นมัสการ เรา ใน ถิ่น ทุรกัน ดาร’ ” ² ฟาโรห์จึง ตรัสว่า “พระ เยโฮวาห์ นั้น เป็น ผู้ใด เล่า เรา จึง จะ ต้อง เชื่อ ฟัง เสียง ของ พระองค์และปล่อยคนอิสราเอลไป เราไม่รู้จักพระเยโฮวาห์ ทั้ง เรา จะ ไม่ ยอม ปล่อย คน อิสราเอล ไป” ³ เขา ทั้ง สอง จึง ทูล ว่า “พระเจ้า ของ คน ฮีบรู ได้ทรง ปรากฏ กับ ข้า พระองค์ ขอ โปรด ให้ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย เดินทาง ไป ใน ถิ่น ทุรกัน ดารสามวัน และถวายเครื่องบูชาแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ เกรง ว่า พระองค์ จะ ทรง ลงโทษ พวก ข้า พระองค์ด้วยโรคภัยหรือด้วยดาบ” ⁴ แล้วกษัตริย์แห่งอียิปต์

ตรัส กับ เขาว่า “เจ้า โมเสส กับ อาโรน เจ้า จะ ให้ พล ไพร ะ ทั้ ง การงาน ของ เขา เสีย ทำ ไหม เจ้า จึง กลับ ไป รับ การงาน ของ เจ้า” ⁵ และ ฟาโรห์ ตรัส ว่า “ดูเถิด พวก ไพร ใน ประเทศ นี้ มี มาก และ เจ้า ทั้ง สอง ทำ ให้ เขา หยุด การงาน ของ เขา เสีย” ⁶ ใน วัน นั้น เอง ฟาโรห์ มี พระ บัญชา สั่ง นายงาน และ นาย กอง ของ พล ไพร ว่า ⁷ “ตั้ง แต่ นี้ ไป เจ้า อย่า ให้ ฟาง แก่ พวก ไพร สำหรับ ใช้ ทำ อีฐ เหมือน แต่ ก่อน แต่ ให้ เขา ไป เทียว หา ฟาง เอง ⁸ ส่วน จำนวน อีฐ ซึ่ง แต่ ก่อน เกณฑ์ ให้ เขา ทำ เท่าไร เจ้า ก็ จง เกณฑ์ ให้ เขา ทำ เท่า นั้น เจ้า อย่า ได้ หย่อ น ลง เพราะ ว่า เขา เกียจ คร้าน เหตุ ฉะนั้น เขา จึง ร้อง ว่า ‘ขอ ให้ พวก ข้า พระ องค์ ไป ถวาย เครื่อง บูชา แต่ พระ เจ้า ของ พวก ข้า พระ องค์’ ⁹ จง จัด หางาน ให้ เขา ทำ หนัก กว่า แต่ ก่อน เพื่อ เขา จะ ทำงาน และ ไม่ ฟัง คำ พุด เหลว หลอ” ¹⁰ ฝ่าย นายงาน และ นาย กอง ของ พล ไพร ก็ ออก ไป และ กล่าว แก่ พล ไพร ว่า “ฟาโรห์ รับ สั่ง ตั้ง นี้ ว่า ‘เรา จะ ไม่ ยอม ให้ ฟาง แก่ พวก เจ้า เลย ¹¹ เจ้า จึง ไป หา ฟาง มา เอง ตาม แต่ จะ หา มา ได้ เถิด แต่ งาน ของ เจ้า ที่ เกณฑ์ นั้น ก็ ไม่ ลด หย่อ น ให้ เลย’” ¹² พล ไพร เหล่า นั้น จึง แยก ย้าย กัน ไป ทั้ ว แผ่น ดิน อียิปต์ เพื่อ เก็บ ตอ ฟาง มา แทน ฟาง ¹³ นายงาน ก็ เร่ง รั้ ด ว่า “จง ทำ งาน คือ งาน ประจำ วัน ของ เจ้า ให้ เสร็จ ครบ เหมือน เมื่อ ยัง มี ฟาง อยู่” ¹⁴ นาย กอง ของ คน ชา ดิ อิสราเอล ซึ่ง นายงาน ของ ฟาโรห์ ตั้ง ให้ เป็น ผู้ บัง คับ เขา นั้น ก็ ถูก โบาย ดี และ ถูก ถาม ว่า “ทำไม หมู่ นี้ จึง ไม่ ได้ อีฐ ที่ เกณฑ์ ไว้ เต็ม จำนวน ทั้ง วาน นี้ และ วัน นี้ เหมือน แต่ ก่อน” ¹⁵ นาย กอง ของ คน ชา ดิ อิสราเอล จึง มา ร้อง ทูล ต่อ ฟาโรห์ ว่า “เหตุ ฉะนั้น พระ องค์ จึง ทรง กระทำ ตั้ง นี้ แก่ พวก ทาส ของ พระ องค์ ¹⁶ พวก เขา กล่าว กับ พวก เรา ว่า ‘ทำ อีฐ ซิ’ แต่ มิ ได้ ให้ ฟาง แก่ พวก ทาส ของ พระ องค์ เลย และ ดูเถิด พวก ทาส ของ พระ องค์ ถูก โบาย ดี แต่ ข้าราชการ

ของพระองค์เอง เป็น ฝ่ายผิด”¹⁷ แต่ฟาโรห์ตรัสว่า “พวกเจ้าเกียจคร้าน พวกเจ้าเกียจคร้าน พวกเจ้าจึงมาร้องว่า ‘ขอให้ข้าพระองค์ไป ถวาย เครื่อง บูชา แต่พระ เยโฮวาห์’¹⁸ เหตุฉะนั้นเจ้าจงไปทำงานเดี๋ยวนี้ ฟางนั้นจะไม่ให้พวกเจ้าเลย แต่จำนวนอิฐที่เกณฑ์ไว้ นั้น พวกเจ้าจะต้องนำมาให้ครบจำนวน”¹⁹ นายกองชนชาติอิสราเอล ก็เห็นว่า ตนมีปัญหาแล้ว หลังจาก ถูกสั่งว่า “ไม่ให้ลดหย่อนจำนวนอิฐที่ถูก เกณฑ์ให้ทำ ทุกๆ วัน ลง”²⁰ ครั้น ออก มา จาก ฝ้าฟาโรห์ เขา พบ โมเสส กับ อาโรน ยืน อยู่กลาง ทาง²¹ เขา จึง กล่าว แก่ เขา ทั้ง สอง ว่า “ขอ พระ เยโฮวาห์ ทรง มอง ดู พวกท่าน และพิพากษาเถิด เพราะท่าน กระทำให้ ชื่อ ของ พวกข้าพเจ้า เป็นที่เกลียดชัง ใน สายพระเนตร ของ ฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการของพระองค์ เหมือนหนึ่งเอาดาบใส่มือเขาให้สังหารพวกข้าพเจ้าเสีย”²² โมเสสจึงกลับไปทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุไฉนพระองค์ ทรง ทำการร้าย แก่ชนชาตินี้ เหตุไฉนพระองค์ จึง ทรง ใช้ข้าพระองค์มา²³ เพราะว่า ตั้งแต่ข้าพระองค์ไป ฝ้าฟาโรห์ เพื่อ ทูล ใน พระนาม ของ พระองค์แล้ว ฟาโรห์ก็ทำทารุณแก่ชนชาตินี้ ส่วนพระองค์ก็มีได้ทรงช่วยพลไพร่ของพระองค์ให้พ้นเลย”

6

พระเจ้าทรงกล่าวถึงพันธสัญญากับอิสราเอล

¹ พระเยโฮวาห์จึง ตรัส กับ โมเสส ว่า “บัดนี้เจ้าจะได้เห็น เหตุการณ์ซึ่ง เรา จะ กระทำ แก่ฟาโรห์ คือด้วยมืออัน ทรงฤทธิ์ เขาจะปล่อยพลไพร่ไป และด้วยมืออันเข้มแข็ง เขาจะไล่พลไพร่ออกจากแผ่นดินของเขา”² พระเจ้าตรัสกับโมเสส ว่า “เราคือพระเยโฮวาห์³ เราปรากฏแก่อับราฮัม แก่อิส

อัคร และ แก่ยาโคบ ด้วยนามว่า พระเจ้า ผู้ทรง มหิทธิฤทธิ์ แต่เรามีได้สำแดงให้เขารู้จักเราในนามพระเยโฮวาห์⁴ และ เราได้ตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเขาทั้งหลายด้วยว่า จะ ยกแผ่นดินคานาอันให้แก่เขา เป็นแผ่นดินที่เขาเคยอาศัย อยู่ในฐานะ คน ต่างต่าง⁵ และ เรา ได้ยิน เสียง คร่ำครวญ ของ ชนชาติ อิสราเอล ด้วย ซึ่ง ชาว อียิปต์ กัก ไว้ให้เป็นทาส และ เรา ได้ระลึกถึงพันธสัญญาของเรา⁶ เหตุฉะนั้นจึงกล่าว แก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘เราคือพระเยโฮวาห์ เราจะนำพวก เจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ และ จะให้พ้นจากการเป็นทาสเขา เราจะช่วยเจ้าให้พ้นด้วยแขน ที่เหยียดออก และด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง⁷ เราจะ รับพวกเจ้าเป็นพลไพร่ของเรา และเราจะ เป็นพระเจ้าของ พวกเจ้า พวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ⁸ เราจะ นำ พวก เจ้า เข้าไป ใน แผ่น ดิน ซึ่ง เรา ได้ ปฏิญาณ ไว้ว่า จะ ให้แก่อับราฮัม แก่อิสอัค และ แก่ยาโคบ เรา จะ ยกแผ่นดินนั้นให้แก่เจ้าเป็นมรดก เราคือพระเยโฮวาห์’⁹ โมเสสจึงนำความนั้นไปเล่าให้ชนชาติอิสราเอลฟัง แต่เขา มิได้เชื่อ ฟัง โมเสส เพราะระอาใจ และ ถูก เกณฑ์ให้ทำการ หนักอย่างสาหัส¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹¹ “จง เข้าไป เฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ บอกให้ปล่อยชนชาติ อิสราเอลไปจากแผ่นดินของเขา”¹² และโมเสสกราบทูลต่อ พระพิภคพระเยโฮวาห์ว่า “ดูเถิด แม้แต่ชนชาติอิสราเอล ก็มิได้เชื่อ ฟัง ข้าพระองค์ ฟาโรห์จะฟัง ข้าพระองค์อย่างไร ข้าพระองค์ เป็น คน พุด ไม่คล่อง ”¹³ พระ เย โฮ วาห์ จึง ตรัส แก่โมเสส และอาโรน ให้แจ้ง แก่ชนชาติอิสราเอล และ ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ว่า ให้พา ชนชาติ อิสราเอล ออก จาก แผ่นดินอียิปต์

ต้นตระกูลของอิสราเอล

14 คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าในวงศ์วานบรรพบุรุษของเขา บุตรชายของรูเบนผู้เป็นบุตรหัวปีของอิสราเอล ชื่อฮาโนค ปัลลู เฮสโรน และคารมี คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆ ของรูเบน 15 บุตรชายของสิเมโอนชื่อเยมุเอล ยามิน โอหาด ยา คีน โศหาร์ และซาอูล ผู้เป็นบุตรชาย ของหญิงชาวคานาอัน คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของสิเมโอน 16 และคนเหล่านี้เป็นชื่อบุตรชายของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขา คือ เกอร์โชน โคฮาท และเมรารี เลวีนนั้นมีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี 17 บุตรชายของเกอร์โชนชื่อ ลิบนิ และซิมอิตาม ครอบครัว ของ เขา 18 บุตร ชาย ของ โค ฮา ท ชื่อ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล โคฮาทมีอายุได้ร้อยสามสิบสามปี 19 บุตรชายของเมรารีชื่อ มาฮาลี และมุซึ คนเหล่านี้เป็น ครอบครัว ต่างๆของ เลวีตาม พงศ์พันธุ์ของ เขา 20 ฝ่ายอัมรามได้นางโยเคเบตน้องสาวบิดาของตน เป็นภรรยา แล้วนางให้กำเนิดบุตรแก่เขาชื่ออาโรนและโมเสส อัมรามมีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี 21 บุตรชายของอิสฮาร์ชื่อ โคราห์ เนเฟก และคีครี 22 บุตรชายของอุสซีเอลชื่อ มิซาเอล เอลซาฟาน และสิริรี 23 ฝ่ายอาโรนได้นางเอลิเชบาบุตรสาวของอัมมีนาดับ น้องสาวของนาโชน เป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ นาดับ อาบิฮู เอเลอาซาร์และอิธามาร์ 24 บุตรชายของโคราห์ชื่อ อัสสิร์ เอลคานาห์ และอาบิยาสาฟ คนเหล่านี้เป็น ครอบครัว ต่างๆของ คนโคราห์ 25 ฝ่ายเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรน ได้รับบุตรสาว คนหนึ่ง ของ ปูทิเอล เป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ ฟิเนหัส คนเหล่านี้เป็น หัวหน้า บรรพบุรุษของ

คน เลวี ตาม ครอบครัว ของ เขา ²⁶ อาโรน และ โมเสส สอง คน นี้แหละ คือ ผู้ที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า “จงพาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ตามหมู่ตามกองของเขา” ²⁷ สองคนนี้แหละเป็นผู้ที่กราบทูลฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ เพื่อพาชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ คือโมเสสและอาโรนนี้แหละ ²⁸ และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในแผ่นดินอียิปต์นั้น ²⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราคือพระเยโฮวาห์ เจ้าจงบอกฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ตามข้อความทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกแก่เจ้า” ³⁰ ฝ่ายโมเสสกราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง ที่ไหนฟาโรห์จะเชื่อฟังข้าพระองค์”

7

พระเจ้าจะทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไป

¹ พระเยโฮวาห์จึง ตรัส กับ โมเสส ว่า “ดูซิ เราได้ตั้งเจ้าไว้ เป็น ดั่ง พระเจ้า ต่อ ฟาโรห์ และ อาโรน พี่ชาย ของ เจ้า จะ เป็น ผู้ พยากรณ์ แทน เจ้า ² เจ้าจงบอกข้อความทั้งหมดที่เราสั่งเจ้า แล้วอาโรนพี่ชายของเจ้าจะบอกแก่ฟาโรห์ให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินของเขา ³ เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไป และเราจะกระทำหมายสำคัญและมหัศจรรย์ของเราให้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์ ⁴ แต่ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อเราจะยกมือของเราขึ้นเหนือประเทศอียิปต์ และจะพาลโยธาของเรา และชนชาติอิสราเอลพลไพร่ของเราให้พ้นจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง ⁵ และชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้ยกมือขึ้นเหนืออียิปต์ และพาชนชาติอิสราเอลออกจากพวกเขา” ⁶ โมเสสและอาโรนก็กระทำตามนั้น คือกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเขา ⁷ เมื่อเขาทั้งสองไปทูลฟาโรห์นั้น โมเสสมีอายุแปดสิบปี และอาโร

นมียายุแปดสิบสามปี⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า⁹ “เมื่อฟาโรห์สั่งเจ้าว่า ‘จงแสดงอัศจรรย์พิสูจนงานของเจ้า’ เจ้าจงพูดกับอาโรนว่า ‘เอาไม้เท้าของท่านโยนลงต่อหน้าฟาโรห์’ และไม้เท้านั้นจะกลายเป็นงู”

ไม้เท้าของอาโรนกลายเป็นงู

¹⁰ โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ เขากระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา อาโรนโยนไม้เท้าของท่านลงต่อหน้าฟาโรห์และต่อหน้าข้าราชการทั้งปวง ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู¹¹ ฝ่ายฟาโรห์ก็เรียกพวกนักปราชญ์ และพวกนักวิทยากลมาด้วย พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์จึงทำได้เหมือนกันด้วยเล่ห์กลของเขา¹² ด้วยว่าเขาต่างคนต่างโยนไม้เท้าลง ไม้เท้าเหล่านั้นก็กลายเป็นงู แต่ไม้เท้าของอาโรนกลืนไม้เท้าของพวกเขาเสียทั้งหมด¹³ และพระองค์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อฟาโรห์หายอมเชื่อฟังเขาทั้งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

น้ำกลายเป็นเลือด

¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง ไม่ยอมปล่อยให้พลไพร่ไป¹⁵ เจ้าจงถือไม้เท้าที่กลายเป็นงูไปเฝ้าฟาโรห์ในเวลาเช้า ดูเถิด เขาไปที่แม่น้ำ เจ้าจงยืนคอยเขาอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ¹⁶ และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชาวอียิปต์สั่งให้ข้าพระองค์มาเฝ้า โดยมีพระดำรัสว่า ‘จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเราในถิ่นทุรกันดาร ดูเถิด จนบัดนี้เจ้าก็ยังสามารถเชื่อฟังไม่’¹⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘ท่านจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ด้วยอาการกระทำได้ดังนี้ ดูเถิด เราจะเอาไม้เท้าที่ถือไว้ในวันพาดน้ำในแม่น้ำ น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือด¹⁸ ปลาซึ่งอยู่ในแม่น้ำจะตาย และ

แม่น้ำจะเหือด ชาวอียิปต์จะดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้” ” 19 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า “จงบอกอาโรนว่า ‘เอาไม้เท้าของท่านขึ้นไปเหนือน้ำทั้งหลายแห่งอียิปต์ คือเหนือน้ำคลองแม่น้ำ บึง และสระทั้งหมดของเขา เพื่อน้ำจะกลายเป็นเลือดและจะมีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ ทั้งที่อยู่ในภาชนะไม้และภาชนะหิน’ ” 20 โมเสสกับอาโรนก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์บัญชา คือท่านได้ยกไม้เท้าขึ้นตีน้ำในแม่น้ำต่อสายพระเนตรของฟาโรห์ และท่ามกลางสายตาของพวกเขาข้าราชการของฟาโรห์ แล้วน้ำในแม่น้ำก็กลายเป็นเลือดทั้งสิ้น 21 ปลาที่อยู่ในแม่น้ำก็ตาย แม่น้ำก็เหือด และชาวอียิปต์ก็ดื่มน้ำในแม่น้ำนั้น ไม่ได้ มีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ 22 แต่พวกนิกแสดงกลแห่งอียิปต์ก็กระทำได้ เหมือนกันอาศัยเล่ห์กลของเขา และพระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง ฟาโรห์หา เชื่อ ฟัง ท่าน ทั้ง สอง ไม่ เหมือน ที่ พระ เย โฮวาห์ได้ตรัสไว้ 23 ฟาโรห์เสด็จกลับเข้าในวัง มิได้เอาพระทัยใส่ในเหตุการณ์ครั้งนี้เหมือนกัน 24 ชาวอียิปต์ทั้งปวงก็พากันขุดหลุมตามริมแม่น้ำหาน้ำดื่ม เพราะเขาดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้ 25 ครบกำหนด เจ็ด วัน นับ ตั้งแต่พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้แม่น้ำเป็นเลือด

8

ภัยพิบัติจากฝูงกบ

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ไปหาฟาโรห์บอกเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะได้ไปปรนนิบัติเรา 2 ถ้าท่านไม่ยอมให้เขาไป ดูกฎ เราจะทำให้ฝูงกบขึ้นมารังควานทั่วเขตแดนของท่าน 3 ฝูงกบจะเต็มไปทั้งแม่น้ำ จะขึ้นมาอยู่ในวัง ในห้องบรรทม และบนแท่นบรรทมของท่าน ในเรือนข้าราชการ ตามตัวพลเมือง ในเตาปิ้งขนม และในอ่างขำเป้งของท่านด้วย

4 ฝูง กบ นั้น จะ ขึ้น มา ที่ ตัว ฟาโรห์ ที่ ตัว พลเมือง และ ที่ ตัว ข้าราชการ ทั้ง ปวง ของ ท่าน ” 5 แล้ว พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า “จง บอก อาโรน ว่า ‘ให้ เหยียด มือ ที่ ถือ ไม้ เถ่า ออก เหนือ ลำ คลอง เหนือ แม่น้ำ และ เหนือ บึง ให้ ฝูง กบ ขึ้น มา บน แผ่น ดิน อียิปต์ ’ ” 6 อาโรน ก็ เหยียด มือ ออก เหนือ พื้น น้ำ ทั้ง หลาย ใน อียิปต์ ฝูง กบ ก็ ขึ้น มา เต็ม แผ่น ดิน อียิปต์ 7 ฝ่าย พวก นก แสดง กล ก็ ทำ ตาม เล่ห์ กล ของ เขา ให้ มี ฝูง กบ ขึ้น มา บน แผ่น ดิน อียิปต์ เหมือน กัน 8 ฟาโรห์ จึง ตรัส เรียก โมเสส กับ อาโรน มา ว่า “จง กราบ ทูล วิงวอน ขอ พระเยโฮวาห์ ทรง บันดาล ให้ ฝูง กบ ไป เสีย จาก เรา และ จาก พลเมือง ของ เรา แล้ว เรา จะ ยอม ปลอ่ย ให้ บ่าว ไพร เหล่า นั้น ไป เพื่อ เขา จะ ถวาย เครื่อง บูชา แต่ พระเยโฮวาห์ ” 9 โมเสส จึง ทูล ฟาโรห์ ว่า “ข้า พระองค์ ได้ รับ เกียรติ มาก เวลา ไດ ที่ ข้า พระองค์ ควร วิงวอน เพื่อ พระองค์ ข้าราชการ บริวาร และ พลเมือง ของ พระองค์ เพื่อ ให้ ทรง ทำลาย ฝูง กบ ไป เสีย จาก พระองค์ และ ราชนิก ให้อยู่ ใน แม่น้ำ เท่านั้น ” 10 ฟาโรห์ ตรัส ตอบ ว่า “พຽงนี้ ” โมเสส จึง ทูล ว่า “ให้ เป็น ไป ตาม คำ ตรัส ของ พระองค์ เพื่อ พระองค์ จะ ได้ ทราบ ว่า ไม่มี ผู้ ไດ เหมือน พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย 11 ฝูง กบ จะ ไป จาก พระองค์ จาก ราชนิก จาก ข้าราชการ และ พลเมือง ของ พระองค์ เหลือ อยู่ เฉพาะ แต่ ใน แม่น้ำ เท่านั้น ”

ฝูงกบตายในแผ่นดินอียิปต์

12 โมเสส กับ อาโรน ทูล ลา ไป จาก ฟาโรห์ แล้ว โมเสส ร้อง ทูล พระเยโฮวาห์ เรื่อง ฝูง กบ ที่ พระองค์ ได้ ทรง ให้ มา ทรมาน ฟาโรห์ 13 พระเยโฮวาห์ ทรง กระทำ ตาม คำ ทูล ขอ ของ โมเสส ฝูง กบ เหล่า นั้น ก็ ตาย เกือบ บ้าน เรือน เกือบ หมู่ บ้าน และ

ทุ่งนา ¹⁴ เขาก็เก็บซากกบไว้ เป็น กองๆ แผ่นดินก็เหม็น
 ตลบไป ¹⁵ แต่เมื่อฟาโรห์ทรงเห็นว่า ความเดือดร้อนลด
 น้อยลงแล้ว ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้าง ไม่ยอมเชื่อฟัง
 โมเสส และ อาโรน เหมือนที่ พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว
¹⁶ พระเยโฮวาห์จึง ตรัสกับโมเสสว่า “บอกอาโรนว่า ‘จง
 เหยียดไม้เท้าออกและตีฝุ่นดินให้กลายเป็นรืนทั่วประเทศ
 อียิปต์’ ” ¹⁷ เขาทั้งสองก็กระทำตาม ด้วยว่าอาโรนเหยียด
 มือออกยกไม้เท้าและตีฝุ่นดิน ก็กลายเป็นรืนมาตอมมนุษย์
 และ สัตว์ ฝุ่น ดิน ทั้ง หมด กลายเป็นรืนทั่ว ประเทศ อียิปต์
¹⁸ ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็พยายามใช้เล่ห์กลของเขา เพื่อ
 ทำให้เกิดรืน แต่ก็ทำไม่ได้ รืน พากัน มา ตอม มนุษย์ และ
 สัตว์ทั้งปวง ¹⁹ พวกนักแสดงกลจึงทูลฟาโรห์ว่า “นี่เป็นนิ้ว
 พระหัตถ์พระเจ้า” ฝ่ายฟาโรห์มีพระทัยแข็งกระด้าง หาเชื่อ
 ฟังเขาไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

ภัยพิบัติจากฝูงเหือบ

²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ลุกขึ้นแต่เข้าไปคอย
 ฝ้าฟาโรห์ ดูเถิด ฟาโรห์จะมายังแม่น้ำ แล้วบอกฟาโรห์ว่า
 ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขา
 จะไปปรนนิบัติเรา ²¹ ถ้าแม่ไม่ปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูเถิด
 เราจะใช้ให้ฝูงเหือบมาตอมกายของเจ้า ตอมข้าราชการ
 และพลเมืองของเจ้าด้วย ในราชสำนัก บ้านเรือนของชาว
 อียิปต์ และ พื้น ดินที่ เขา อยู่ นั้น จะ เต็ม ไป ด้วย ฝูง เหือบ
²² ใน วัน นั้น เรา จะ แยก แผ่น ดิน โก เซน ที่ พล ไพร่ ของ เรา
 อาศัยอยู่นั้นออก มิให้มีฝูงเหือบที่นั่น เพื่อ เจ้า จะ ได้ รู้ ว่า
 เราคือพระเยโฮวาห์ สถิตอยู่ท่ามกลางแผ่นดินโลก ²³ เรา
 จะ แบ่ง เขตแดน ใน ระหว่าง คนชาติ ของ เรา กับ คนชาติ ของ
 เจ้า หมายถึง นี้ จะ บัง เกิด ขึ้น ใน วัน พรุ่ง นี้” ’ ” ²⁴ แล้ว

พระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำดังนั้น เหลือบ ผุ่งใหญ่ยิ่งนัก เข้าไปในพระราชวังของฟาโรห์ ในเรือนข้าราชการ และทั่วแผ่นดินอียิปต์ แผ่นดินได้รับความเสียหายเพราะเหตุผุ่งเหลือบนั้น ²⁵ ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมา รับสั่งว่า “จงไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของเจ้าในเขตแผ่นดินนี้” ²⁶ โมเสสทูลว่า “การกระทำเช่นนั้นหาควรไม่ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายจะต้องถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ดุเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายจะถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์ต่อหน้าต่อตาเขา แล้วเขาจะไม่เอาก้อนหินขว้างข้าพระองค์ทั้งหลายหรือ ²⁷ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ ตามที่พระองค์จะทรงบัญชาพวกข้าพระองค์”

ผุ่งเหลือบไปจากอียิปต์

²⁸ ฟาโรห์จึงรับสั่งว่า “เราจะปล่อยพวกเจ้าไป เพื่อพวกเจ้าจะได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าในถิ่นทุรกันดาร แต่ว่าพวกเจ้าอย่าไปให้ไกลนัก จงวิงวอนเพื่อเราด้วย” ²⁹ โมเสสจึงทูลว่า “ดุเถิด พอข้าพระองค์ทูลลาพระองค์ไป และข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลพระเยโฮวาห์ขอให้ผุ่งเหลือบไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองในเวลาพຽນนี้ แต่ขอฟาโรห์อย่าทรงทำกลับกลอกอีกโดยไม่ยอมปล่อยบ่าวไพร่ให้ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์” ³⁰ โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปแล้วก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ³¹ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส พระองค์ทรงให้ผุ่งเหลือบไปเสียจากฟาโรห์ จาก

ข้าราชการ และจากพลเมืองของพระองค์ มิได้เหลืออยู่สัก
ตัวเดียว ³² ฝ่ายฟาโรห์ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้างในคราว
นี้อีก มิได้ทรงปล่อยบ่าวไพร่นั้นไป

9

ภัยพิบัติจากโรคระบาดต่อฝูงสัตว์

¹ ขณะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “ไปเข้าเฝ้า
ฟาโรห์ บอกฟาโรห์ว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของ คนอียิป
ตุรสดังนี้ว่า “จง ปล่อยให้พล ไพร่ของเรา ไป เพื่อ เขา จะ
ได้ปรนนิบัติเรา ² ด้วยว่า ถ้าเจ้า ไม่ยอมปล่อยให้ไป และ ยัง
หน่วงเหนี่ยว เขาไว้ ³ ดูเถิด ภัยพิบัติของพระเยโฮวาห์จะอยู่
บนฝูงสัตว์ของเจ้าซึ่งอยู่ในทุ่งนา ฝูงม้า ฝูงลา ฝูงอูฐ ฝูง
วัว และฝูงแกะ จะทำให้เป็นโรคระบาดร้ายแรงขึ้น ⁴ และ
พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อฝูงสัตว์ของชนชาติอิสราเอล
ต่างกับ ฝูงสัตว์ของชาว อียิปต์ สัตว์ของ คนอิสราเอลจะไม่
ต้องตายเลย” ’” ⁵ พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดเวลาไว้ว่า “พรุ่ง
นี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสิ่งนี้ในแผ่นดิน” ⁶ รุ่งขึ้นพระเย
โฮวาห์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น ฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ตายหมด
แต่สัตว์ของชาติอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว ⁷ ฟาโรห์ทรงใช้
คนไปดู และดูเถิด สัตว์ของ คนอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว
แต่พระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง พระองค์ไม่ยอมปล่อย
ให้บ่าวไพร่ไป

ภัยพิบัติจากไฟต่อคนและสัตว์

⁸ พระเยโฮวาห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า “เจ้าจงกำ
ขี้เถ้าจากเตาให้เต็มกำมือแล้วให้โมเสสชด์ขึ้นไปในอากาศ
ในสายตาของฟาโรห์ ⁹ และมันจะกลายเป็นฝุ่นปลิวไปทั่ว
แผ่นดินอียิปต์ทำให้เกิด เป็นไฟ แดกกลามทั้ง ตัวคนและสัตว์
ทั่วแผ่นดินอียิปต์” ¹⁰ เขาทั้งสองจึงนำขี้เถ้าจากเตาไปยืนอยู่

ต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และโมเสสก็ชูดี้้เถ้านไปในท้องฟ้า ชี้เถ้านั้นก็กลายเป็นผีแตกลามไปทั้งตัวคนและสัตว์ ¹¹ ฝ่ายพวกนั้ก แสดง กลก็ไม่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าโมเสสเพราะเหตุผีนั้น เพราะนั้ก แสดง กลและชาวอียิปต์ทั้งปวง ก็เป็นผีด้วยเหมือนกัน ¹² แต่พระเยโฮวาท้ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้าง ฟาโรห์ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรนเหมือนที่พระเยโฮวาท้ได้ตรัสกับโมเสสไว้แล้ว

ภัยพิบัติจากลูกเห็บที่ฆ่าคนและสัตว์

¹³ พระเยโฮวาท้ ตรัส กับ โมเสส ว่า “จง ตื่น แต่ เข้า ไปยืน ต่อ หน้า ฟาโรห์บอก เขา ว่า ‘พระเยโฮวาท้ พระเจ้า ของ คน อีบรู ตรัส ดัง นี้ ว่า ‘จง ปล่อย พล ไพร่ ของ เรา เพื่อ เขา จะ ไป ปรน นิบัติ เรา ¹⁴ ด้วย ว่า คราว นี้ เรา จะ บัน ดาล ให้ เกิด ภัย พิบัติ ทั้หมด แก่ จิต ใจ เจ้า และ แก่ ช้าราชการ และ แก่ พล เมือง ของ เจ้า เพื่อ เจ้า จะ ได้ รู้ แน่ ว่า ทั้ โลก ไม่มี ผู้ ไใด จะ เปรียบ กับ เรา ได้ ¹⁵ เพราะ เดียว นี้ เรา จะ เหยียด มือ ของ เรา ออก เพื่อ จะ ฟาด เจ้า และ ประชาชน ของ เจ้า ด้วย ภัย พิบัติ และ เจ้า จะ ถูก ตัด ออก ไป จาก แผ่น ดิน โลก ¹⁶ และ เพราะ เหตุ นี้ เรา ให้ เจ้า มี ตำแหน่ง สูง ก็ เพื่อ จะ แสดง ฤทธานุ ภาพ ของ เรา โดย เจ้า และ เพื่อ ให้ นาม ของ เรา ถูก ประกาศ ออก ไป ทั้ โลก ¹⁷ เจ้า ยัง ถือ ทิฐิ ต่อ สู้ พล ไพร่ ของ เรา เจ้า จึง ไม่ ยอม ปล่อย เขา ไป หรือ ¹⁸ ดูเถิด พรุ้ง นี้ ประมาณ เวลา นี้ เรา จะ ทำให้ ลูก เห็บ ตก ลง มา อย่าง หนัก อย่าง ที่ ไม่ เคย มี ใน อียิปต์ ตั้ง แต่ เริ่ม สร้าง บ้าน เมือง มา จน บัด นี้ ¹⁹ เหตุ ฉะนั้น บัด นี้ จึง ต้อน ผุง สัตว์ และ ทุ่สิ่ง ที่ เจ้า มี อยู่ ใน ทุ่ง นา ให้ เข้า ที่ กำบัง เพราะ คน ทุ่คน และ สัตว์ ทุ่ตัว ที่ อยู่ ใน ทุ่ง นา ที่ มิ ได้ เข้า มา อยู่ ใน บ้าน จะ ถูก ลูก เห็บ ตาย หมด” ’ ” ²⁰ บรรดา ช้าราชการ ของ ฟาโรห์ ที่ เกรง กลัว พระดำรัส ของ พระเยโฮวาท้ ก็ ให้ ทาส และ สัตว์ ของ ตน

กลับ เข้าบ้าน ²¹ แต่ผู้ที่ไม่นับถือ พระดำรัส ของ พระ เย โห วาห์ก็ยังคงปล่อยให้ทาสและสัตว์ของตนอยู่ในทุ่งนา ²² พระ เย โห วาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า “จงชูมือ ขึ้นยัง ท้องฟ้า เพื่อ ลูกเห็บจะได้ตกลงมาทั่วแผ่นดินอียิปต์ บนมนุษย์ บนสัตว์ และบนผักหญ้าทุกอย่างซึ่งอยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์” ²³ โมเสสก็ชูไม้เท้าของตนขึ้นยังท้องฟ้า แล้วพระเยโฮวาทรงบันดาลให้มีเสียงฟ้าร้อง มีลูกเห็บ และไฟตกลงมาบนแผ่นดิน และพระเยโฮวาทรงบันดาลให้ลูกเห็บ ตกบนแผ่นดินอียิปต์ ²⁴ มีลูกเห็บและลูกเห็บปนไฟตกหนักยิ่งนัก อย่างที่ไม่เคยมีทั่วแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มตั้งเป็นประเทศ มา ²⁵ สิ่ง ทั้ง ปวง ที่อยู่ใน ทุ่ง นา ทั่ว แผ่นดินอียิปต์ ก็ถูกลูกเห็บทำลายเสียสิ้นทั้งคนและสัตว์ ลูกเห็บยังทำลายผักและต้นไม้มากมายที่อยู่ในทุ่งนาหักโค่นลง ²⁶ เว้นแต่ที่แผ่นดินโกเชน ที่ชนชาติอิสราเอลอยู่นั้น หามีลูกเห็บตกไม่

ฟาโรห์อนุญาตให้อิสราเอลไปจากอียิปต์ แต่กลับใจแข็งกระด้างไป

²⁷ ฟาโรห์จึงทรงใช้คนไปเรียกโมเสสและอาโรนมาเฝ้า แล้วตรัสว่า “ครั้งนี้เราทำบาป แน่แล้ว พระเยโฮวาทรงชอบธรรม เราและชนชาติของเรานั้นก็ชั่ว” ²⁸ ขอทูลวิงวอน พระ เย โห วาห์ (เพราะภัยพิบัติเสียที) ให้เลิกมีฟ้าร้องและลูกเห็บ และเราจะปล่อยพวกท่านไป และพวกท่านจะไม่ถูกกัก ต่อ ไป อีก” ²⁹ โมเสส ทูล ฟาโรห์ว่า “ทันทีที่ข้าพระองค์ออกไป จาก กรุง นี้แล้ว ข้า พระองค์ จะ ยกมือ ทูล พระเยโฮวาท் เสียงฟ้าร้องก็จะเจียบ และจะไม่มีลูกเห็บตกอีก เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่าเป็นของพระเยโฮวาท்” ³⁰ แต่ฝ่ายพระองค์และข้าราชการนั้น ข้าพระองค์

ทราบ ว่า พระองค์จะยังไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้า”³¹ ต้นป่านและต้นข้าวบาร์เลย์ถูกทำลายเสีย เพราะต้นข้าวบาร์เลย์ก็กำลังออกรวง และต้นป่านก็ออกดอกแล้ว³² ส่วนข้าวสาลีและข้าวไร่นั้นมิได้ถูกทำลาย เพราะยังไม่งอกขึ้น³³ โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปจากกรุงและก็ยกมือขึ้นทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องกับลูกเห็บนั้นก็หยุด ฝนก็มีได้ตกบนแผ่นดิน³⁴ เมื่อฟาโรห์เห็นว่า ฝน ลูกเห็บ และฟ้าร้องนั้นหยุดแล้ว พระองค์ก็กลับทรงกระทำผิดบาปต่อไปอีก พระทัยแข็งกระด้าง ทั้งพระองค์และข้าราชการ³⁵ พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างและไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจริง เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส

10

โมเสสเตือนว่าจะมีภัยพิบัติจากตึกแดน

¹ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “จงเข้าไปหาฟาโรห์ เพราะเราได้ทำให้ใจของฟาโรห์ และใจของข้าราชการแข็งกระด้าง เพื่อเราจะได้แสดงหมายสำคัญเหล่านี้ของเราต่อหน้าพวกเขา² เพื่อเจ้าจะได้เล่าเหตุการณ์ที่เราได้กระทำแก่ชาวอียิปต์ให้ลูกหลานฟัง รวมทั้งหมายสำคัญซึ่งเราได้กระทำท่ามกลางพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์”³ โมเสสและอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ทูลฟาโรห์ว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของ คนอียิปู ตรัสตั้งนี้ว่า ‘เจ้าจะขัดขืนไม่ยอมอ่อนน้อมต่อเรานาน สักเท่าใด จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา⁴ มิฉะนั้น ถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูเถิด พรุ่งนี้เราจะให้ตึกแดนเข้ามาในเขตแดนของเจ้า⁵ ผุงตึกแดนนั้นจะปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลไม่เห็นพื้นดิน และสิ่งที่เหลือจากลูกเห็บทำลาย มันจะกิน และต้นไม้มากต้นซึ่งงอกขึ้นให้เจ้า

ในทุ่งนานั้น มันจะกินเสียหมด ⁶ มันจะเข้าไปในราชสำนักในบ้านเรือนของข้าราชการ และในบ้านเรือนของบรรดาชาวอียิปต์จนเต็มหมด อย่างที่บีดาและปุทวด ตั้งแต่เกิดมาจนทุกวันนี้ ไม่เคยเห็นเช่นนี้เลย” แล้วโมเสสก็กลับออกไปจากฟาโรห์ ⁷ บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ทูลฟาโรห์ว่า “คนนี้จะเป็นบ่วงแร้วตักเราไปนานสักเท่าใด ขอทรงพระกรุณาปลดปล่อยคนเหล่านั้นให้ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเถิด พระองค์ยังไม่ทรงทราบหรือว่าอียิปต์กำลังพินาศแล้ว”

ฟาโรห์ยอมให้พวกผู้ชายไปปรนนิบัติเท่านั้น

⁸ โมเสส และ อาโรน ลูก นำ ตัว เข้า มา เผ้า ฟาโรห์อีก พระองค์จึง ตรัส แก่ เขา ว่า “ไป ปรน นิบัติพระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ เจ้า แต่ใคร จะ ไป บ้าง” ⁹ โมเสส ทูล ว่า “ข้า พระองค์ จะ ต้อง พา กัน ไป ทั้งคน หนุ่ม และ คน แก่ บุตร ชาย และ บุตร สาว และ ผุ่ ง แพะ แกะ และ ผุ่ ง วัว เพราะ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ต้อง มี เทศกาล เลี้ยง ถวาย พระ เย โฮ วาห์” ¹⁰ ฟาโรห์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า “ถ้าเรายอมให้เจ้าไปกับบุตรด้วย ก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าเถิด ระวังตัวให้ดีเถิด เจ้ากำลังมุ่งไปในทางทุจริตเสียแล้ว ¹¹ อนุญาตไม่ได้ จงพาเฉพาะแต่ผู้ชายไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้าปรารภนาเช่นนี้เท่านั้น” แล้วโมเสสกับอาโรนก็ถูกขับไล่ออกไปเสียจากพระพักตร์ของฟาโรห์

ภัยพิบัติจากตึกแดน

¹² พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “จงเหยียดมือออกเหนือประเทศอียิปต์ให้ฝูงตึกแดนมาเหนือแผ่นดินอียิปต์ให้กิน ผัก ทั่วไป ของ แผ่น ดิน ซึ่ง เหลือ จาก ลูก เห็บ ทำลาย” ¹³ โมเสส จึง ยื่น ไม้ ทำ ออก เหนือ แผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮ

วาก็ทรงบันดาลให้ลมตะวันออกพัดมาเหนือพื้นแผ่นดิน ทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดวันนั้น ครั้นเวลารุ่งเช้า ลม ตะวัน ออก ก็ พัด หอบ ผุง ตึก แตน มา ¹⁴ ผุง ตึก แตน ลง ทั่ว แผ่นดินอียิปต์ และจับอยู่ที่เขตแดนอียิปต์ทั้งหมด มันรุนแรงมาก แต่ก่อนไม่เคยมีตึกแตนอย่างนี้เลย และต่อไปข้าง หน้าจะหาหมียังนั้นอีกไม่ ¹⁵ เพราะมันปกคลุมพื้นแผ่นดิน จนแลมืดไป มันกินผักในแผ่นดินทุกอย่าง และผลไม้ทุกอย่าง ซึ่ง เหลือ จาก ลูกเห็บ ทำลาย ไม่มีพืชใบเขียว เหลือ เลย ไม่ว่า ต้นไม้ หรือ ผัก ใน ทุ่ง ทั่ว แผ่นดินอียิปต์ ¹⁶ ฟาโรห์จึงรีบ ให้คน ไปตาม โมเสส และ อาโรน เข้า ฝ้า แล้ว ฟาโรห์ ตรัส ว่า “เรา ได้ ทำบาป ต่อ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ เจ้า และ ต่อ เจ้า ทั้ง สอง ด้วย ¹⁷ เหตุ ฉะนั้น บัดนี้ ขอ เจ้า ยกโทษ บาป ให้ เรา ครั้ง นี้ สัก ครั้ง เกิด และ วิงวอน ขอ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ เจ้า เพื่อ พระองค์ จะ ได้ ทรง โปรด ให้ ความ ตาย นี้ พ้น ไป จาก เรา” ¹⁸ โมเสส ก็ ไป จาก ฟาโรห์ และ ทูล วิงวอน พระเยโฮวาห์ ¹⁹ พระ เยโฮวาห์ จึง ทรง บันดาล ให้ ลม พายุ พัด กลับ มา จาก ทิศ ตะวัน ตก หอบ ผุง ตึก แตน ไป ตก ใน ทะเล แดง จน ไม่มี ตึก แตน เหลือ เลย สัก ตัว เดียว ตลอด เขตแดน อียิปต์ ²⁰ แต่ พระเยโฮวาห์ ทรง ทำให้ พระทัย ของ ฟาโรห์ แข็ง กระด้าง เพื่อ พระองค์ จะ ไม่ ยอม ปลอ ย ชนชาติ อิสราเอล ไป

ภัยพิบัติจากความมืด

²¹ พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า “จง ชู มือ ของ เจ้า ขึ้น สู่ ท้องฟ้า เพื่อ จะ ให้ มี ความ มืด ทั่ว แผ่นดิน อียิปต์ เป็น ความ มืด จน จับ คลำ ได้” ²² โมเสส จึง ชู มือ ขึ้น สู่ ท้องฟ้า แล้วก็ เกิด มี ความ มืด ทึบ ทั่วไป ใน แผ่นดิน อียิปต์ ตลอด สาม วัน ²³ เขามอง กัน ไม่ เห็น ไม่มี ใคร ลุก ไป จาก ที่ ของ เขา สาม วัน แต่ บรรดา ชนชาติ อิสราเอล นั้น มี แสง สว่าง อยู่ ใน ที่ อาศัย ของ เขา

24 ฟาโรห์จึงให้ตามตัวโมเสสเข้าเฝ้า ตรัสว่า “พวกเจ้าจงไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์เถิด เพียงแต่ให้ฝูงแกะและฝูงวัวอยู่ ส่วนเด็กไปกับเจ้าได้ด้วย” 25 ฝ่ายโมเสสจึงทูลว่า “พระองค์ต้องให้เราไม้เครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาไปด้วย เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้บูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์” 26 ข้าพระองค์ต้องนำฝูงสัตว์ไปด้วย ขาดไม่ได้สักกิบเดียว เพราะว่าจะต้องเอาสัตว์จากฝูงเหล่านั้นไปถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ยังไม่ทราบว่าจะต้องการสัตว์ตัวใดถวายพระเยโฮวาห์ จนกว่าเราจะถึงที่นั่น” 27 แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยฟาโรห์แข็งกระด้าง พระองค์จึงไม่ยอมปล่อยเขาไป

ฟาโรห์เสียโอกาสสุดท้ายของตน

28 ฟาโรห์รับสั่งแก่โมเสสว่า “ไปให้พ้นจากเรา ระวังตัวให้ดีเถอะ อย่ามาเห็นหน้าเราอีกเลย เพราะถ้าเจ้าเห็นหน้าเราวันใด เจ้าจะต้องตายวันนั้น” 29 โมเสสจึงทูลว่า “พระองค์ตรัสถูกแล้ว ข้าพระองค์จะไม่มาเห็นพระพักตร์ของพระองค์อีกเลย”

11

ทรงพยากรณ์ถึงความตายของบุตรหัวปี

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราจะนำภัยพิบัติมาสู่ฟาโรห์และอียิปต์อีกอย่างเดียว หลังจากนั้นเขาจะปล่อยพวกเจ้าไปจากที่นี่ เมื่อเขาให้พวกเจ้าไป คราวนี้ เขาจะขับไล่พวกเจ้าออกไปทีเดียว” 2 บัดนี้เจ้าจงสั่งให้ประชาชนทั้งปวง ให้ผู้ชาย ผู้หญิง ทุกคน ขอเครื่องเงิน เครื่องทอง จากเพื่อนบ้านของตน” 3 พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ประชาชนเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ นอกจากนั้นบุรุษผู้นั้น คือ โมเสส ก็ยิ่งใหญ่มากในแผ่นดินอียิปต์ ทั้ง

ในสายตาข้าราชการของฟาโรห์ และในสายตาพลเมืองทั้งปวง ⁴ โมเสสประกาศว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘เวลาประมาณเที่ยงคืน เราจะออกไปท่ามกลางอียิปต์ ⁵ และพวกลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่ราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของทาสหญิง ซึ่งอยู่หลังหินโม่แป้ง ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เดียรฉานด้วยจะต้องตาย ⁶ แล้วจะมีการพิลาปร้องให้ทั่วแผ่นดินอียิปต์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน และต่อไปภายหน้าก็จะมีอีกเลย ⁷ ฝ่ายคนหรือสัตว์ของชนชาติอิสราเอลทั้งปวงจะไม่มีแม้แต่เสียงสุนัข ชู่ เพื่อให้ทราบ ว่า พระเยโฮวาห์ทรงกระทำ ต่อชาวอียิปต์ ต่าง กับ ชนชาติอิสราเอล ⁸ ข้าราชการ ของ พระองค์ จะลงมาหาเรากราบลง ต่อหน้าเรา กล่าว ว่า “ขอท่านกับพรรคพวก ไป เสียจากที่นี่เถิด” หลังจากนั้น เราก็จะออกไป” ⁹ โมเสส ทูลลา ฟาโรห์ ไป ด้วย ความ โกรธ ยิ่ง นั ก ⁹ แล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสตอบ โมเสส ว่า “ฟาโรห์จะไม่ เชื่อ ฟัง เจ้า เพื่อมหัศจรรย์ ของ เรา จะ ได้ เพิ่ม ขึ้น อีก ใน แผ่นดินอียิปต์” ¹⁰ โมเสส กับ อาโรน ก็ ได้ กระทำ บรรดา มหัศจรรย์ เหล่า นั้น ต่อ พระพักตร์ฟาโรห์ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำ ให้ พระทัยของฟาโรห์แข็งกร ะด้าง ไป ท่าน จึง ไม่ ยอม ปล่อย ชนชาติอิสราเอลให้ออกไปจากแผ่นดินของท่าน

12

ลูกแกะแห่งพิธีปีสกา

¹ พระ เยโฮวาห์ ตรัส กับ โมเสส และ อาโรน ใน ประเทศอียิปต์ว่า ² “ให้เดือนนี้เป็นเดือนเริ่มต้นสำหรับเจ้าทั้งหลาย ให้เป็น เดือน แรก ใน ปี ใหม่ สำหรับ พวก เจ้า ³ จง สั่ง ชุมมุนคนอิสราเอลทั้งหมดว่า ในวันที่สิบเดือนนี้ ให้ผู้ชายทุกคนเตรียมลูก แกะ ครอบคร้ว ละ ตัว ตาม เรือน บรรพบุรุษ ของ ตน ⁴ ถ้า ครอบคร้ว ไต มี คน น้อย กิน ลูก แกะ ตัว หนึ่ง ไม่หมด

ก็ให้รวม กับ เพื่อนบ้าน ที่อยู่ใกล้เคียง กัน เตรียมลูก แกะ ตัวหนึ่ง ตาม จำนวน คน ตามที่ เขา จะ กิน ได้ก็ มาก น้อย ให้นับจำนวน คน ที่ จะ กิน ลูก แกะ นั้น ⁵ ลูก แกะ ของ เจ้า ต้องปราศจากตำหนิเป็นตัวผู้อายุไม่เกินหนึ่งขวบ เจ้าจงเอามาจากฝูงแกะ หรือฝูงแพะ ⁶ จงเก็บไว้ให้ตถึงวันที่สิบสี่เดือนนี้ แล้ว ใน เย็นวันนั้น ให้ที่ประชุม ของ คน อิสราเอล ทั้งหมดฆ่าลูกแกะของเขา ⁷ แล้วเอาเลือดทาที่ไม้วงกบประตูทั้งสองข้าง และ ไม้ข้าง บน ผนัง เรือน ที่ เขา เลี้ยง กัน นั้น ด้วย ⁸ ในคืนวันนั้น ให้เขากินเนื้อปิ้ง กับขนมปังไร้เชื้อและผักรสขม ⁹ เนื้อที่ยังดิบหรือเนื้อต้มอย่ากินเลย แต่จงปิ้งทั้งหัวและขา และเครื่องในด้วย ¹⁰ จงกินให้หมดอย่าให้มีเศษเหลือจนถึงเวลาเช้า เศษเหลือถึงเวลาเช้าก็ให้เผาเสีย ¹¹ เจ้าทั้งหลายจงเลี้ยงกันดังนี้ คือให้คาดเอว สวมรองเท้า และถือไม้เท้าไว้ และรีบกินโดยเร็ว การเลี้ยงนี้เป็นปีสภาของพระเยโฮวาห์

เลือดที่ทาไว้รอบประตู

¹² เพราะในคืนวันนั้น เรา จะ ผ่าน ไป ใน ประเทศ อียิปต์ และเรา จะ ประหาร ลูกหัวปี ทั้งหมด ใน ประเทศ อียิปต์ ทั้งของมนุษย์ และของสัตว์ และเราจะพิพากษาลงโทษพระทั้งปวงของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์ ¹³ แต่เลือดที่บ้านที่เจ้าทั้งหลายอยู่นั้น จะเป็นหมายสำคัญสำหรับเจ้า เมื่อเราเห็นเลือดนั้นเราจะผ่านเว้นเจ้าทั้งหลายไป จะไม่มีภัยพิบัติทำลายเจ้า ขณะที่เราประหารประเทศอียิปต์

การเลี้ยงแห่งขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน

¹⁴ วันนั้น จะเป็นวันที่ ระลึก สำหรับ เจ้า ให้เจ้าทั้งหลายถือไว้เป็นเทศกาล แต่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้า จง ฉลอง เทศกาล นี้ และ ถือ เป็น กฎ ถาวร ¹⁵ เจ้า ทั้ง

หลายจงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวัน วันแรกจงชำระบ้านเจ้าให้ปราศจากเชื้อ ถ้าผู้ใดซึนกินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล ¹⁶ ในวันแรกนั้น ให้มีการประชุมบริสุทธฺี และในวันที่เจ็ดนั้น จะเป็นวันประชุมอันบริสุทธฺีแก่ท่าน ในวันเหล่านั้น อย่าให้ผู้ใดทำงานเลย เว้นไว้แต่การจัดเตรียมอาหารสำหรับรับประทาน ¹⁷ เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เพราะในวันนั้นเราได้นำพลโยธาของเจ้าทั้งหลายออกไปจากแผ่นดินอียิปต์ เหตุฉะนั้น เจ้าจงฉลองวันนั้น และถือเป็นกฎถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า ¹⁸ ในตอนเย็นวันที่สิบสี่เดือนแรก เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อจนถึงเวลาเย็นวันที่ยี่สิบเอ็ดของเดือนนั้น ¹⁹ ในเจ็ดวันนั้นอย่าให้พบเชื้อในบ้านของเจ้าเลย เพราะว่าถ้าผู้ใดที่เป็นคนต่างด้าว กิติหรือคนเกิดในเมืองกิติ ซึนกินสิ่งใดๆที่มีเชื้อ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากที่ชุมนุมของอิสราเอล ²⁰ อย่ากินสิ่งใดที่มีเชื้อในที่อาศัยของเจ้า เจ้าจงกินแต่ขนมปังไร้เชื้อเท่านั้น” ²¹ แล้วโมเสสเรียกบรรดาพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลมาพร้อมกันสั่งว่า “ท่านทั้งหลายจงไปเอาลูกแกะตามครอบครัวของท่านมาฆ่าเป็นลูกแกะปัสกา ²² เอาต้นหุสบกำหนึ่งจุ่มลงในเลือดที่อยู่ในอ่าง แล้วป้ายเลือดนั้นไว้ที่ไม้ข้างบน และไม้วงกบประตูทั้งสองข้างด้วยเลือดที่อยู่ในอ่าง อย่าให้ผู้ใดออกไปพ้นประตูบ้านของตนจนถึงรุ่งเช้า ²³ เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จผ่านไปเพื่อจะได้ประหารคนอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงเห็นเลือดที่ไม้ประตูข้างบนและที่ไม้วงกบประตูทั้งสองข้าง พระเยโฮวาห์จะทรงผ่านเว้นประตูนั้น ไม่ทรงยอมให้ผู้สังหารเข้าไปในบ้านท่าน เพื่อจะประหารท่าน ²⁴ ท่าน

ทั้ง หลาย จง ถือ พิธีนี้ ให้ เป็น กฎ หมาย ของ ท่าน และ ของ ลูก หลาน ท่าน ²⁵ ต่อ มา ครั้น ท่าน ไป ถึง แผ่น ดิน ซึ่ง พระ เย โห วาห์ จะ ทรง ประทาน แก่ ท่าน ตาม ที่ ได้ ทรง สัญญา ไว้ แล้ว นั้น ท่าน จง ถือ พิธีนี้ ไว้ ปฏิบัติ ²⁶ ครั้น สืบ ไป ภาย หน้า เมื่อ ลูก หลาน ของ ท่าน ถาม ว่า ‘พิธี นี้ หมายความว่า กระจ่าง ไหม?’ ²⁷ ท่าน ทั้ง หลาย จง ตอบ ว่า ‘เป็น การ ถวาย สัตว์ บูชา ปี สภา แต่ พระ เย โห วาห์ ผู้ ทรง ผ่าน เว้น บ้าน ของ คน ชาต อิสราเอล ใน อียิปต์ เมื่อ พระ องค์ ทรง ประหาร คน อียิปต์ แต่ ใช้ ชีวิต ครอบครัว ของ เรา ทั้ง หลาย ’ ” พล ไพร่ ทั้ง ปวง ก็ กราบ ลง นมัสการ ²⁸ แล้ว คน ชาต อิสราเอล ก็ ไป ทำ ตาม คำ สั่ง ทุก ประการ พระ เย โห วาห์ ทรง รับ สั่ง กับ โมเสส และ อาโรน อย่าง ไฉ� เขา ทั้ง หลาย ก็ กระทำ ตาม ทุก ประการ

บุตรหัวปีแห่งอียิปต์เสียชีวิต

²⁹ ต่อ มา ใน เวลา เทียง คิน พระ เย โห วาห์ ทรง ประหาร บุตร หัวปี ทุก คน ใน ประเทศ อียิปต์ ตั้งแต่ พระ ราชนบุตร หัวปี ของ ฟาโรห์ ผู้ ประทับ บน พระ ที่นั่ง จนถึง บุตร หัวปี ของ เชลย ที่ อยู่ใน คุก ใต้ ดิน ทั้ง ลูก หัว ปี ของ สัตว์ เลี้ยง ทุก ตัว ³⁰ ฟาโรห์ กับ ข้าราชการ และ ชาว อียิปต์ ทั้ง ปวง ตื่น ชื่น ใน ตอน กลาง คิน มี เสียง ร้อง ให้ คร่ำ ครวญ ตั้ง ทิว ทั้ง อียิปต์ เนื่อง ด้วย ไม่มี บ้าน ไฉ� ที่ ไม่มี คน ตาย ³¹ ฟาโรห์ จึง ตรัส เรียก โมเสส กับ อาโรน ให้ มา ฝ้า ใน คิน วัน นั้น ตรัส ว่า “เจ้า ทั้ง สอง กับ ทั้ง คน ชาต อิสราเอล จง ยก ออก ไป จาก ประชาชน ของ เรา เล็ด ไป พรณ นิบัติ พระ เย โห วาห์ ตาม ที่ ได้ พุด ไว้ นั้น ³² เอา ผุง แพะ แกะ และ ผุง วัว ของ เจ้า ไป ด้วย ตาม ที่ เจ้า ได้ พุด ไว้ แล้ว ไป และ อวยพร ให้ เรา ด้วย” ³³ ฝ่าย ชาว อียิปต์ ก็ เร่ง รัด ให้ พล ไพร่ นั้น ออก ไป จาก ประเทศ โดย เร็ว เพราะ เขา พุด ว่า “พวก เรา ตาย กัน หหมด แล้ว” ³⁴ พล ไพร่ นั้น เอา ก้อน

แบ่งดิบที่ยังมิได้ใส่เชื้อกับ อ่าง ขยำ แบ่ง ห่อ ผ้า ใส่ บ่า แบก ไป ³⁵ คนชาติอิสราเอลกระทำตาม คำสั่งของโมเสส คือ ขอ เครื่อง เงิน เครื่อง ทอง และ เครื่อง นุ่ง ห่ม จาก ชาว อียิปต์ ³⁶ และ พระ เย โห วาห์ ทรง บันดาล ให้ พล ไผ่ ร่นั้นเป็นที่ โปรดปราน ใน สายตา ของ ชาว อียิปต์ เขา จึง ให้ สิ่ง ของ ทั้ง ปวง ตาม ที่ เขา ขอ เขา จึง ได้ รีบ เอา สิ่ง ของ ต่าง ๆ ของ ชาว อียิปต์ เสีย

การเดินทางออกจากอียิปต์

³⁷ คนชาติอิสราเอล ยก เดิน ออก จาก เมือง รา เม เสส ไป ถึง เมือง สุคคท นับ แต่ ผู้ชาย ได้ ประมาณ หก แสน คน เด็ก ต่าง หาก ³⁸ มี ผุ่ ง คน ชาติ อื่น เป็น จำนวน มาก ติด ตาม ไป ด้วย พร้อม ทั้ง ผุ่ ง สัตว์ คือ ผุ่ ง แพะ แกะ และ วัว จำนวน มาก มาย ³⁹ เขา เอา ก้อน แป้ง ไร่ เชื้อ ซึ่ง นำ มา จาก อียิปต์ นั้น ปิ้ง เป็น ขนม ไร่ เชื้อ เพราะ เขา ถูก เร่ง รัด ให้ ออก จาก อียิปต์ จึง ไม่ ทน เตรียม เสบียง ⁴⁰ คนชาติอิสราเอล อยู่ ใน อียิปต์ เป็น เวลา สี่ ร้อย สามสิบ ปี ⁴¹ ครั้น สิ้น สี่ ร้อย สามสิบ ปี แล้ว ใน วัน นั้นเอง พล โยธา ทั้งหมด ของ พระ เย โห วาห์ ก็ ยก ออก จาก ประเทศ อียิปต์ ⁴² คินวัน นั้น เป็น คิน ที่ ควร จด จำ ไว้ เป็น ที่ ระลึก อย่าง ยิ่ง ถึง พระ เย โห วาห์ ด้วย ทรง นำ เขา ออก จาก ประเทศ อียิปต์ คินวัน นั้น จึง เป็น คิน ของ พระ เย โห วาห์ ที่ คน ชาติ อิสราเอล ทั้ง ปวง ถือ เป็น ที่ ระลึก ตลอด ชั่ว อายุ ของ เขา

คำสั่งเรื่องพิธีปัสกา

⁴³ พระ เย โห วาห์ ตรัส กับ โมเสส และ อาโรน ว่า “ระเบียบ พิธี ปัสกา เป็น ดั่ง นี้ คือ อยา ให้ คน ต่าง ชาติ กิน เลย ⁴⁴ ส่วน ทาส ซึ่ง นาย เอา เงิน ชื้อ มา เมื่อ ให้ ทาส นั้น เข้า สุหนัต แล้ว จึง ให้ เขา กิน ได้ ⁴⁵ ส่วน แขนก หรือ ลูก จ้าง อยา ให้ กิน เลย ⁴⁶ ให้ กิน ปัสกา แต่ ใน บ้าน อยา เอา เนื้อ ไป นอก บ้าน และ อยา หัก กระดูก ของ มัน เลย ⁴⁷ ให้ ชุมนุม คน อิสราเอล ทั้ง ปวง ถือ และ ปฏิบัติ ตาม

พิธีนี้⁴⁸ เมื่อมี คนต่างด้าว มาอาศัยอยู่กับ เจ้า และใครจะ
ถือ ปัสกา ถวาย พระเยโฮวาห์ ก็ให้ชายพวกนั้น เข้าสุหนัต
เสียก่อนทุกคนแล้วจึงให้เขามาใกล้ และถือพิธีนั้นได้ เขา
จึงจะเป็นเหมือนคนเกิดในแผ่นดินนั้น แต่ผู้ใดที่ยังมิได้เข้า
สุหนัต อย่าให้เขาร่วมกินเลี้ยงในพิธีปัสกานั้นเลย⁴⁹ พระ
ราชบัญญัติสำหรับคนเกิดในเมืองและคนต่างด้าวซึ่งอาศัย
อยู่ด้วยกันกับเจ้าทั้งหลายจะต้องเป็นอันเดียวกัน”⁵⁰ คน
อิสราเอล ทั้ง ปวง ก็ปฏิบัติตามทุก ประการ พระเยโฮวาห์
รับสั่งแก่โมเสสและอาโรนอย่างไร พวกเขาก็กระทำอย่าง
นั้น⁵¹ วันนั้น แหละพระเยโฮวาห์ทรงนำชนชาติอิสราเอล
ออกจากประเทศอียิปต์ แยกเป็นกระบวนพลโยธา

13

บุตรหัวปีถูกแยกตั้งไว้เฉพาะพระเจ้า

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า ² “จง ถวาย ลูกหัวปี
ทั้ง ปวง แก่เรา คือ ทุก สิ่งของ ชนชาติ อิสราเอล ที่ ออกจาก
ครรภ์ครั้งแรก จะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ สิ่งนั้นเป็นของของ
เรา” ³ โมเสส จึง กล่าว แก่ ประชาชน ว่า “จง ระลึก ถึง วัน
นี้ที่ท่านทั้งหลายออกมาจากอียิปต์ จาก เรือนทาส เพราะ
พระเยโฮวาห์ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากที่นั่นด้วยฤทธิ์
พระหัตถ์ อย่ากินขนมปังที่มีเชื้อเลย ⁴ ท่านทั้งหลายยกออก
ไปในวันนี้ในเดือนอาบิบ ⁵ ครั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำพวก
ท่านมาถึงแผ่นดินของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโม
ไรต์ คนฮีไวต์ และคนเยบุส ที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับ
บรรพบุรุษของท่านว่า จะยก แผ่นดินนี้ให้พวกท่าน เป็น
แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ท่านทั้งหลายจง
ถือ พิธีนี้ใน เดือน นั้น ⁶ จง กิน ขนมปัง ไร้ เชื้อ เป็น เวลา เจ็ด

วัน และวันที่เจ็ด จึง มี เทศกาล เลี้ยง ถวาย พระ เย โหวาห์⁷ จึงกินขนมปังไร้ เชื่อให้ ครบ กำหนด เจ็ดวัน อย่าให้เห็นขนมปังซึ่งมีเชื้อ หรือให้เห็นเชื้อขนมปังในเขตของพวกท่าน⁸ ในวันนั้น จึงบอกบุตรของท่านว่า 'ที่ได้ทำ ดั่งนี้ก็เพราะ เหตุการณ์ซึ่ง พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำ สำหรับเรา ขณะเมื่อเราออกจากอียิปต์'⁹ สำหรับท่านพิธีนี้จะเป็น ดั่ง รอย สำคัญ ที่มีมือของท่าน และตั้ง เครื่อง ระลึก ระหว่างนี้ย่นตาของท่าน เพื่อพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์จะได้อยู่ในปากของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากอียิปต์ ด้วยพระหัตถ์ อัน ทรงฤทธิ์¹⁰ เพราะฉะนั้นพวกท่านจงปฏิบัติตามกฎพิธีนี้ตามกำหนดทุกๆปีไป¹¹ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงนำท่าน ไปยัง แผ่นดิน ของ คน คานาอัน ดั่งที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับท่านและบรรพบุรุษของท่านว่า จะทรงยกแผ่นดินนั้นให้แก่ท่าน¹² ทุกอย่างที่เป็นที่เบิกครรภ์ครั้งแรกนั้น ท่านจงแยกถวายแต่พระเยโฮวาห์ และ ลูกสัตว์หัวปีตัวผู้ที่เกิดจากสัตว์ใช้งานของท่าน จงเป็นของพระเยโฮวาห์¹³ จงเอาลูก แกะ ไถ่ลูกลาหัวปี ถ้าไม่ไถ่จงหักคอมันเสีย จงไถ่บุตรหัวปีทั้งหลายของมนุษย์ไว้ทั้งหมด¹⁴ ต่อ ไป ภายหน้า เมื่อบุตรของท่านจะถามว่า 'ทำไมจึงทำอย่างนี้' จงเล่าให้เขาฟังว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ จากเรือนทาสด้วยฤทธิ์พระหัตถ์¹⁵ ต่อมา ครั้น พระทัย ของฟาโรห์ดื้อ ไม่ยอมปล่อยให้เราไป พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารลูกหัวปีทั้งหลายในประเทศอียิปต์ ทั้ง ลูกหัว ปี ของ มนุษย์ และ ลูกหัว ปี ของ สัตว์ด้วย เหตุฉะนั้น เราจึงถวายบรรดาสัตว์หัวปีตัวผู้ที่เบิกครรภ์ ครั้งแรก แต่พระเยโฮวาห์ แต่บุตรหัวปีทั้งหลายของเรา เราก็ไถ่ไว้'¹⁶ พิธีนี้จะเป็น ดั่ง รอย สำคัญ ที่มีมือของท่าน และ

ตั้ง เครื่องหมาย ระหว่าง นัยน์ตาของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยฤทธิ์พระหัตถ์”

การเดินทางหลักเลียงชาวฟีลิสเตีย

¹⁷ ต่อ มา เมื่อ ฟาโรห์ ปล่อย พล ไพร่ ไป แล้ว พระเจ้า มิได้ทรง นำ เขา ไป ทาง แผ่น ดิน ของ ชาว ฟี ลี ส เตีย แม้ ว่า จะ เป็น ทาง ใกล้ เพราะ พระ เจ้า ตรัส ว่า “เกรง ว่า เมื่อ พล ไพร่ ไป เผชิญ สงคราม เข้า เขา จะ เปลี่ยนใจ และ กลับ ไปยังอียิปต์เสีย” ¹⁸ พระเจ้า จึง ทรง นำ เขา อ้อม ไป ทาง ถิ่น ทูรกัน ดาร์ ยัง ทะเลแดง ประชาชาติอิสราเอล ก็ ออก ไป จาก แผ่นดินอียิปต์มีอาวุธพร้อมที่จะทำสงคราม ¹⁹ โมเสสเอา กระจุกของโยเซฟไปด้วย เพราะโยเซฟให้ชนชาติอิสราเอล ปฏิญาณไว้ว่า “พระเจ้าจะเสด็จมาเยี่ยมท่านทั้งหลายเป็นแน่ แล้วท่านจงเอากระจุกของเราไปจากที่นี่ด้วย” ²⁰ คน อิสราเอลยกออกจากเมืองสุคคท ไปตั้งค่ายที่ตำบลเอธาม บริเวณชายถิ่นทูรกันดาร์

เสาะเมฆกับเสาะเพลิงนำและป้องกันพวกอิสราเอล

²¹ พระเยโฮวาห์เสด็จนำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาะเมฆ และ ตอน กลาง ค่ำ ด้วยเสาะเพลิง ให้เขามีแสงสว่าง เพื่อจะได้เดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน ²² เสาะเมฆในเวลากลางวันและเสาะเพลิงในเวลากลางคืน พระองค์มิได้ให้คลาดจากเบื้องหน้าพลไพร่เลย

14

ฟาโรห์ตามพวกอิสราเอลไปแล้วถูกทำลาย

¹ พระเยโฮวาห์รับสั่ง แก่ โมเสส ว่า ² “จง สั่ง ชนชาติ อิสราเอล ให้ ย้อน กลับ ไป ยัง ค่าย หน้า ตำบล ปิ หะ หี โธท ระหว่างมิกดลและทะเล หน้าตำบลบาอัลเซโฟน แล้วตั้ง ค่ายตรงนั้นใกล้ทะเล ³ ฟาโรห์จะกล่าวถึงชนชาติอิสราเอล

ว่า ‘พวกเขาติดอยู่บนบก ถิ่นทุรกันดารนั้นกั้นเขาไว้แล้ว’⁴ เรา จะบัน ดาล ให้ ใจฟาโรห์แข็งกระด้างไป ฟาโรห์จะไล่ตาม มา แล้ว เรา จะ ได้ รับ เกียรติยศ เพราะฟาโรห์และบรรดา พล โยธา ของ เขา แล้ว ชาว อียิปต์ จะ รู้ ว่า เรา คือ พระเยโฮวาห์” เขาทั้งหลายก็กระทำตามรับสั่งนั้น⁵ เมื่อ กษัตริย์อียิปต์ทราบ ความ ว่า บ่าว ไพร่เหล่านั้ นหนี ไป แล้ว พระดำริของฟาโรห์และความคิดของข้าราชการก็เปลี่ยนไป จาก ที่มีต่อบ่าว ไพร่ นั้น เขา จึง ว่า “ทำไมเราจึงทำเช่นนี้ ไฉนเราจึงได้ปล่อยพวกอิสราเอลไป ให้พ้นจากการรับใช้เราเล่า”⁶ ฝ่ายฟาโรห์ก็จัดรถรบ และนำพลโยธาไปด้วย⁷ ท่านเอารถรบอย่างดีหกร้อยคัน กับรถรบทั้งหมดในอียิปต์ มีทหารประจำอยู่ทุกคัน⁸ พระเยโฮวาห์ทรงให้พระทัยของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์แข็งกระด้างไป ท่านจึงไล่ตามชนชาติอิสราเอล ซึ่ง เดินทาง ไป โดย มีพระหัตถ์ของพระเจ้าคุ้มครอง⁹ ชาวอียิปต์ไล่ตามไปมีทั้งม้าและรถรบทั้งหมดของฟาโรห์ และทหาร ม้า กองทัพ ของ ท่าน มาทัน ชนชาติ อิสราเอล ที่ ตั้ง ค่าย อยู่ริม ทะเล ใกล้ตำบลปีหะหิโรท หน้าตำบล บาอัล เซ โฟน¹⁰ เมื่อฟาโรห์เข้ามาใกล้ชนชาติอิสราเอลก็เงยหน้าขึ้นดู และดูเถิด ชาวอียิปต์ยกติดตามมา เขาก็มีความกลัว ยิ่ง นัก คนอิสราเอล จึงร้องทูล พระเยโฮวาห์¹¹ เขา บอก โมเสส ว่า “หลุม ฝัง ศพ ในอียิปต์ไม่มีหรือ ท่านจึงพาเราออกมาให้ตายในถิ่นทุรกันดาร ทำไมหนอท่านจึงทำเช่นนี้คือพาเราออกมาจากอียิปต์¹² พวกเราบอกท่าน ในอียิปต์แล้วมิใช่หรือ ว่า ‘ปล่อยพวกเราแต่ลำพัง ให้พวกเรารับใช้ชาวอียิปต์เถิด’ เพราะการรับใช้ชาวอียิปต์นั้น ก็ยังดีกว่าที่จะมาตายในถิ่นทุรกันดาร”¹³ โมเสสจึงเตือนพลไพร่ว่า “อย่ากลัวเลย มั่นคงไว้ คอยดูความรอดที่จะมาจากพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ ด้วยคนอียิปต์ซึ่งท่านทั้งหลาย

เห็นในวันนี้ แต่ขึ้นไปจะไม่ได้เห็นอีกเลย ¹⁴ พระเยโฮวาห์จะทรงรบแทนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงสงบอยู่เถิด”

ทะเลแดงก็แยกออก

¹⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เหตุไฉนเจ้าจึงมาร้องทุกข์ต่อเรา จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้เดินต่อไปข้างหน้าเถิด ¹⁶ ฝ่ายเจ้าจงยกไม้เท้าของเจ้า แล้วยื่นมือของเจ้าออกไปเหนือทะเล ทำให้ทะเลนั้นแยกออก เพื่อคนอิสราเอลจะได้เดินบนดินแห้งกลางทะเลแล้วข้ามไปได้ ¹⁷ ดูเถิด ส่วนเราก็จะบันดาลให้ใจชาวอียิปต์แข็งกระด้างไล่ตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ พลโยธา รถรบ และพลม้าทั้งหมดของเขา ¹⁸ เมื่อเราได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ รถรบ และพลม้าของเขาแล้ว ชาวอียิปต์ก็จะรู้ว่าเรานี้แหละคือพระเยโฮวาห์” ¹⁹ ฝ่ายทูตสวรรค์ของพระเจ้าซึ่งนำพลโยธาอิสราเอลนั้นกลับไปอยู่ข้างหลัง และเสาเมฆซึ่งอยู่ข้างหน้า ก็กลับมาตั้งอยู่ข้างหลังเขา ²⁰ คือเสานั้นมาอยู่ระหว่างค่ายของชาติอียิปต์และค่ายของชนชาติอิสราเอล และเป็นเมฆมืดแก่ชาวอียิปต์ แต่มีแสงส่องสว่างในเวลากลางคืนแก่ชนชาติอิสราเอล ทั้งสองฝ่ายมิได้เข้าใกล้กัน ตลอดคืน ²¹ โมเสสยื่นมือของท่านออกไปเหนือทะเล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลมทิศตะวันออกพัดโหมใส่น้ำทะเลตลอดคืน ทำให้ทะเลกลายเป็นดินแห้ง น้ำแยกออกจากกัน ²² ชนชาติอิสราเอลก็พากันเดินบนดินแห้งกลางทะเล ส่วนน้ำนั้นตั้งเป็นเหมือนกำแพงสำหรับเขา ทั้งทางขวาและทางซ้าย

ทหารอียิปต์ถูกทำลาย

²³ คนอียิปต์ก็ไล่ตามเขาเข้าไปกลางทะเล ทั้งกองม้าและราชรถ และพลม้าทั้งปวงของฟาโรห์ ²⁴ ครั้นในเวลายามรุ่ง พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากเสาเพลิงและเสาเมฆ ทรงเห็นพลโยธาอียิปต์ ก็ทรงบันดาลให้กองทัพอียิปต์เกิด

โกลาหล 25 พระองค์ทรงกระทำให้ล้อรถฝืดจนแล่นไปแทบไม่ไหว คน อียิปต์ จึง พุดกันว่า “ให้เราหนี ไป จาก หน้า คน อิสราเอลเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรง ต่อสู้ กับ คน อียิปต์ แทนเขา” 26 ขณะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จง ยืนมี ออก ไป เหนือทะเล เพื่อให้ น้ำทะเล ไหล กลับ คืน มา ท่วม คน อียิปต์ ทั้ง รถม และ พลม้า ของเขา” 27 โมเสสจึง ยืนมี ออกไป เหนือทะเล ครั้น รุ่ง เข้า ทะเล ก็ กลับ ไหล ดั่ง เก้า คน อียิปต์ พากัน หนี กระแส น้ำ แต่พระเยโฮวาห์ทรง สลัด คน อียิปต์ ลง กลาง ทะเล 28 น้ำ ก็ กลับ ท่วม พลมรถ และ พลมม้า คือ พลมโยธา ทั้งหมด ของ ฟาโรห์ ซึ่ง ไล่ ตาม เขา เข้า ไป ใน ทะเล ไม่ เหลือ สัก คน เดียว 29 ฝ่าย ชนชาติ อิสราเอล เดิน ไป ตาม ดิน แห้ง กลาง ท้อง ทะเล น้ำ ดั่ง ขึ้น เหมือน กำแพง สำหรับ เขา ทั้ง ทาง ขวา และ ทาง ซ้าย 30 ดั่ง นี้ ใน วัน นั้น พระเยโฮวาห์ ทรง โปรด ช่วย ให้ คน อิสราเอล รอด จาก เจ้าม มี คน อียิปต์ อิสราเอล เห็น ศพ คน อียิปต์ อยู่ ที่ ชาย ทะเล 31 อิสราเอล เห็น ก็ จการใหญ่ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่คนอียิปต์ พลไพร่นั้นก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายเชื่อถือพระเยโฮวาห์และเชื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย

15

การร้องเพลงแห่งชัยชนะของโมเสส

1 ขณะนั้น โมเสส กับ ชนชาติ อิสราเอล ร้อง เพลง บท นี้ ถวาย พระ เย โฮวาห์ว่า “ข้าพเจ้า จะ ร้อง เพลง ถวาย พระ เย โฮวาห์ เพราะพระองค์ ทรง ได้ ชัยชนะ อย่าง ใหญ่ หลวง พระองค์ทรงกวาดมัวและพลม้าลงในทะเล 2 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นบทเพลงแห่งข้าพเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอด พระองค์นี้แหละเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จะ สรรเสริญ พระองค์ ทรง เป็น พระเจ้า ของ บรรพบุรุษ ของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จะ ยกย่อง สรรเสริญ

พระองค์³ พระเยโฮวาห์ทรง เป็น นักรบ พระนาม ของ พระองค์คือ พระเยโฮวาห์⁴ พระองค์ทรงเหวี่ยงรถรบ และ โยน พล โยธา ของ ฟาโรห์ ลง ใน ทะเล นายทหาร รถรบ ชั้น ยอดของฟาโรห์ก็จมในทะเลแดง⁵ น้ำท่วมเขา เขาจมลง ในทะเลที่ลึก ประดุจ ก้อน หิน⁶ โอ ข้า แต่ พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงอำนาจยิ่ง โอ ข้าแต่พระ เยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ฟาด คัศรูลเหล็กเป็น ขึ้นๆ⁷ ด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรง คว้าปฏิปักษ์ของพระองค์เสีย พระองค์ทรงใช้พระพิโรธของ พระองค์เผาผลาญเขาเสียอย่างตอฟาง⁸ โดยลมที่ระบาย จากช่องพระนาสิก น้ำก็ท่วมสูงขึ้นไป น้ำก็ท่วมทัน สูงขึ้น น้ำก็แข็งขึ้น ใน ท้อง ทะเล⁹ พวกข้าศึก กล่าว ว่า ‘เราจะ ติดตาม เรา จะจับ ให้ทัน เรา จะริบ สิ่งของ มา แบ่ง ปันกัน เรา จึง จะพอใจ ที่ได้กระทำ กับ พวกนั้น ดัง ประสงค์ เรา จะ ชัก ดาบ ออก มือ เรา จะ ทำลาย เขา เสีย’¹⁰ พระองค์ทรง บันดาล ให้ลมพัดมา น้ำทะเลก็ท่วมเขามิด เขาจมลงใน กระแสน้ำอัน ไหล แรงนั้น เหมือน ตะกั่ว¹¹ โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ ใน บรรดา พระ ทั้ง ปวง องค์ ไหน จะ เป็น เหมือน พระองค์เล่า องค์ไหน จะ เหมือน พระองค์ผู้ทรง ประกอบ ด้วย ความ บริสุทธิ์อันรุ่งเรือง และ นำ เกรง ขาม เนื่อง ด้วย การ สรรเสริญ และการ มหัศจรรย์ที่พระองค์ทรง กระทำ¹² พระองค์ทรงเหี้ยมดพระหัตถ์ขวาออก แผ่นดินก็กลืนพวก เขา เสีย¹³ พระองค์ทรง นำ ชนชาติ ซึ่ง พระองค์ ทรง ไล่ไว้ด้วยพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ทรงพาเขา มา ถึง ที่ สลิตอัน บริสุทธิ์ ของ พระองค์ ด้วย พระ เดชา นุภาพ¹⁴ ชนชาติทั้งหลายจะได้ยิน แล้วจะพากันหวาดกลัว ชาว ประเทศฟิลิสเตียจะรู้สึกเสียวสยอง¹⁵ ครั้งนั้นพวกเจ้านาย ใน เมือง เอโดม ก็ จะ พากัน หวาด กลัว และ พวก หัวหน้า ใน เมือง โมอับ ก็ จะ สะทก สะท้าน ชาวเมืองคานาอันทั้งปวงก็

จะระส่ำระสายไป ¹⁶ ความรู้สึกเสียวสยอง และความตกใจกลัว จะอุบัติขึ้นในใจของเขา เนื่องด้วยฤทธานุภาพแห่งพระกรของพระองค์ เขาจะหยุดนิ่งอยู่เหมือนก้อนหิน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จนพลไพร่ของพระองค์ผ่านพ้นไป จนชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ไว้แล้วผ่านไป ¹⁷ พระองค์จะทรงนำเขาเข้ามา และทรงตั้งเขาไว้บนภูเขาซึ่งเป็นมรดกของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ เพื่อเป็นที่สถิตของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สถานบริสุทธิซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์สถาปนาไว้ ¹⁸ พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองอยู่เป็นนิรันดร์ ¹⁹ เพราะเมื่อกองม้าของฟาโรห์กับราชรถ และพลม้าของท่านลงไปในทะเล พระเยโฮวาห์ก็ทรงให้น้ำทะเลไหลกลับมากท่วมเสีย แต่ชนชาติอิสราเอลเดินไปบนดินแห้งกลางทะเลนั้น” ²⁰ ฝ่ายมิเรียมหญิงผู้พยากรณ์ พี่สาวของอาโรนก็ถือรำมะนา และหญิงทั้งปวงก็ถือรำมะนาเดินตาม พร้อมเต้นรำไปด้วย ²¹ มิเรียมจึงร้องนำว่า “จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์เถิด เพราะพระองค์ทรงได้ช่วยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าให้ตกลงไปในทะเล”

พวกอิสราเอล เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เมื่อกระหายน้ำ พระเจ้าทรงประทานให้

²² ต่อมาโมเสสนำพวกอิสราเอลออกจากทะเลแดงไปยังถิ่นทุรกันดารซุร์ เดินไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน ก็มีได้พบน้ำเลย ²³ ครั้นมาถึงตำบลมาราห์ เขาก็กินน้ำที่ตำบลมาราห์นั้น ไม่ได้ เพราะน้ำขม เหตุฉะนั้นจึงตั้งชื่อวามาราห์ ²⁴ และพลไพร่นั้นก็พากันบ่นต่อว่าโมเสสว่า “พวกเราจะเอาอะไรดื่ม” ²⁵ โมเสสก็ร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงชี้ให้ท่านเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง เมื่อโยนต้นไม้ลงในน้ำ น้ำก็จืด ณ ที่นั้นพระองค์ทรงประทานกฎเกณฑ์ และกฎไว้

และทรงลงใจเขาที่นั่น ²⁶ พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเจ้าทั้งหลาย ฟัง พระสุรเสียง ของ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ เจ้า อย่าง ชะมักเขม้น และกระทำสิ่งที่ถูก ต้อง ในสายพระเนตรของ พระองค์ เจียหุฟัง พระบัญญัติของ พระองค์ และรักษากฎ เกณฑ์ของพระองค์ทุกประการ แล้วโรคต่างๆซึ่งเราบันดาล ให้เกิดแก่ชาวอียิปต์นั้น เราจะไม่ให้บังเกิดแก่พวกเจ้าเลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์เป็นผู้รักษาเจ้าให้หาย” ²⁷ พวกเขา มาถึงตำบลเอลิม ที่มีบ่อน้ำพุสิบสองบ่อ มีต้นอินทผลัม เจ็ดสิบต้น พวกเขาจึงตั้งค่ายใกล้บ่อน้ำนั้น

16

ได้รับอาหารโดยการอัศจรรย์

¹ พวกเขาออกไปจากเอลิม และในวันที่สิบห้าเดือนที่สอง นับ ตั้งแต่เวลา ยก ออก จาก แผ่นดินอียิปต์ ชุมนุมน ชนชาติ อิสราเอลทั้งหมดก็ มา ถึง ถิ่นทุรกันดารสิน ซึ่งอยู่ระหว่าง ตำบลเอลิมกับภูเขาศินาย ² ชุมนุมนชนชาติอิสราเอลทั้งปวง ก็ พากัน บ่น ต่อ โมเสส และอาโรน ใน ถิ่น ทุรกัน ดาร ³ คน อิสราเอล กล่าว แก่ท่าน ทั้ง สอง ว่า “พวกข้าพเจ้าตายเสีย ด้วยพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่อยู่ในประเทศอียิปต์ ขณะเมื่อนั่งอยู่ใกล้หม้อเนื้อและรับประทานอาหารอิมหน่า จะดีกว่า นี่ท่านกลับนำพวกข้าพเจ้าออกมาในถิ่นทุรกันดาร อย่างนี้ เพื่อจะให้ชุมนุมนชนทั้งหมดหิวตายเท่านั้น” ⁴ แล้ว พระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับ โมเสสว่า “ดูเถิด เราจะให้อาหาร ตกลงมาจากท้องฟ้าดจุฝนสำหรับพวกเจ้า ให้พลไพร่ออกไป เก็บทุกวัน พอ กิน เฉพาะวัน หนึ่งๆ เพื่อเราจะได้ลงใจ ว่า เขา จะ ดำเนิน ตามราชบัญญัติของเราหรือไม่” ⁵ ต่อมา ในวันที่หก เมื่อเขาเตรียมของที่เก็บมา อาหารนั้นก็จะมีเพิ่ม

เป็นสองเท่าของที่เขาเก็บทุกวัน”⁶ โมเสสกับอาโรนจึงบอก
 คนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า “ในเวลาเย็นท่านทั้งหลายจะ
 ได้รู้ว่าพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทรงนำพวกท่านออกจากประเทศ
 อียิปต์⁷ ในเวลาเช้าพวกท่านจะได้เห็นสง่าราศีแห่งพระเย
 โฮวาห์ เพราะคำบ่นต่อว่าของพวกท่านต่อพระเยโฮวาห์
 พระองค์ทรงสดับแล้ว เราทั้งสองเป็นผู้ใดเล่า พวกท่านจึง
 มาบ่นต่อว่าเรา”⁸ โมเสสกล่าวว่า “ในเวลาเย็นพระเยโฮวาห์
 จะประทานเนื้อให้ท่านรับประทานและในเวลาเช้าพวกท่าน
 จะมีอาหารรับประทานจนอิ่ม เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับ
 คำบ่นของท่านต่อพระองค์ เราทั้งสองนี้เป็นผู้ใดเล่า พวก
 ท่านมิได้บ่นต่อว่าเรา แต่ได้บ่นต่อว่าพระเยโฮวาห์”⁹ โมเสส
 จึงกล่าวแก่อาโรนว่า “จงบอกชุมนุมชนชาติอิสราเอลทั้ง
 ปวงว่า ‘เข้ามาใกล้พระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์
 ทรงสดับ คำบ่นของท่านแล้ว’ ”¹⁰ ต่อมาขณะที่อาโรนกล
 ่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลอยู่นั้น เขาทั้งหลายมอง
 ไปทางถิ่นทุรกันดาร แล้วดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์
 ปรากฏอยู่ในเมฆ¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹² “เรา
 ได้ยินคำบ่นของชนชาติอิสราเอลแล้ว จงกล่าวแก่เขาว่า
 ‘ในเวลาเย็น พวกเจ้าจะได้กินเนื้อ ทั้งในเวลาเช้า เจ้าจะ
 ได้อาหารกินจนอิ่ม แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์
 พระเจ้าของพวกเจ้า’ ”¹³ ครั้นถึงเวลาเย็นฝูงนกคุ้มบินมา
 เต็มค่าย ในเวลาเช้าก็มีน้ำค้างตกรอบค่ายที่พัก

มานา เปรียบเทียบกับพระเยซู ซึ่งเป็นอาหารทิพย์มา
 จากสวรรค์

¹⁴ เมื่อ น้ำค้างระเหยไปแล้ว ดูเถิด สิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ด
 เล็กๆ เท่า เม็ด น้ำค้างแข็ง อยู่ที่พื้น ดิน ใน ถิ่น ทุรกัน ดาร นั้น
¹⁵ เมื่อชนชาติอิสราเอลเห็นจึงพูดกันว่า “นี่คือมานา” เพราะ

เขาไม่ทราบว่าเป็นสิ่งใด โมเสสจึงบอกเขาว่า “นี่แหละเป็นอาหารที่พระเยโฮวาห์ประทานให้พวกท่านรับประทาน 16 นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ว่า ‘ให้ทุกคนเก็บเท่าที่พอรับประทานอิม ให้เก็บคนละโอเมอร์ ตามจำนวนคนมากน้อย ซึ่งพักอยู่ในเต็นท์ของตน’ ” 17 ประชาชาติอิสราเอลก็กระทำตาม บางคนเก็บมาก บางคนเก็บน้อย 18 แต่เมื่อเขาใช้โอเมอร์ตรวจคนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่ ทุกคนเก็บได้เท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี 19 โมเสสจึงสั่งว่า “อย่าให้ผู้ใดเก็บเหลือไว้จนรุ่งเช้า” 20 แต่เขามีได้เชื่อฟังโมเสส บางคนเก็บส่วนหนึ่งไว้จนรุ่งเช้า อาหารนั้นก็เน่าเป็นหนอนและบูดเหม็น โมเสสจึงโกรธคนเหล่านั้น 21 เขาเก็บกันทุกๆเช้าเท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี แต่พอแดดออกร้อนจัดแล้วอาหารนั้นก็ละลายไป 22 อยู่มาเมื่อถึงวันที่หก เขาเก็บอาหารสองเท่า คือคนละสองโอเมอร์ บรรดาหัวหน้าของชุมนุมชนจึงมารายงานต่อโมเสส

อธิบายเรื่องวันสะบาโต

23 โมเสสบอกเขาว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระบัญชาว่า ‘พรุ่งนี้เป็นวันหยุดงาน เป็นสะบาโต วันบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ วันนี้จะปิ้งอะไรก็ให้ปิ้ง จะต้มอะไรก็ต้มเสีย และส่วนที่เหลือทั้งหมดจงเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น’ ” 24 เมื่อเขาเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้นตามโมเสสสั่ง อาหารนั้นก็มิได้บูดเหม็นเป็นหนอนเลย 25 โมเสสจึงบอกว่า “วันนี้จงกินอาหารนั้น เพราะว่าเป็นวันสะบาโตของพระเยโฮวาห์ วันนี้ท่านจะไม่พบอาหารอย่างนั้นในทุ่งเลย 26 จงเก็บหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดซึ่งเป็นสะบาโตจะไม่มีเลย” 27 อยู่มาเมื่อวันที่เจ็ดมีบางคนออกไปเก็บ แต่ไม่ได้พบ 28 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

“พวกเจ้าจะขัดขืนบัญญัติและราชบัญญัติของเราจนสักเท่าไร ²⁹ ดูซิ พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดวันสะบาโตให้เจ้าคือในวันที่หก พระองค์จึงประทานอาหารให้พอรับประทานสองวัน ให้ทุกคนพักอยู่ในที่ของตน อย่าให้ผู้ใดออกจากที่พักในวันที่เจ็ดนั้นเลย” ³⁰ เหตุฉะนั้นพลไพร่ทั้งปวงจึงได้พักงานในวันที่เจ็ด ³¹ เหล่าวงศ์วานของอิสราเอลเรียกชื่ออาหารนั้นว่า มานา เป็นเม็ดขาวเหมือนเมล็ดผักชี มีรสเหมือนขนมแผ่นประสมน้ำผึ้ง ³² โมเสสกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์มีรับสั่งว่า ‘จงตวงมานาโอเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เห็นอาหารซึ่งเราเลี้ยงเจ้าในถิ่นทุรกันดารนี้ เมื่อเรานำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์’ ” ³³ โมเสสบอกอาโรนว่า “เอาหม้อลูกหนึ่งตวงมานาให้เต็มโอเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตลอดชั่วอายุของท่าน” ³⁴ อาโรนก็วางมานานั้นลงหน้าหีบพระโอวาท เพื่อรักษาไว้ตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ³⁵ ประชาชาติอิสราเอลได้กินมานาสีสิบปีจนเขามาถึงเมืองที่จะอาศัยอยู่ พวกเขากินมานาจนมาถึงชายแดนแผ่นดินคานาอัน ³⁶ หนึ่งในโอเมอร์เท่ากับหนึ่งในสิบของเอฟาห์

17

น้ำไหลออกมาจากศิลา

¹ ชุมนุมชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ยกออกจากถิ่นทุรกันดารสิน ไปเป็นระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และมาตั้งค่ายที่เรฟีดิม ที่นั่นไม่มีน้ำให้พลไพร่ดื่ม ² เหตุฉะนั้นพลไพร่จึงกล่าวหาโมเสสว่า “ให้น้ำพวกข้าดื่มซิ” โมเสสจึงบอกเขาว่า “พวกเจ้าหาเรื่องเราทำไม เหตุไฉนพวกเจ้าจึงบังอาจลองดีกับพระเยโฮวาห์” ³ พลไพร่กระหายน้ำ

ที่ตำบลนั้น จึงบ่นต่อโมเสสว่า “ทำไมท่านจึงพาพวกข้า ทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของข้า ออกมาจากประเทศอียิปต์ให้อดน้ำตาย”⁴ โมเสสจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพระองค์ จะทำอย่างไร กับชนชาตินี้ดี เขา เกือบ จะเอา หิน ขว้าง ข้า พระองค์ให้ตายอยู่แล้ว”⁵ พระเยโฮวาห์จึง ตรัสกับโมเสส ว่า “จงเดิน ล่วง หน้า พล ไพร่ ไป และ นำ พวก ผู้ใหญ่ บาง คน ของอิสราเอลไปด้วย ให้ถือไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีแม่น้ำนั้นไปด้วย⁶ ดูเถิด เรา จะ ยืน อยู่ ต่อ หน้า เจ้า ที่ นั้น บน ศิลา ที่ ภูเขา โย เรบ เจ้าจงตีศิลานั้น แล้วน้ำจะไหลออกมาจากศิลาให้พล ไพร่ดื่ม” โมเสสก็ทำดั่งนั้นท่ามกลางสายตาพวกผู้ใหญ่ของ อิสราเอล⁷ โมเสสเรียกชื่อตำบลนั้นว่า มัสสาห์ และเมรบาห์ ด้วยเหตุว่า คนอิสราเอลกล่าวหาตน ณ ที่นั้น และลองดีกับ พระเยโฮวาห์ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวก ข้าพเจ้าจริงหรือ”

การสู้รบกับคนอามาเลข

⁸ ครั้งนั้น คนอามาเลขยกมารบกับคนอิสราเอลที่ตำบล เรฟีดิม ⁹ โมเสสส่งโยชูวาว่า “จงเลือกชายฉกรรจ์ฝ่ายเรา ออกไป สู้รบ กับ พวก อามา เลข พรุ่งนี้เราจะยืนถือไม้เท้า ของพระเจ้าอยู่บนยอดภูเขา” ¹⁰ โยชูวาก็ทำตามคำสั่งของ โมเสส ออกสู้รบกับพวกอามาเลข ส่วนโมเสส อาโรน และเฮ ออร์ ก็ขึ้นไปบนยอดภูเขานั้น ¹¹ ต่อมาโมเสสยกมือขึ้นเมื่อไร อิสราเอลก็ได้เปรียบ เมื่อนั้น ท่านลดมือลงเมื่อไร พวกอามา เลขก็เป็นต่อเมื่อนั้น ¹² แต่มือของโมเสสเมื่อยล้า เขา ทั้งสองก็นำก้อนหินมาวางไว้ให้โมเสส ท่านนั่ง อาโรนกับ เฮออร์ก็นำก้อนหินมาวางขึ้นคนละข้าง มือของท่านก็ชูอยู่จน ตะวันตกดิน ¹³ ฝ่ายโยชูวาปราบอามาเลขกับพลไพร่ของเขาพ่ายแพ้ไปด้วยคมดาบ ¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส

ว่า “จงเขียนข้อความต่อไปนี้ลงในหนังสือเพื่อเป็นที่ระลึก
 ทั้งเล่าให้โยชูวาฟังคือว่าเราจะลบล้างชื่อชนชาติอามาเลข
 ไม่ให้ปรากฏใน ความทรงจำ ของ พล ไพร่ ภายใต้ฟ้า นี้เลย”
 15 โมเสสจึงสร้างแท่นเรียกชื่อว่า เยโฮวาห์นิสลี 16 กล่าวว่า
 “เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงปฏิญาณว่าพระเยโฮวาห์จะทรง
 กระทำสงครามกับอามาเลขต่อไปทุกชั่วอายุ”

18

พ่อตาของโมเสสมาเยี่ยมชนชาติอิสราเอล

1 เมื่อเยโร โปโรทิตแห่งมีเดียน พ่อตาของโมเสส ได้ยิน
 ถึงกิจการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อโมเสส และ
 อิสราเอล พล ไพร่ ของ พระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงนำ
 อิสราเอลออกจากอียิปต์ 2 เยโรพ่อตาของโมเสสจึงพา
 คิปี ไป ร่ำไห้ ภรรยา ของ โมเสส ซึ่ง โมเสส ได้ ส่ง กลับ ไป แต่
 คราว ก่อน นั้น 3 พร้อม กับ บุตร ชาย ทั้ง สอง คน ของ นาง
 คนหนึ่งชื่อเกอร์โซม เพราะโมเสสกล่าวว่า “ข้าพเจ้า เป็น
 คนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ” 4 อีกคนหนึ่งชื่อเอลิเย
 เซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า “พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้า เป็น
 ผู้อุปถัมภ์ของข้าพเจ้า และทรงให้ข้าพเจ้ารอดจากพระแสง
 ดาบของฟาโรห์” 5 เยโรพ่อตาของโมเสส พาภรรยาและ
 บุตรชาย ทั้ง สอง คน นั้น มาหา โมเสส ที่ ใน ถิ่น ทูรกัน ดาร ที่
 เขาตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขาของพระเจ้า 6 ท่านบอกโมเสสว่า “เรา
 คือ เยโร พ่อ ตา ของ ท่าน พา ภรรยา กับ บุตร ชาย ทั้ง สอง
 ของ นาง มาหาท่าน” 7 โมเสส ออกไป ต้อนรับ พ่อตา กราบ
 ลง และจูบท่าน ท่าน ทั้ง สอง ได้ถาม ถึง ทุกข์ สุข ซึ่งกัน และ
 กัน แล้ว พา กัน เข้าไป ใน เต็นท์ 8 โมเสส เล่า ให้ พ่อตา ฟัง
 ถึง เหตุการณ์ทุก ประการ ซึ่ง พระเยโฮวาห์ ทรง กระทำ กับ
 ฟาโรห์ และแก่ชาวอียิปต์เพราะทรงเห็นแก่พวกอิสราเอล

ทั้งความทุกข์ยากลำบากทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นแก่คนอิสราเอล ในระหว่างทาง และพระเยโฮวาห์ได้ทรงช่วยเขาให้พ้นภัยอย่างไร ⁹ เยโรธก็มีความยินดีที่ได้ทราบพระกรุณาทั้งสิ้น ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่คนอิสราเอล เมื่อพระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือชาวอียิปต์ ¹⁰ เยโรธจึงกล่าวว่า “สารุการแต่พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยท่านทั้งหลายให้รอดจากเงื้อมมือชาวอียิปต์ และจากหัตถ์ของฟาโรห์ และทรงช่วยพลไพร่ให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ ¹¹ บัดนี้เราทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นใหญ่กว่าพระทั้งปวง ใหญ่กว่าพระเหล่านั้นที่ได้กระทำต่อชนชาติอิสราเอลอย่างทะนง” ¹² เยโรธพ่อตาของโมเสสก็นำเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาถวายแด่พระเจ้า ฝ่ายอาโรนกับบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลมารับประทานเลี้ยงกับพ่อตาของโมเสส เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ¹³ ต่อมาวันรุ่งขึ้น โมเสสออกนั่งพิจารณาพิพากษาความให้พลไพร่ พลไพร่ก็ยืนห้อมล้อมโมเสสตั้งแต่เช้าจนเย็น ¹⁴ เมื่อพ่อตาของโมเสสเห็นงานทั้งปวงที่โมเสสกระทำเพื่อพลไพร่เช่นนั้น จึงกล่าวว่า “นี่ท่านใช้วิธีอะไรปฏิบัติกับพลไพร่เล่า เหตุไรท่านจึงนั่งทำงานอยู่แต่ผู้เดียว และพลไพร่ทั้งปวงก็ยืนล้อมท่านตั้งแต่เช้าจนเย็น” ¹⁵ โมเสสจึงตอบพ่อตาว่า “เพราะพลไพร่มาหาข้าพเจ้า เพื่อขอให้ทูลถามพระเจ้า ¹⁶ เมื่อเขามีการโต้เถียงกันก็มาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ตัดสินความระหว่างเขากับเพื่อนบ้าน สอนเขาให้รู้จักกฎเกณฑ์ของพระเจ้าและพระราชบัญญัติของพระองค์” ¹⁷ ฝ่ายพ่อตาของโมเสสจึงกล่าวแก่ท่านว่า “ท่านทำอย่างนี้ไม่ดี ¹⁸ ทั้งท่านและพลไพร่ที่มาหาท่านนั้นจะอ่อนระอาใจ เพราะภาระอันหนักนี้ เหลือกำลังของท่าน ท่านไม่สามารถที่จะทำแต่ผู้เดียวได้ ¹⁹ ฟังเสียงของเราบ้าง เราจะให้คำแนะนำแก่ท่าน และขอ

ให้พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ท่านจงเป็นผู้แทนของพลไพร่ต่อพระเจ้า นำความกราบทูลพระเจ้า²⁰ ท่านจงสั่งสอนเขาให้รู้จักและพระราชบัญญัติต่างๆ และแสดงให้เขารู้จักทางที่เขาต้องดำเนินชีวิตและสิ่งที่ต้องปฏิบัติ²¹ ยิ่งกว่านั้นท่านจงเลือกคนที่สามารถจากพวกพลไพร่ คือคนที่ยำเกรงพระเจ้า ไว้วางใจได้และเกลียดสินบน แต่งตั้งคนอย่างนี้ไว้เป็นผู้ปกครองคน พันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง²² ให้เขาพิพากษาความของพลไพร่อยู่เสมอ ส่วนคดีใหญ่ๆก็ให้เขานำมาแจ้งต่อท่าน แต่คดีเล็กๆน้อยๆให้เขาตัดสินเอง การงานของท่านจะเบาลง และพวกเขาจะแบกภาระร่วมกับท่าน²³ ถ้าทำดังนี้และพระเจ้าทรงบัญชาแล้วท่านก็จะสามารถทนได้ พลไพร่ทั้งปวงนี้ก็จะไปยังที่อาศัยของเขาด้วยความสงบสุข”²⁴ โมเสสก็ฟังเสียงของพ่อดาและทำตามที่เขาแนะนำทุกประการ²⁵ โมเสสจึงได้เลือกคนที่สามารถจากคนอิสราเอลทั้งปวงตั้งให้เป็นหัวหน้าพลไพร่เป็นผู้ปกครองคนพันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง²⁶ คนเหล่านั้นพิพากษาความของพลไพร่อยู่เสมอ แต่คดียากๆเขานำไปแจ้ง โมเสส ส่วน คดีเล็กๆ น้อยๆ เขาตัดสินเอง²⁷ โมเสสส่งพ่อดาของตนกลับไป พ่อดาก็กลับไปยังเมืองของเขา

19

คนอิสราเอลมาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย

¹ ใน เดือน ที่ สาม นับ ตั้งแต่ชนชาติอิสราเอล ออก จาก แผ่นดินอียิปต์ ใน วัน นั้น เขา มา ถึง ถิ่น ทุรกัน ดาร ซีนาย
² เมื่อยกออกจากตำบลเรฟีดิม มาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย พวกเขาตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่หน้าภูเขานั้น³ โมเสส ขึ้น ไป เผ่า พระเจ้า พระ เย โอ

ว่าห์ตรัสจากภูเขานั้นว่า “บอกวงศ์วานยาโคบและชนชาติอิสราเอลตั้งนี้ว่า ⁴ ‘พวกเจ้าได้เห็นกิจการซึ่งเรากระทำกับชาว อียิปต์แล้ว และที่ เรา เทิด ชูเจ้า ขึ้น ดุจดั่งด้วย ปีกนกอินทรี เพื่อนำเจ้ามาถึงเรา ⁵ เหตุฉะนั้นบัดนี้ถ้าเจ้า เชื่อฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็นทรัพย์อันประเสริฐของเรา ยิ่งกว่าชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา ⁶ เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรแห่งบุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา’ นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้ชนชาติอิสราเอลฟัง” ⁷ โมเสสจึงมาเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของพลไพร่ แล้วเล่าข้อความเหล่านี้ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านให้เขาฟังทุกประการ ⁸ บรรดาพลไพร่ก็ตอบพร้อมกันว่า “สิ่งทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม” โมเสสจึงนำ ถ้อยคำ ของ พล ไพร่ ไป กราบทูลพระเยโฮวาห์

พลไพร่จึงเตรียมตัวที่จะฟังคำสั่งจากพระเจ้า

⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ดูเถิด เราจะมาหาเจ้าในเมฆหนาทึบ เพื่อพลไพร่จะได้ยินขณะที่เราพูดกับเจ้า แล้วจะได้เชื่อเจ้าตลอดไป” โมเสสนำคำของพลไพร่นั้นกราบทูลพระเยโฮวาห์ ¹⁰ พระเยโฮวาห์จึงรับสั่งกับโมเสสว่า “ไปบอกให้พลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ในวันนี้และพรุ่งนี้ ให้เขาซักเสื้อผ้าเสียให้สะอาด ¹¹ เตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม เพราะในวันที่สามนั้นพระเยโฮวาห์จะเสด็จลงมาบนภูเขาซีนายท่ามกลางสายตาของพลไพร่ทั้งปวง ¹² จงกำหนดเขตให้พลไพร่อยู่อรอบภูเขา แล้วกำชับเขาว่า ‘เจ้าทั้งหลายจงระวังตัวให้ดีอย่าลวงล้ำเขตขึ้นไปหรือถูกตอเชิงภูเขานั้น ผู้ใด ถูก ภูเขา ต้อง มี โทษ ถึง ตาย เป็น แน่ ¹³ อย่าใช้มือฆ่าผู้

หนังสืออพยพ 19:14-24 หนังสืออพยพ 19:24

นั้นเลย ให้เอาหินขว้างหรือยิงเสีย จะเป็นสัตว์ก็ดีหรือเป็นมนุษย์ก็ดี อย่าไว้ชีวิต' เมื่อได้ยินเสียงแตรเป่ายาว ให้เขาทั้งหลายมายังภูเขา นั้น” ¹⁴ โมเสส ลง จาก ภูเขา มายัง พลไพร่ แล้วพลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์และซักเสื้อผ้าให้สะอาด ¹⁵ แล้วท่านกล่าวแก่พลไพร่ว่า “ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อม ในวันที่สาม อย่าเข้าใกล้ ภรรยา ของ ท่านเลย” ¹⁶ อยู่มาพอถึงรุ่งเช้าวันที่สาม ก็บังเกิดฟ้าร้องฟ้าแลบ มีเมฆอันหนาทึบปกคลุมภูเขานั้นไว้กับมีเสียงแตรดังสนั่น จนคนทั้งปวงที่อยู่ค่ายต่างก็พากันกลัวจนตัวสั่น ¹⁷ โมเสส ก็นำประชาชนออกจากค่ายไปเฝ้าพระเจ้า พวกเขามายืนอยู่ที่เชิงภูเขา ¹⁸ ภูเขาซีนายมีควันกลุ่มหุ้มอยู่ทั่วไปเพราะพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนภูเขานั้นโดยอาศัยเพลิง ควันไฟพุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาใหญ่ ภูเขา ก็สะท้อนหวั่นไหวไปหมด ¹⁹ เมื่อเสียงแตรยิ่งดังขึ้น โมเสส ก็กราบทูล พระเจ้า ก็ตรัสตอบเป็นเสียงร้อง ²⁰ พระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนยอดภูเขาซีนาย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสให้ขึ้นไปบนยอดเขา โมเสส ก็ขึ้นไป ²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า “เจ้าจงลงไปกำชับพลไพร่ เกรงว่าเขาจะล่องล่ำเข้ามาถึงพระเยโฮวาห์ เพราะอยากเห็น แล้วเขาจะพินาศเสียเป็นจำนวนมาก ²² อีกประการหนึ่ง พวกปุโรหิตที่เข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์นั้น ให้เขาชำระตัวให้บริสุทธิ์ ด้วยเกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษเขา” ²³ ฝ่ายโมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า “พลไพร่ขึ้นมาบนภูเขาซีนายไม่ได้เพราะพระองค์ทรงสั่งข้าพระองค์ทั้งหลายว่า ‘จงกั้นเขตรอบภูเขานั้น ชำระให้เป็นที่บริสุทธิ์’ ” ²⁴ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “ลงไปเถิด แล้วกลับขึ้นมาอีก พาอาโรนขึ้นมาด้วย แต่อย่าให้พวกปุโรหิตและพลไพร่ล่องล่ำขึ้นมาถึงพระเยโฮวาห์ เกรงว่าพระองค์จะ

ลงโทษเขา”²⁵ โมเสสก็ลงไปบอกพลไพร่ตามนั้น

20

พระเจ้าทรงตรัสพระบัญญัติสิบประการจากสวรรค์

¹ พระเจ้าตรัสพระวอนะทั้งสี่ต่อไปนี้ว่า ² “เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ คือจากเรือนทาส ³ อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา ⁴ อย่าทำรูปเคารพสลักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ที่แผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน ⁵ อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าที่หวงแหน ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ซึ่งเราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน ⁶ แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และรักษาบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน ⁷ อย่าออกพระนามพระเจ้าของเจ้าอย่างไร้ประโยชน์ เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้ ⁸ จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ⁹ จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าหกวัน ¹⁰ แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า ¹¹ เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้า และแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรวันสะบาโต และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์ ¹² จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า เพื่ออายุของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ

เจ้าประธานให้แก่เจ้า ¹³ อย่าฆ่าคน ¹⁴ อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา ¹⁵ อย่าลักทรัพย์ ¹⁶ อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน ¹⁷ อย่าโลภครว้เรือนของเพื่อนบ้าน อย่าโลภภรรยาของเพื่อนบ้าน หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว ลาของเขา หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน” ¹⁸ คนทั้งหลายเมื่อได้ยิน ได้เห็นฟ้าร้อง ฟ้าแลบ เสียงแตร และควันที่พุ่งขึ้นจากภูเขาเช่นนั้น ต่างก็ยืนตัวสั่นอยู่แต่ไกล ¹⁹ เขาจึงกล่าวแก่โมเสสว่า “ท่านจงนำ ความ มา เล่า เกิด พวกข้าพเจ้าจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้า ตรัส กับ พวกข้าพเจ้า เลย เกรงว่าข้าพเจ้าจะตาย” ²⁰ โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า “อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าเสด็จมาเพื่อลองใจท่านทั้งหลาย เพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระองค์ และจะได้ไม่ทำบาป” ²¹ พลไพร่ยืนอยู่แต่ไกล แต่โมเสสเข้าไปใกล้ความมืดที่ที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่นั้น ²² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “บอกชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า ‘เจ้าทั้งหลายได้เห็นแล้วว่าเราพูดกับพวกเจ้าจากท้องฟ้า ²³ เจ้าอย่าทำรูปพระด้วยเงินไว้สำหรับบูชาเทียมเท่ากับเรา หรือทำรูปพระด้วยทองคำสำหรับตัว ²⁴ จงใช้ดินก่อแท่นบูชาสำหรับเรา และบนแท่นนั้นจงใช้แกะ และวัวของเจ้าเป็นเครื่องเผาบูชา และเป็นสันติบูชาแก่เรา ในทุกตำบลที่เราให้ระลึกถึงนามของเรา เราจะมาหาเจ้า และอวยพรเจ้า ²⁵ ถ้าจะก่อแท่นบูชาด้วยศิลาสำหรับเรา อย่าก่อด้วยศิลาที่ตกแต่งแล้ว เพราะถ้าเจ้าใช้เครื่องมือตกแต่งศิลานั้น เจ้าก็จะทำให้ศิลานั้นเป็นมลทิน ²⁶ และเจ้าอย่าเดินตามชนบ้นใดขึ้นไปยังแท่นบูชาของเรา เพื่อว่าการเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ถูกเปิดเผยเสียที่นั่น’ ”

21

ความยุติธรรมระหว่างนายกับทาส

1 “ต่อไปนี้เป็น คำ ตัดสิน ซึ่ง เจ้า ต้อง ประกาศ ให้ เขา ทั้ง หลายทราบไว้ 2 ถ้าเจ้าจะซื้อคนฮีบรูไว้เป็นทาส เขาจะต้อง ประณินบัญญัติเจ้าหกปี แต่ปีที่เจ็ดเขาจะได้เป็นอิสระโดยไม่ต้อง เสียค่าไถ่ 3 ถ้าทาสได้มาแต่ผู้เดียวจงปล่อยเขาไปแต่ผู้เดียว ถ้าเขามีภรรยาต้องปล่อยภรรยาของเขาไปด้วย 4 ถ้า นาย หา ภรรยา ให้ เขา และ ภรณานั้น เกิด บุตร ชาย ก็ ดี บุตร สาว ก็ ดี ด้วย กัน ภรรยา กับ บุตร นั้น จะ เป็น คน ของ นาย เขา จะ เป็น อิสระ ได้ แต่ ตัว ผู้ เดียว 5 ถ้า ทาส นั้น มาก ล่าว เป็น ที่ เข้า ใจ ชัด เจน ว่า ‘ข้าพเจ้ารักนายและลูกเมียของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ไม่ อยาก ออก ไป เป็น ไทย’ 6 ให้ นาย พา ทาส นั้น ไป ถึง พวก ผู้ พิพากษา พา เขา ไป ที่ ประตุ หรือ ไม้ วง กบ ประตุ แล้ว ให้ นาย เจาะ หู เขา ด้วย เหล็ก ฆมาด เขาก็ จะ อยู่ ประณิน บิด นาย ต่อ ไป จน ชีวิต หา ไม่ 7 ถ้า คน ไต ชาย บุตร สาว เป็น ทาสี หญิง นั้น จะ มี ได้ เป็น อิสระ เหมือน ทาส 8 ถ้า หญิง นั้น ไม่ เป็น ที่ พอ ใจ ของ นาย ที่ รับ เธอ ไว้ เป็น ภรรยา ต้อง ยอม ให้ คน อื่น ไถ่ เธอ ไป แต่ ไม่มี สิทธิ จะ ขาย หญิง นั้น ให้ แก่ ชาว ต่าง ประเทศ เพราะ มี ได้ สัตย์ ซื่อ ต่อ หญิง นั้น แล้ว 9 ถ้า นาย ยก หญิง นั้น ให้ เป็น ภรรยา บุตร ชาย ของ ตน ก็ ให้ เขา ปฏิบัติ ต่อ หญิง นั้น ดุจ เป็น บุตร สาว ของ ตน 10 ถ้า เขา หา หญิง อื่น มา เป็น ภรรยา อย่า ให้ เขา ลอด อาหาร การ กิน เสื้อผ้า และ ประเพณี ฝั้ว เมีย กับ คน เก่า 11 ถ้า เขา มี ได้ กระ ทำ ตาม ประการ ไต ใน สาม ประการ นี้ แก่ เธอ หญิง นั้น จะ ไป เสีย ก็ ได้ โดย ไม่ต้อง มี ค่า ไถ่ ไม่ต้อง เสีย เงิน

ความยุติธรรม เกี่ยวกับ ความเจ็บป่วย และการกระทำ ผิดต่อคนอื่น

12 ผู้ใดทุบตี คนหนึ่งให้ตาย ผู้นั้นจำต้องรับโทษถึงตาย เป็นแน่ 13 ถ้า ผู้ใด มิได้เจตนาฆ่า เขา แต่เขาตายเพราะ พระเจ้าทรงปล่อยให้ตายด้วยมือของผู้นั้น เราจะตั้งตำบลหนึ่ง ไว้ให้เขา หนี ไป ที่นั่น 14 แต่ถ้า ผู้ใด เจตนา หัก หลัง ฆ่า เพื่อนบ้าน ก็ให้ดึงตัวเขาไปจากแท่นบูชาของเราเพื่อลงโทษให้ถึงตาย 15 ผู้ใดทุบตีบิดามารดาของตน ผู้นั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่ 16 ผู้ใดลักคนไปขายกิติ หรือมีผู้พบคนที่ถูกลักไปอยู่ในมือของผู้นั้นกิติ ผู้ลักนั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่ 17 ผู้ใดด่าแข่งบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่ 18 ถ้ามีผู้วิวาทกัน และฝ่ายหนึ่งเอาหินขว้างหรือชก แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ถึงแก่ความตาย เพียงแต่เจ็บป่วยต้องนอนพัก 19 ถ้าผู้ที่ถูกเจ็บนั้นลุกขึ้น ถือไม้เท้าเดินออกไปได้อีก ผู้ตีนั้นก็พ้นโทษ แต่เขาจะต้องเสียค่าป่วยการ และค่ารักษาบาดแผลจนหายเป็นปกติ 20 ถ้าผู้ใดทุบตีทาสชายหญิงของตนด้วยไม้จนตายคามือ ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษเป็นแน่ 21 หากว่าทาสนั้นมีชีวิตต่อไปได้วันหนึ่งหรือสองวันจึงตาย นายก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ เพราะทาสนั้นเป็นดังเงินของนาย 22 ถ้ามีผู้ชายตีกัน แล้วบังเอิญไปถูกผู้หญิงมีครรภ์ทำให้แท้งลูก แต่หญิงนั้นไม่เป็นอันตราย ต้องปรับผู้นั้นตามแต่สามีของหญิงนั้นจะเรียกร้องเอาจากเขา และเขาจะต้องเสียตามที่พวกผู้พิพากษาจะตัดสิน 23 ถ้าหากว่าเป็นเหตุให้เกิดอันตรายประการใด ก็ให้วินิจฉัยดังนี้คือชีวิตแทนชีวิต 24 ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า 25 รอยไหม้แทนรอยไหม้ แผลแทนแผล รอยช้ำแทนรอยช้ำ

พระราชบัญญัติเกี่ยวกับ ความ รับผิดชอบ ของ เจ้าของ

สัตว์

26 ถ้าผู้ใดตีนัยน์ตาของทาสชายหญิงให้บอดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นให้เป็นไทยเนื่องด้วยนัยน์ตาของเขา 27 ถ้าผู้ใดทำให้ฟันทาสชายหญิงหลุดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นเป็นไทยเนื่องด้วยฟันของเขา 28 ถ้าวัวขวิดชายหรือหญิงถึงตายจงเอาหินขว้างวัวนั้นให้ตายเป็นแน่ และอย่ากินเนื้อของมันเลย แต่เจ้าของวัวตัวนั้นไม่มีโทษ 29 แต่ถ้าวัวนั้นเคยขวิดคนมาก่อน และมีผู้มาเตือนให้เจ้าของทราบ แต่เจ้าของมิได้กักขังมันไว้ มันจึงได้ขวิดชายหรือหญิงถึงตาย ให้เอาหินขว้างวัวนั้นเสียให้ตายและให้ลงโทษเจ้าของถึงตายด้วย 30 ถ้าจะเรียกร้องเอาค่าไถ่จากผู้นั้น เขาต้องเสียค่าไถ่แทนชีวิตของเขาตามที่ได้เรียกร้อง 31 หากวัวนั้นขวิดบุตรชายและบุตรสาว ก็จงปรับโทษตามค่าตัดสินข้อนี้ดูจกัน 32 ถ้าวัวนั้นขวิดทาสชายหญิงของผู้ใด เจ้าของวัวต้องให้เงินแก่นายของทาสนั้นสามสิบเชเชล แล้วต้องเอาหินขว้างวัวนั้นให้ตายเสียด้วย 33 ถ้าผู้ใดเปิดบ่อหรือขุดบ่อ แต่มิได้ปิดไว้ แล้วมีวัวหรือลาตกลงไปตายในบ่อนั้น 34 เจ้าของบ่อต้องให้ค่าชดใช้เขา ต้องเสียเงินค่าสัตว์นั้นให้แก่เจ้าของ ชากสัตว์ที่ตายนั้นจะตกเป็นของเจ้าของบ่อ 35 ถ้าวัวของผู้ใดขวิดวัวของผู้อื่นให้ตาย เขาต้องขายวัวที่เป็นอยู่แล้วมาแบ่งเงินกัน และวัวที่ตายนั้นให้แบ่งกันด้วย 36 หรือถ้ารู้แล้วว่าวัวนั้นเคยขวิดมาก่อน แต่เจ้าของมิได้กักขังไว้ เจ้าของต้องใช้วัวแทนวัว และวัวที่ตายนั้นก็ตกเป็นของตัว”

22

สิทธิอำนาจของเจ้าของสัตว์และสิ่งของ

1 “ถ้าผู้ใดลักวัวหรือแกะไปฆ่าหรือขาย ให้ผู้นั้นใช้วัวห้าตัวแทนวัวหนึ่งตัวและแกะสี่ตัวแทนแกะตัวหนึ่ง 2 ถ้าผู้ใดเห็นขโมยกำลังขุดช่องเข้าไปแล้วตีขโมยนั้นตาย ไม่ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น 3 ถ้าดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น แต่ผู้ร้ายนั้น ต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเขาไม่มีอะไรจะใช้ให้ ต้องขายตัวเขาเป็นค่าของที่ลักไปนั้น 4 ถ้าจับของที่ลักไปนั้นได้อยู่ในมือของเขา จะเป็นวัวก็ดี หรือลาก็ดี หรือแกะก็ดี ซึ่งยังเป็นอยู่ ขโมยนั้นต้องให้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า 5 ถ้าผู้ใดปล่อยให้สัตว์กินของในนา หรือในสวนองุ่นเสียไป หรือปล่อยให้สัตว์ของตนแล้วมันไปกินในนาของผู้อื่น เขาต้องให้ค่าชดใช้ โดยให้ของที่ดีที่สุดในนาของตน และของที่ดีที่สุดในสวนองุ่นของตน เป็นค่าเสียหาย 6 ถ้าจุดไฟที่กองหนาม และไฟลามไปติดกองข้าว หรือติดต้นข้าว ซึ่งมีได้เกี่ยว หรือติดทุ่งนาให้ไหม้เสีย ผู้ที่จุดไฟนั้นต้องใช้ค่าเสียหายเต็มจำนวน 7 ถ้าผู้ใดฝากเงินหรือสิ่งของไว้กับเพื่อนบ้านแล้วของนั้นถูกขโมย ลักไปจากเรือนผู้นั้น ถ้าจับขโมยได้ ขโมยต้องใช้แทนเป็นสองเท่า 8 ถ้าจับขโมยไม่ได้ จงนำเจ้าของเรือนมาถึงพวกผู้พิพากษาเพื่อจะดูว่ามือของตนเองได้ลักสิ่งของของเพื่อนบ้านนั้นหรือไม่ 9 ในคดีฟ้องร้องทุกอย่าง จะเป็นเรื่องวัว ลา แกะ หรือเสื้อผ้า หรือเรื่องสิ่งของใดๆที่หายไป ถ้ามีคนมาอ้างว่าสิ่งนี้สิ่งนั้นเป็นของตน จงนำคดีของคุณั้นไปถึงพวกผู้พิพากษา พวกผู้พิพากษานั้นจะตัดสินว่าผู้ใดผิด ผู้นั้นจะต้องใช้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า 10 ถ้าผู้ใดฝากลา หรือวัว หรือแกะ หรือสัตว์ใดๆไว้กับเพื่อนบ้าน และสัตว์

นั้นเกิดตายลงหรือเป็นอันตราย หรือมีผู้ไล่ต้อนไปจากบ้านนั้น โดยไม่มีใครเห็น ¹¹ ต้องให้ผู้รับฝากนั้นปฏิญาณตัวต่อเพื่อนบ้านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เพื่อดูว่า มือของเขาลักของของเพื่อนบ้านนั้นจริงหรือไม่ แล้วเจ้าของนั้นจะต้องยินยอม ผู้รับฝากนั้นไม่ต้องให้ค่าชดใช้ ¹² แต่ถ้าสัตว์นั้นถูกลักไป ขณะเมื่อผู้รับฝากอยู่ด้วย ผู้รับฝากต้องให้ค่าชดใช้แก่เจ้าของ ¹³ ถ้ามีสัตว์ร้ายมากัดฉีกสัตว์นั้นตาย จงเอาซากมาให้ตรวจดูเป็นหลักฐาน แล้วผู้รับฝากไม่ต้องให้ค่าชดใช้แทนสัตว์ที่ถูกกัดฉีกนั้น ¹⁴ ถ้าผู้ใดยืมสิ่งใดๆไปจากเพื่อนบ้านแล้วเกิดเป็นอันตราย หรือตายระหว่างเวลาที่เจ้าของไม่อยู่ ผู้ยืมต้องให้ค่าชดใช้เต็มตามจำนวนเป็นแน่ ¹⁵ แต่ถ้าเจ้าของอยู่ด้วย ผู้ยืมไม่ต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเป็นของเช่า ให้คิดแต่ค่าเช่าเท่านั้น

การล่วงประเวณี การไหว้รูปเคารพ ความกรุณา

¹⁶ ถ้าผู้ใดล่วงหญิงพรหมจารีที่ยังไม่มีคู่นั้นและนอนร่วมกับหญิงนั้น ผู้นั้นจะต้องเสียเงินสินสอด และต้องรับหญิงนั้นเป็นภรรยาของตน ¹⁷ ถ้าบิดาไม่ยอมอย่างเด็ดขาดที่จะยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยา เขาก็ต้องเสียเงินเท่าสินสอดตามธรรมเนียมสู่ขอหญิงพรหมจารีนั้น ดูกัน ¹⁸ สำหรับหญิงแม่มด เจ้าอย่าให้รอดชีวิตอยู่เลย ¹⁹ ผู้ใดร่วมประเวณีกับสัตว์ ผู้นั้น จะต้อง ถูก ลงโทษ ถึง ตาย เป็น แน่ ²⁰ ผู้ใดถวายนบูชาแด่พระต่างๆเว้นแต่พระเยโฮวาห์องค์เดียว ผู้นั้นต้องถูกทำลายเสียสิ้น ²¹ เจ้าอย่าบิบบังคับหรือข่มเหงคนต่างด้าวเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเคยเป็นคนต่างด้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ ²² อย่าข่มเหงหญิงม่ายหรือลูกกำพร้าพ่อเลย ²³ ถ้าเจ้าข่มเหงเขาโดยวิธีใดก็ตาม และเขาร้องทุกข์

ถึงเรา เราจะฟังคำร้องทุกข์ของเขาแน่ๆ ²⁴ ความโกรธของเราจะพลุ่งขึ้น และเราจะประหารเจ้าด้วยดาบ ภรรยาของเจ้าจะต้องเป็นม่าย และบุตรของเจ้าจะต้องเป็นกำพร้าพ่อ ²⁵ ถ้าเจ้าให้พลไพร่ของเราคนใดที่เป็นคนจนและอยู่กับเจ้า ยืมเงินไป อย่าถือว่าตนเป็นเจ้าหนี้ และอย่าคิดดอกเบี้ยจากเขา ²⁶ ถ้าเจ้าได้รับเสื่อคลุมของเพื่อนบ้านไว้เป็นของประกัน จงคืนของนั้นให้เขาก่อนตะวันตกดิน ²⁷ เพราะเขามีเสื่อคลุมตัวนั้นตัวเดียวเป็นเครื่องปกคลุมร่างกาย มิฉะนั้นเวลานอนเขาจะเอาอะไรห่มเล่า ต่อมาเมื่อเขาทูลร้องทุกข์ต่อเรา เราจะสดับฟังเพราะเราเป็นผู้มีเมตตากรุณา ²⁸ อย่าต่ำผู้เป็นพระ หรือสาปแช่งผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย ²⁹ อย่าชักช้าที่จะนำ พืช ผล และน้ำ ผลไม้ อันแรกของเจ้า มาถวายพระเจ้า จงถวายบุตรชายหัวปีของเจ้าให้แก่เรา ³⁰ สำหรับวัว และแพะแกะของเจ้า จงทำดั่งนั้นเหมือนกันให้ลูกมันอยู่กับแม่เจ็ดวัน ถึงวันที่แปดจงพามาถวายแก่เรา ³¹ เจ้าทั้งหลาย เป็น คน บริสุทธิ์อิฐิก แก่เรา เหตุฉะนั้น เนื้อสัตว์ที่ถูกกัดตายในทุ่งนา เจ้าอย่ากินเลย จงทิ้งให้สุนัขกินเสีย”

23

กฎศีลธรรม

1 “อย่านำเรื่องเท็จไปเล่าต่อกัน อย่าร่วมมือเป็นพยานใส่ร้ายกับ คน ชั่ว ² อย่าทำชั่ว ตามอย่าง คน จำนวน มาก ที่ เขาทำกันนั้นเลย อย่าอ้างพยานลำเอียงเข้าข้างหมู่ มาก จะ ทำให้ขาดความยุติธรรมไป ³ ทั้งอย่าลำเอียงเข้าข้างคนจน ในคดีของเขา ⁴ ถ้าเจ้าพบวัวหรือลาของศัตรูหลงมา จงพาไปส่งคืนให้เจ้าของจงได้ ⁵ ถ้าเห็นลาของผู้ที่เกลียดชังเจ้า

ล้มลงเพราะบรรทุกของหนัก อย่าได้เมินเฉยเสีย จงช่วยเขายกมันขึ้น ⁶ เจ้าอย่าบิดเบือนคำพิพากษาให้ผิดไปจากความยุติธรรมที่คนจนควรได้รับในคดีของเขา ⁷ เจ้าจงหลีกเลี่ยงห่างไกลจากการใส่ความคนอื่น อย่าประหารชีวิตคนที่ปราศจากความผิด และคนชอบธรรม เพราะเราจะไม่ยกโทษให้คนชั่ว ⁸ อย่ารับสินบนเลย เพราะว่าสินบนทำให้คนตาดีกลายเป็นคนตาบอดไป และพลิกคดีของคนชอบธรรมเสียได้ ⁹ เจ้าอย่าข่มเหงคนต่างด้าว เพราะเจ้ารู้จักใจคนต่างด้าวแล้ว เพราะว่าเจ้าทั้งหลายก็เคยเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์มาก่อน

ปีแห่งการหยุดพัก

¹⁰ จง หว่าน พืช และ เกี้ยว เก็บ ผล ใน นา ของ เจ้า ตลอดหกปี ¹¹ แต่ปีที่เจ็ดนั้น จง งด เสีย ปล่อยให้มันว่างอยู่ เพื่อให้คนจน ใน ชนชาติ ของ เจ้า เก็บกิน ส่วน ที่ เหลือ นอกนั้นก็ให้สัตว์ป่ากิน ส่วนสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศเจ้าจง กระทำ เช่น เดียวกัน ¹² จง ทำการ งาน ของ เจ้า หก วัน แต่ในวันที่เจ็ดนั้นจงหยุดงาน เพื่อว่า ลาของเจ้าจะได้พัก และลูกชายทาสีของเจ้า กับ คนต่างด้าวจะได้พักผ่อนให้สดชื่นด้วย ¹³ สิ่งทั้งปวงที่เราสั่งเจ้าไว้ นั้นจงระวังถือให้ดี และอย่าออกชื่อพระอื่นเลย อย่าให้ได้ยินชื่อของพระเหล่านั้นออกจากปากของเจ้า

เทศกาลประจำปี

¹⁴ จง ถือ เทศกาล ถวาย แก่ เรา ปี ละ สาม ครั้ง ¹⁵ จง ถือ เทศกาล กินขนมปัง ไร้เชื้อตามเวลาที่กำหนดไว้ (ในเดือนอาบิบ อันเป็นเดือน ซึ่งเราบัญญัติไว้ เจ้าจงกินขนมปัง ไร้เชื้อเจ็ดวัน ตามที่เราสั่งเจ้าไว้แล้ว เพราะในเดือนนั้นเจ้าออกจากอียิปต์ อย่าให้ผู้ใดมา ฝ่าเรา มีมือเปล่าเลย) ¹⁶ จง ถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยว ถวายพืชผลแรกที่เกิด

จากแรงงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้หว่านพืชลงในนา เจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บพืชผลปลายปี เมื่อเจ้าเก็บพืชผลจากทุ่งนาอันเป็นผลงานของเจ้า ¹⁷ ให้ผู้ชายทิ้งปวงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าปีละสามครั้ง ¹⁸ อย่าถวายเป็นเครื่องบูชาของเรา พร้อมกับขนมปังมีเชื้อ หรือปล่อยให้มีไขมันในเครื่องบูชาของเราเหลืออยู่จนถึงรุ่งเช้า ¹⁹ พืชผลอันดีเลิศซึ่งได้เก็บครั้งแรกจากไร่นาของเจ้านั้นจงนำมาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าต้มเนื้อลูกแพะด้วยน้ำมันของแม่มันเลย

ระเบียบในการชนะแผ่นดินคานาอัน

²⁰ ดูเถิด เราใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเดินนำหน้าพวกเจ้า เพื่อคอยระวังรักษาพวกเจ้าตามทาง นำไปถึงที่ซึ่งเราได้เตรียมไว้ ²¹ จงเอาใจใส่ทูตนั้น และเชื่อฟังเสียงของเขา อย่าฝ่าฝืนเขาเพราะเขาจะไม่ยกโทษการละเมิดให้เจ้าเลย ด้วยว่า เขากระทำในนามของเรา ²² แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายเชื่อฟังเสียงของเขาจริงๆ และทำทุกสิ่งตามที่เราสั่งไว้ เราจะเป็นศัตรูต่อศัตรูของพวกเจ้า และจะเป็นปฏิปักษ์ต่อปฏิปักษ์ของพวกเจ้า ²³ ด้วยว่าทูตสวรรค์ของเราจะไปข้างหน้าพวกเจ้า และจะนำพวกเจ้าไปถึงคนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนคานาอัน คนอีไวต์ และคนเยบูนส แล้วเราจะตัดคนเหล่านั้นออกเสีย ²⁴ อย่ากราบไหว้พระของเขา หรือปรนนิบัติหรือทำตามแบบอย่างที่เราเขากระทำ แต่จงทำลายรูปเคารพของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสีย ให้แหลกละเอียด ²⁵ จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า แล้วพระองค์จะทรงอวยพรแก่อาหารและน้ำของเจ้า เราจะบันดาลให้โรคต่างๆ หายไป จากท่ามกลางพวกเจ้า ²⁶ จะไม่มีการแท้งลูก หรือเป็นหมันในดินแดนของเจ้า เราจะทำให้เจ้ามีอายุยืนนาน ²⁷ เรา จะบันดาลให้เกิดความ สยด

สยงขึ้นก่อนหน้าพวกเจ้า เราจะทำลายชาวเมืองทั้งปวงที่พวกเจ้าไปเผชิญหน้านั้น เราจะให้พวกศัตรูทั้งปวงหันหลังหนีพวกเจ้า ²⁸ เราจะใช้ให้ฝูงต่อลวงหน้าไปก่อนพวกเจ้า จะขับไล่คนอีไวด์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า ²⁹ เราจะไม่ไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าในระยะปีเดียว เกรงว่า แผ่นดินจะรกร้างไป และสัตว์ป่าจะทวีจำนวนขึ้นต่อสู้อกับพวกเจ้า ³⁰ แต่เราจะไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าทีละเล็กละน้อยจนพวกเจ้าทวีจำนวนมากขึ้น แล้วได้รับมอบดินแดนนั้น เป็นกรรมสิทธิ์ ³¹ เราจะกำหนดเขตแดนของพวกเจ้าไว้ตั้งแต่ทะเลแดงจนถึงทะเลของชาวฟิลิสเตีย ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารจนจดแม่น้ำ เพราะเราจะมอบชาวเมืองนั้นไว้ในมือของพวกเจ้าให้พวกเจ้าไล่เขาไปเสียให้พ้นหน้า ³² พวกเจ้าอย่าทำพันธสัญญากับเขา หรือกับพระของเขาเลย ³³ เขาจะอาศัยในดินแดนของเจ้าไม่ได้ เกรงว่าเขาจะชักจูงให้เจ้ากระทำบาปต่อเรา เพราะว่าถ้าพวกเจ้าปรนนิบัติพระของเขา เรื่องนี้ก็จะป่วนเร้วตักเจ้าเป็นแน่”

24

พระเจ้าทรงประทานคำสั่งแก่โมเสส

¹ พระองค์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้ากับอาโรน นาตับ และอาบียู กับพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลจงขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ แล้วนมัสการอยู่แต่ไกล ² ให้เฉพาะโมเสสผู้เดียวเข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์ ส่วนคนอื่น ๆ อย่านำเข้ามาใกล้ และอย่าให้ประชาชนขึ้นมากับโมเสสเลย” ³ โมเสสจึงนำพระวอนะของพระเยโฮวาห์และคำตัดสินทั้งสิ้นมาชี้แจงให้ประชาชนทราบ ประชาชนทั้งปวงก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “พระวอนะทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ นั้น พวกเราจะกระทำตาม” ⁴ โมเสสจึงจารึกพระวอนะของพระเยโฮวาห์ไว้ทุกคำ แล้วตั้งขึ้นแต่เช้าจัดแจงสร้างแท่นบูชา

ขึ้นที่เชิงภูเขา ปักเสาหินขึ้นสิบสองก้อนตามจำนวนตระกูล
 ทั้งสิบสองของอิสราเอล ⁵ ท่านใช้ให้หนุ่มๆชนชาติอิสราเอล
 ถวายเครื่องเผาบูชา และถวายวัว เป็นเครื่องสันติบูชา แต่
 พระเยโฮวาห์ ⁶ โมเสสเก็บเลือดวัวครึ่งหนึ่งไว้ในชาม อีกครึ่ง
 หนึ่งประพรมที่แท่นบูชานั้น ⁷ ท่านถือหนังสือพันธสัญญา
 อ่านให้ประชาชนฟัง พวกเขา กล่าวว่า “บรรดาสิ่งที่พระเย
 โฮวาห์ตรัสไว้ นั้นพวกเราจะทำตาม และเราจะเชื่อฟัง”
⁸ โมเสสก็เอาเลือดพรมประชาชนและกล่าวว่า “ดูเถิด นี่เป็น
 เลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำกับเจ้าตามพ
 ระจนะทั้งหมดนี้”

โมเสสอยู่บนภูเขาซีนายสี่สิบวัน

⁹ ครั้ง นั้น โมเสส กับ อาโรน นา ดับ และ อามิฮู และ
 พวกผู้ใหญ่เจ็ด สิบ คน ของ อิสราเอล ขึ้น ไป อีก ¹⁰ เขา
 ทั้งหลาย ได้เห็นพระเจ้า แห่งอิสราเอล และพื้นที่รอง
 พระบาทเป็นดงพลอยไฟทูลย์สุกใส เหมือนทองคำที่เดียว
¹¹ พระองค์มิได้ลงโทษบรรดาหัวหน้าชนชาติอิสราเอล เขา
 ทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าและได้กินและดื่ม ¹² พระเยโฮวาห์
 ตรัสกับโมเสสว่า “ขึ้นมาหาเราบนภูเขาแล้วคอยอยู่ที่นั่น
 เราจะให้แผ่นศิลาอันมีราชบัญญัติ และข้อบัญญัติซึ่งเรา
 จารึกไว้เพื่อเก็บไว้สอนเขา” ¹³ โมเสสจึงลุกขึ้นพร้อมกับโยชู
 วาผู้รับใช้ โมเสสขึ้นไปบนภูเขาของพระเจ้า ¹⁴ และกล่าวแก่
 พวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า “คอยเราอยู่ที่นี้จนกว่าเราจะกลับมา
 หาพวกท่านอีก ดูเถิด อาโรนและเฮอร้อยู่กับพวกท่าน ใคร
 มีเรื่องราวอะไรก็จงมาหาท่านทั้งสองนี้เถิด” ¹⁵ แล้วโมเสส
 ขึ้นไปบนภูเขา เมฆก็คลุมภูเขาไว้ ¹⁶ สง่าราศีของพระเย
 โฮวาห์มาอยู่บนภูเขาซีนาย เมฆนั้นปกคลุมภูเขาอยู่หกวัน

ครั้งวันที่เจ็ด พระองค์ ทรง เรียก โมเสส จาก หมู่เมฆ ¹⁷ ส่งา
ราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่ตาชนชาติอิสราเอลเหมือน
เปลวไฟไหม้อยู่บนยอดภูเขา ¹⁸ โมเสสเข้าไปในหมู่เมฆนั้น
และขึ้นไปบนภูเขา โมเสสอยู่บนภูเขานั้นสี่สิบวันสี่สิบคืน

25

อิสราเอลช่วยกันถวายเพื่อสร้างพลับพลา

¹ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า ² “จงสั่งชนชาติ
อิสราเอลให้นำของมาถวายแก่เรา ของนั้นให้รับมาจาก
ทุกๆ คนที่เต็มใจถวาย ³ ของถวาย ซึ่งเจ้าจะต้องรับจาก
เขาคือ ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ ⁴ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดง
เข้ม ผ้าป่านเนื้อละเอียดและขนแพะ ⁵ หนังแกะตัวผู้ย้อม
สีแดง หนังของตัวเบดเจอร์ และไม้กระถินเทศ ⁶ น้ำมันเติม
ประทีป เครื่องเทศปรุงน้ำมันสำหรับเจิม และปรุงเครื่อง
หอม ⁷ พลอยสีน้ำข้าว และพลอยสำหรับฝังในเอโพดและ
ทับทรวง ⁸ แล้วให้เขาสร้างสถานบริสุทธิ์ถวายแก่เรา เพื่อ
เราจะได้อยู่ท่ามกลางพวกเขา ⁹ แบบอย่างพลับพลาและ
เครื่องทั้งปวงของพลับพลา นั้น เจ้าจงทำตามที่เราแจ้ง
ไว้แก่เจ้านี้ทุกประการ

หีบพันธสัญญา

¹⁰ ให้เขาทำหีบใบหนึ่งด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอก
คืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ ¹¹ หีบนั้นหุ้มด้วยทอง
คำ บริสุทธิทั้งด้านใน และ ด้านนอก แล้วทำ กระจัง คาด
รอบหีบนั้นด้วยทองคำ ¹² ให้หล่อห่วงทองคำสี่ห่วงสำหรับ
หีบนั้น ติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้ สอง ห่วง และ ด้านนั้น สอง
ห่วง ¹³ ให้ทำ คานหาม ด้วยไม้ กระถิน เทศ หุ้มด้วย ทองคำ
¹⁴ แล้วสอด คานหาม เข้าที่ ห่วง ข้าง หีบ สำหรับ ใช้ ยก หาม

หีบนั้น ¹⁵ ไม้คานหามให้สอดไว้ใน ห่วง ของ หีบ อย่า ถอด ออกเลย ¹⁶ พระโอวาทที่เราจะให้แก่เจ้าจงเก็บไว้ในหีบนั้น ¹⁷ แล้วจงทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทอง คำบริสุทธิ ยาวสอง ศอก คืบ กว้างสอง คืบ ¹⁸ จงทำเศรฐทอง คำสองรูป โดย ใช้ฝีมือทำตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง ¹⁹ ทำเศรฐ ไม้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาข้างละรูป ทำเศรฐนั้นและให้ ตอนปลายทั้งสองข้างติดเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา ²⁰ ให้เศรฐกางปีก ออกไว้เบื้องบน ปกพระที่นั่งกรุณาไว้ ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน ให้เศรฐหันหน้ามาตรง พระที่นั่งกรุณา ²¹ แล้วจงตั้งพระที่นั่งกรุณานั้นไว้บนหีบ จง บรรจุพระโอวาทซึ่งเราจะให้ไว้แก่เจ้าไว้ในหีบนั้น ²² ณ ที่นั้น เราจะอยู่ให้เจ้า เข้า เฝ้า และจะสนทนา กับ เจ้า จาก เหนือ พระที่นั่งกรุณาระหว่างกลางเศรฐทั้งสองซึ่งตั้งอยู่บนหีบ พระโอวาท เราจะสนทนากับเจ้าทุกเรื่องซึ่งเราจะสั่งเจ้าให้ ประกาศแก่ชนชาติอิสราเอล

โต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์

²³ แล้วจงเอาไม้กระถินเทศมาทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสอง ศอก กว้างหนึ่ง ศอก และสูงสอง คืบ ²⁴ เจ้าจงหุ้มโต๊ะ นั้นด้วยทอง คำบริสุทธิ และทำกระจงทองคำรอบโต๊ะนั้น ด้วย ²⁵ ประทับโต๊ะนั้นทำให้กว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้ว ทำกระจงทองคำประกอบให้รอบประกับนั้น ²⁶ จงทำห่วง ทองคำสี่ห่วงติดไว้ที่มุมขาโต๊ะทั้งสี่ ²⁷ ห่วงนั้นให้ติดชิดกับ ประกับ เพื่อเอาไว้สอดคานหาม ²⁸ เจ้าจงทำคานหามด้วย ไม้กระถินเทศ หุ้มด้วยทองคำ ให้หามโต๊ะด้วยไม้ ²⁹ เจ้าจง ทำจานและช้อน คนโท และอ่างน้ำที่ใช้สำหรับรินเครื่องดื่ม

บูชา สิ่งเหล่านี้เจ้าจงทำด้วยทองคำบริสุทธิ์³⁰ และเจ้าจงวางชนมภ์หน้าพระพักตร์ไว้บนโต๊ะนั้นต่อหน้าเราเป็นนิตย์

คันประทีปทองคำ

³¹ เจ้าจงทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ จงใช้ฝีมือทำคันประทีป ให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกัน คันประทีปนั้น³² ให้มีกิ่งหกกิ่ง แยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง³³ กิ่งหนึ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์สามดอก ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ อีกกิ่งหนึ่งให้มีดอกสามดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ ให้เป็นดังนี้ทั้งหกกิ่งซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป³⁴ สำหรับลำคันประทีปนั้นให้มีดอกสี่ดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทั้งดอกตูมและกลีบ³⁵ ใต้กิ่งทุกๆคู่ทั้งหกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป³⁶ ดอกตูมและกิ่งทำให้เป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ให้ทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์ที่ใช้ฝีมือทำ³⁷ จงทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น แล้วจุดตะเกียงให้ส่องแสงตรงไปหน้าคันประทีป³⁸ ตะไคร่ตัดไส้ตะเกียง และถอดไส้ตะไคร่ให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์³⁹ คันประทีปกับเครื่องใช้ทุกอย่างให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนึ่งตะลันต์⁴⁰ จงระวังทำสิ่งเหล่านี้ตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่เจ้าบนภูเขา”

26

ม่านสำหรับพลลา

¹ “นอกจากนั้น เจ้าจงทำพลลาด้วยม่านสิบผืน ทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และผ้าทอด้วยด้ายย้อมสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม กับให้มีภาพครุฑฝีมือช่างออกแบบไว้² ม่าน

ผืนหนึ่งให้ยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนให้เท่ากัน ³ ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าผืนนั้นก็ให้เกี่ยวติดกันด้วย ⁴ จงทำหูกม่านด้วยด้ายสีฟ้าติดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่หนึ่ง และตามขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่สอง จงติดหูกไว้เหมือนกัน ⁵ ม่านผืนหนึ่งให้ทำ หูห้าสิบหูก และตามขอบม่านซุดที่สอง ให้ทำ หูห้าสิบ หูให้ตรงกัน ⁶ จงทำขอทองคำห้าสิบขอสำหรับใช้เกี่ยวม่าน เพื่อให้เป็นพลับพลาเดียวกัน ⁷ จงทำ ม่าน ด้วยขนแพะ สำหรับเป็นเต็นท์คลุมพลับพลาชั้นนอกอีกสิบเอ็ดผืน ⁸ ม่านผืนหนึ่งให้ทำ ยาว สามสิบ ศอก กว้าง สี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนให้เท่ากัน ⁹ ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากและม่านอีกหกผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากเช่นกัน และม่านผืนที่หกนั้นจงให้ห้อย ซอน ลง มา ข้าง หน้า พลับพลา ¹⁰ ทำ หู ห้าสิบ หูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่หนึ่ง และหูกห้าสิบ หูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่สอง ¹¹ แล้ว ทำ ขอทอง สัมฤทธิ์ ห้าสิบขอ เกี่ยวขอเข้าที่หู เกี่ยวให้ติดเป็นเต็นท์หลังเดียวกัน ¹² ม่าน เต็นท์ ส่วน ที่ เกิน อยู่ คือ ชาย ม่าน ครึ่ง หนึ่ง ที่ เหลือ อยู่ นั้น จง ให้ ห้อย ลง มา ด้าน หลัง พลับพลา ¹³ ส่วน ม่าน คลุม พลับพลา ซึ่ง ยาว เกิน ไป ข้าง ละ หนึ่ง ศอก นั้น ให้ ห้อย ลง มา ข้าง ๆ พลับพลา ทั้ง ข้าง นี้ และ ข้าง โนน สำหรับ ใช้ กำบัง ¹⁴ เครื่อง ดาด เต็นท์ ข้าง บน เจ้าจง ทำ ด้วย หนัง แกะ ตัว ผู้ ย่อม สี แดง ชั้น หนึ่ง และ คลุม ด้วย หนัง ของ ตัว เบด เจอร์ ร็อก ชั้น หนึ่ง

ไม้กรอบสำหรับพลับพลา

¹⁵ ไม้กรอบ สำหรับ ทำ ฝา พลับพลา นั้น ให้ ใช้ ไม้ กระจิน เทศ ตั้ง ตรง ขึ้น ¹⁶ ไม้กรอบ นั้น ให้ ยาว แผ่น ละ สิบ ศอก กว้าง ศอก คืบ ¹⁷ ให้ มี เตื่อย กรอบ ละ สอง เตื่อย เตื่อย กร

อบ หนึ่งมีไม้ประกบ ติดกับ เตื่อย อีก กรอบ หนึ่ง ไม้กรอบ
 พลัปลา ทั้งหมด ให้ ทำ อย่าง นี้ ¹⁸ เจ้า จง ทำ ไม้ กรอบ
 พลัปลา ดังนี้ ด้านใต้ให้ทำ ยี่สิบ แผ่น ¹⁹ จง ทำ ฐาน รอง
 รับด้วยเงิน สี่สิบฐานสำหรับ ไม้กรอบยี่สิบแผ่น ใต้ไม้กรอบ
 แผ่น หนึ่ง ให้มีฐาน รองรับ แผ่น ละ สอง ฐาน สำหรับ สวม
 เตื่อยสองอัน ²⁰ ด้านที่สองของพลัปลาข้างทิศเหนือ
 ให้ใช้ไม้กรอบยี่สิบแผ่น ²¹ และทำฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน
 ใต้กรอบให้ทำ ฐาน แผ่น ละ สอง ฐาน ²² ส่วนด้านหลัง ทิศ
 ตะวันตกของพลัปลา ให้ทำไม้กรอบหกแผ่น ²³ และทำอีก
 สองแผ่นสำหรับมุมพลัปลาด้านหลัง ²⁴ ไม้กรอบนั้นข้าง
 ล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดให้ติดกันที่หัวแรกทั้งสอง
 แห่ง ให้กระทำดังนี้ก็จะทำให้เกิดมุมสองมุม ²⁵ คือรวมเป็น
 ไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกัน และฐานเงินสิบหกอัน ใต้กรอบ
 ไม้ให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน

ไม้กรอบหุ้มด้วยทองคำ

²⁶ เจ้า จง ทำ กลอน ด้วย ไม้ กระจิน เทศ ห้า อัน สำหรับ ไม้
 กรอบฝาพลัปลาด้านหนึ่ง ²⁷ และกลอนอีกห้าอันสำหรับ
 ขัด ไม้กรอบ ฝาพลัปลาอีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอัน
 สำหรับขัด ไม้กรอบ ฝาพลัปลาด้านหลัง คือด้านตะวันตก
²⁸ กลอนตัวกลางคืออยู่ตอนกลางของไม้กรอบสำหรับขัดฝา
 ร้อยให้ติดกัน ²⁹ จงหุ้มไม้กรอบเหล่านั้นด้วยทองคำ และทำ
 หัวง ไม้ กรอบ ด้วยทองคำ สำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้น
 ให้หุ้มด้วยทองคำ ³⁰ พลัปลานั้น เจ้าจงจัดตั้งไว้ตามแบบ
 อย่างที่เราได้แจ้งแก่เจ้าแล้วที่บนภูเขา

ม่านที่อยู่ระหว่างที่บริสุทธิ์กับที่บริสุทธิ์ที่สุด

³¹ จง ทำ ม่าน ผืน หนึ่ง ทอด้วย ด้าย สีฟ้า สีม่วง สีแดง
 เข้ม และ ด้วย ผ้า ป่าน เนื้อ ละเอียดย ให้มีภาพ เคารุ ฝีมือ

ช่าง ออกแบบไว้ 32 ม่าน นั้น ให้ แขนง ไว้ ด้วย ทองคำ ที่ เส่าไม้ กระจกเทศ สี เส่าที่ หุ้มด้วย ทองคำ และ ซึ่ง ตั้ง อยู่บน ฐาน เงิน สีอัน 33 ม่าน นั้น ให้ เขา แขนง ไว้ กับ ขอ สำหรับ เกี่ยว ม่าน แล้ว เอา หีบ พระโอวาท เข้า มา ไว้ ข้าง ใน ภายใน ม่าน และ ม่าน นั้น จะ เป็น ที่ แบ่ง พลัปลลา ระหว่าง ที่บริสุทธิ์กับที่บริสุทธิ์ที่สุด 34 พระที่นั่งกรุณานันให้ตั้งไว้บน หีบพระโอวาทในที่บริสุทธิ์ที่สุด 35 จงตั้งโต๊ะไว้ข้างนอกม่าน และจงตั้งคันประทีปไว้ด้านใต้ในพลัปลลาตรงข้ามกับโต๊ะ เจ้าจงตั้งโต๊ะไว้ทางด้านเหนือ

ม่านสำหรับประตูพลัปลลา

36 เจ้าจงทำบังตาที่ประตูเต็นท์นั้น ด้วย ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝีมือ ช่างด้ายสี 37 จงทำเส่าห้าต้นด้วยไม้กระจกเทศสำหรับติด บังตาที่ประตูแล้วหุ้มเส่านั้น ด้วยทองคำ ขอ แขนง เส่าจง ทำด้วยทองคำ แล้ว หล่อ ฐาน ทอง สัมฤทธิ์ ห้า ฐาน สำหรับ รองรับเส่านั้น”

27

แท่นบูชาหุ้มด้วยทองเหลือง

1 “เจ้าจงทำแท่นบูชาด้วยไม้กระจกเทศให้ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก ให้เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก 2 จงทำเชิงนอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่น ให้เป็นชั้นเดียว ทั่วกันกับแท่น และจงหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์ 3 เจ้าจงทำ หม้อสำหรับใส่ขี้เถ้า พลั่ว ชาม ขอเกี่ยว เนื้อ และถาดรอง ไฟ คือ เครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมด เจ้าจงทำด้วยทอง สัมฤทธิ์ 4 แล้วเอาทองสัมฤทธิ์ทำตาข่ายประดับแท่นนั้น กับทำห่วงทองสัมฤทธิ์ติดที่มุมทั้งสี่ของตาข่าย 5 ตาข่ายนั้น

ให้อยู่ใต้กระบังของแท่น และให้ห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา 6 ไม้คานหามแท่นให้ทำด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์ 7 ไม้คานนั้นให้สอดไว้ในห่วง ในเวลาหามไม้คานจะอยู่ข้างแท่นข้างละอัน 8 แท่นนั้นทำด้วยไม้กระดานแต่ข้างในแท่นกลางตามแบบที่แจ้งแก่เจ้าแล้วที่ภูเขา จึงให้เขาทำอย่างนั้น

ลานพลับพลา

9 เจ้าจงสร้างลานพลับพลา ให้รั้วด้านใต้มีผ้าบังลานนั้นทำด้วยผ้า ป่าน เนื้อละเอียด ยาวหนึ่งร้อย ศอก 10 ให้มีเสายี่สิบต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับเสายี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้น ให้ทำด้วยเงิน 11 ทำนองเดียวกัน ด้านทิศเหนือให้มีผ้าบังยาวร้อยศอก เหมือนกันกับเสายี่สิบต้นและฐานทองสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้น ให้ทำด้วยเงิน 12 ตามส่วนกว้างของลานด้านตะวันตกให้มีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับเสายี่สิบต้น และฐานรองรับเสายี่สิบฐาน 13 ส่วนกว้างของลานด้านตะวันออก ให้ยาวห้าสิบศอก 14 ผ้าบังด้านริมประตูข้างหนึ่งให้ยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้น และฐานรองรับเสาสามฐาน 15 อีกข้างหนึ่งให้มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้น และฐานรองรับเสาสามฐาน 16 ให้มีผ้าบังตาที่ประตูลานยาวยี่สิบศอก ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด ประกอบด้วยฝีมือของช่างด้ายสี กับเสาสี่ต้นและฐานรองรับเสายี่สิบฐาน

เสาแห่งพลับพลา

17 เสา ล้อม รอบ ลาน ทั้งหมด ให้มีราว สำหรับ ยึด เสา ให้ติดต่อกันทำด้วยเงิน และให้ทำขอด้วยเงิน ฐานรองรับเสานั้น ทำ ด้วย ทอง สัมฤทธิ์ 18 ด้าน ยาว ของ ลาน นั้น จะ เป็นร้อยศอก ด้านกว้างห้าสิบศอก สูงห้าศอก กั้นด้วยผ้า

ปานเนื้อละเอียด และมีฐานทองสัมฤทธิ์¹⁹ เครื่องใช้สอยทั้งปวงของพลับพลาพร้อมทั้งหลักหมุดของพลับพลา กับหลักหมุดสำหรับรั้วที่กั้นลานทั้งหมด ให้ทำด้วยทองสัมฤทธิ์

น้ำมันสำหรับประทีป

²⁰ เจ้า จง สั่ง ชนชาติ อิสราเอล ให้ นำ น้ำมัน มะกอก เทศบริสุทธิ์ที่คั้นไว้ นั้น มา สำหรับ เติม ประทีป เพื่อ จะ ให้ ประทีปนั้น ส่องสว่าง อยู่เสมอ ²¹ ใน พลับพลา แห่ง ชุมนุช ข้างนอกม่านซึ่งอยู่หน้าหีบพระโอวาท ให้อาโรนและบุตรชายของอาโรน ดูแลประทีปนั้นอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาท ตั้งแต่เวลาพลบค่ำจนถึงรุ่งเช้า ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิรันดร์ที่ชนชาติอิสราเอลต้องปฏิบัติตามชั่วอายุของเขา”

28

พวกปุโรหิต

¹ “จงนำอาโรนพี่ชายของเจ้ากับบุตรชายของเขาแยกออกมาจากหมู่ชนชาติอิสราเอลให้มาอยู่ใกล้เจ้า เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่ง ปุโรหิต คือ ทั้ง อาโรนกับบุตรชายของอาโรน คือ นา ดับ อาบีฮู เอเลอาซาร์ กับอิธามาร์ ² แล้วให้ทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าให้สมเกียรติ และงดงาม ³ ให้กล่าวแก่คนทั้งปวงผู้เฉลียวฉลาดซึ่งเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญานั้น ให้เขาทำเครื่องยศสำหรับสถาปนาอาโรนให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต

เครื่องยศของพวกปุโรหิต

⁴ ให้เขาทำเครื่องยศดังต่อไปนี้คือทับทรวง เลื้อเอโพลด์ เลื้อคลุม เลื้อตาสมุก ผ้ามาลาและรัดประคด และให้เขาทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าและบุตรชายของเขา เพื่อให้ประนินบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต ⁵ ให้เขาเหล่านั้นรับเอาทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด ⁶ ให้เขาทำเอโพลด์ด้วยทองคำ ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่านเนื้อละเอียด ตัดด้วยฝีมือช่าง ออกแบบ ⁷ แถบที่ผูกบ่าของเอโพลด์นั้น ให้ติดกับริมตอบนบนทั้งสองชั้น เพื่อจะติดเป็นอันเดียวกัน ⁸ รัดประคดทออย่างประณีต สำหรับ คาด ทับ เอโพลด์ ให้ทำด้วยฝีมืออย่างเดียวกัน และใช้วัสดุอย่างเดียวกับเอโพลด์ คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด ⁹ แล้วให้ใช้พลอยสีน้ำข้าว สองแผ่น สำหรับจาริกชื่อบุตรของอิสราเอลไว้ ¹⁰ ที่พลอยแผ่นหนึ่งให้จาริกชื่อหกชื่อ และแผ่นที่สองก็ให้จาริกชื่อไว้อีกหกชื่อที่เหลื่ออยู่ตาม กำเนิด ¹¹ ให้ช่างแกะจาริกชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลไว้ที่พลอยทั้งสองแผ่นนั้น เช่นอย่างแกะตราแล้วฝังไว้บนกระเปาะทองคำ ซึ่งมีลวดลายละเอียด ¹² พลอยทั้งสองแผ่นนั้นให้ติดไว้กับเอโพลด์บนบ่าทั้งสองข้าง พลอยนั้นจะเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล และอาโรนจะแบกชื่อเขาทั้งหลายไว้บนบ่าทั้งสองเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นที่ระลึก ¹³ เจ้าจงทำกระเปาะทองคำมีลวดลายละเอียด ¹⁴ กับทำสร้อยสองสายด้วยทองคำบริสุทธิ์ เป็นสร้อยถักเกลียวแล้วติดไว้ที่กระเปาะนั้น

ทับทรวงสำหรับพวกปุโรหิต

¹⁵ จง ทำ ทับทรวง แห่ง การ พิพากษา ด้วย ฝีมือ ช่าง ออกแบบฝีมือเหมือนทำเอโพลด์คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่านเนื้อละเอียด ¹⁶ ให้ทำทับทรวง

เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง ¹⁷ จงฝังพลอยสีแฉวบนทับทรวงนั้น แฉวที่หนึ่งฝังทับทิม บุษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม ¹⁸ แฉวที่สองฝังมรกตไพฑูรย์ และเพชร ¹⁹ แฉวที่สามฝังนิล โมรา และพลอยสีม่วง ²⁰ แฉวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าวและหยก พลอยทั้งหมด นี้ให้ฝัง ใน ลวดลาย อัน ละเอียด ที่ ทำ ด้วย ทองคำ ²¹ พลอยเหล่านั้นให้มีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลสิบสองชื่อจารึกไว้เหมือนแกะตรา จะมีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล ²² และเจ้าจงทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทรวง ²³ และเจ้าจงทำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ที่มุมบนทั้งสองของทับทรวง ²⁴ ส่วนสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้น ให้เกี่ยวด้วยห่วงที่มุมทับทรวง ²⁵ และปลายสร้อยอีกสองข้าง ให้ติดกับกระเปาะที่มีลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าที่ แแถบ ยึดเอโฟด ทั้งสองข้างบนบ่า ²⁶ จงทำห่วงทองคำสองอันติดไว้ที่มุมล่างทั้งสองข้างของทับทรวงข้างในที่ติดเอโฟด ²⁷ จงทำห่วงสองอันด้วยทองคำใส่ไว้ริมเอโฟดเบื้องหน้า ใต้แถบที่ตะเข็บเหนือรัดประคดซึ่งทอดด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด ²⁸ ให้ผูกทับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห่วง ให้ทับทรวงทับรัดประคดที่ทำด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด เพื่อมิให้ทับทรวงหลุดไปจากเอโฟด ²⁹ อาโรนจึงจะมีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลจารึก ไว้ที่ทับทรวง แห่ง การ พิพากษา ติด ไว้ที่หัวใจ ของ ตน ให้เป็นที่ ระลึก ต่อ พระ พักตร์ พระ เย โหวาท์เสมอ เมื่อ เขา เข้าไปในที่บริสุทธิ์นั้น ³⁰ จงใส่อูริมและทุมมิมไว้ในทับทรวงแห่งการพิพากษา และของสองสิ่งนี้จะอยู่ที่หัวใจของอาโรนเมื่อเขาเฝ้าพระเยโฮวาท์ อาโรนจะรับภาระการพิพากษาเหล่าบุตรอิสราเอลไว้ที่หัวใจของตนเสมอเฉพาะพระพักตร์

พระเยโฮวาห์

เสื้อคลุมสีฟ้า

³¹ เจ้าจงทำเสื้อคลุมให้เข้าชุดกับเอโฟดด้วยผ้าสีฟ้าล้วน
³² ให้ทำช่อง คอกกลาง ผืน เสื้อ แล้วขลิบรอบ คอ ด้วย ผ้าทอง เช่นเดียวกับคอเสื้อทหาร เพื่อจะมีให้ขาด ³³ ที่ชายล่างของเสื้อคลุมให้ปักรูปทับทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มรอบชายเสื้อ และติดลูกพรวนทองคำสลับกับผลทับทิม ³⁴ ลูกพรวนทองคำลูกหนึ่ง ผลทับทิมผลหนึ่ง ลูกพรวนทองคำอีกลูกหนึ่ง ผลทับทิมอีกผลหนึ่งรอบชายล่างของเสื้อคลุม ³⁵ อาโรน จะสวม เสื้อ ตัวนั้น เมื่อทำงาน ประณิบัติ และจะได้ยินเสียงลูกพรวนเมื่อเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ในที่บริสุทธิ์ และเมื่อเดินออกมา ด้วยเกรงว่าเขาจะต้องตาย

แผ่นทองคำกับมาลา

³⁶ เจ้า จง ทำ แผ่น ทอง คำ บริสุทธิ์จารึก คำ ว่า ‘บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์’ ไว้เหมือนอย่างแกะตรา ³⁷ และเจ้าจงเอา ด้าย ถัก สีฟ้า ผูก แผ่น ทอง คำ นั้น ไว้บน มาลา ให้อยู่ที่ข้างมาลาด้านหน้า ³⁸ แผ่นทองคำนั้นจะอยู่ที่หน้าผาก ของ อาโรน และอาโรน จะ รับ ความ ชั่ว ชั่ว อัน เกิด แก่ชนชาติอิสราเอล เนื่องจาก ของ ถวาย อัน บริสุทธิ์ ซึ่งนำมาชำระให้เป็นของถวายอันบริสุทธิ์ และแผ่นทองคำนั้นให้อยู่ที่หน้าผากของอาโรนเสมอ เพื่อสิ่งของเหล่านั้นจะเป็นที่โปรดปรานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

รัดประคด มาลา และกางเกง

³⁹ จงทอเสื้อให้เป็นลวดลาย ด้วยป่านเนื้อละเอียด ส่วนผ้า มาลา นั้น จง ทำ ด้วย ผ้า ป่าน เนื้อ ละเอียด และทำรัดประคดด้วยฝีมือช่างด้ายสี ⁴⁰ จงทำเสื้อ รัดประคด และมาลาสำหรับบุตรชายทั้งหลายของอาโรนให้สมเกียรติและ

จงตาม 41 จงแต่งอาโรนพี่ชายของเจ้าและบุตรชายทั้งหลายของเขาด้วยเครื่องยศ แล้วเจิมและสถาปนาและชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต 42 จงเย็บกางเกงให้เขาเหล่านั้นด้วยผ้าป่านเพื่อจะปกปิดกายที่เปลือยของเขา ให้ยาวตั้งแต่เอวจนถึงต้นขา 43 ให้อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาสวมเมื่อเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม และเมื่อเข้าใกล้แทนจะปรนนิบัติ ณ ที่บริสุทธิ์ ก็ดีกว่าเขาจะก่อความชั่วช้าและถึงตาย เรื่องนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องุนิตย์ที่เขาและเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาจะต้องปฏิบัติตาม”

29

การสถาปนาพวกปุโรหิต

1 “ต่อไปนี้เป็นกรซึ่งเจ้าควรกระทำเพื่อชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต คือจงเอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งและแกะตัวผู้สองตัวซึ่งปราศจากตำหนิ 2 ขนมปังไร้เชื้อ ขนมไร้เชื้อคลุกน้ำมันและขนมแผ่นบางไร้เชื้อทาน้ำมัน ขนมห่อนี้จงทำด้วยยอดแป้งข้าวสาลี 3 แล้วจงใส่ขนมปังต่างๆเหล่านั้นไว้ในกระบุงเดียวกัน จงนำมาในกระบุงพร้อมกับวัวตัวผู้ และลูกแกะตัวผู้สองตัว 4 จงนำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม แล้วจงชำระตัวเขาทั้งหลายด้วยน้ำ 5 จงสวมเครื่องยศให้อาโรน คือเสื้อในกับเสื้อเอโฟด กับเอโฟดและทับทรวง และเอารัดประคุดที่ทอด้วยฝีมืองประดับ สำหรับใช้กับเอโฟดนั้น คาดเอวไว้ 6 จงสวมมาลาที่ศีรษะของอาโรน และจงสวมมงกุฎบริสุทธิ์ทับมาลา 7 จงเอาน้ำมันเจิมเทลงบนศีรษะของเขา และเจิมตั้งเขาไว้ 8 จงนำบุตรชาย

ทั้งหลายของเขา มาและสวมเสื้อให้⁹ แล้วจงเอารัดประคด คาคอเขาไว้ ทั้งตัวอาโรนเองและบุตรชายของเขา และ คาคอมาลาให้เขา แล้วเขาก็จะรับตำแหน่งเป็นปุโรหิตตาม กฎเกณฑ์เนื่องนิത്യ ดังนี้แหละ เจ้าจงสถาปนาอาโรนและ บุตรชายทั้งหลายของเขาไว้

เครื่องบูชาสำหรับพวกปุโรหิต

¹⁰ เจ้าจงนำวัวตัวผู้มาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ให้อาโรน กับบุตรชายของเขาเอามือวางลงบนหัววัวตัวผู้¹¹ แล้วจง ฆ่าวัวตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลา แห่งชุมนุม¹² จงเอานิ้วมือจุ่มเลือดวัวตัวผู้นั้น ทาไว้ที่เชิง งอนริม แทนข้าง ส่วนเลือดที่เหลือทั้งหมด จง เทไว้ที่เชิง แทนบูชา¹³ เจ้าจงเอาไขมันทั้งหมดที่หุ้มเครื่องใน ฟังผัด ที่ติดอยู่กับ ตับ และไต ทั้ง สอง กับ ไขมันที่ติดไต นั้น มาเผา บนแทน¹⁴ แต่เนื้อกับหนัง และมูลของวัวตัวผู้นั้น จงเผา ไฟเสียข้างนอกค่าย ทั้งนี้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป¹⁵ เจ้าจง นำแกะผู้ตัวหนึ่ง มาให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของ ตนวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น¹⁶ แล้วจงฆ่าแกะตัวนั้นเสีย เอา เลือดพรมรอบๆ แทน¹⁷ จงฆ่าแกะและแกะตัวนั้นออก เป็น ท่อนๆและเครื่องใน กับขาจงล้างน้ำวางไว้กับเนื้อและหัว¹⁸ แล้วจงเผาแกะตัวนั้นทั้งตัวบนแทนบูชา เป็นเครื่องเผา บูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นกลิ่นพอพระทัย เป็นเครื่อง บูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์¹⁹ เจ้าจงนำแกะตัวผู้ อีก ตัวหนึ่งมา แล้วให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของตนวาง บนหัวแกะตัวนั้น²⁰ แล้วท่านจงฆ่าแกะตัวนั้นเสีย เอา เลือดส่วนหนึ่ง เติมที่ปลายใบหูข้างขวาของอาโรน และที่

ปลายใบหูข้างขวาของบุตรชายของเขาทุกคน และที่หัวแม่มือข้างขวา และที่หัวแม่เท้าข้างขวาของเขาบ้าง แล้วจงเอาเลือดที่เหลือพร รอบๆ แทนบูชา ²¹ จงเอาเลือดส่วนหนึ่งที่อยู่บน แทน และน้ำมันเจิมนั้นพร มอาโรนและเครื่องยศของเขา จงพร มบุตรชายทั้งหลายของเขา และเครื่องยศของบุตรชายเหล่านั้นด้วย อาโรนและเครื่องยศของเขา จะบริสุทธิ์รวมทั้งบุตรชายของเขา และเครื่องยศของเขาด้วย ²² เจ้าจงเอาไขมันแกะตัวผู้และหางที่เป็นไขมัน กับไขมันที่ติดเครื่องใน และพังผืดที่ติดอยู่กับตับ กับไตทั้งสองและไขมันที่ติดอยู่กับไต กับโคนขาข้างขวาด้วย เพราะเป็นแกะใช้สำหรับการสถาปนา ²³ กับขนมปังก้อนหนึ่งและขนมปังคลุกน้ำมันแผ่นหนึ่ง และขนมปังบางแผ่นหนึ่งจาก กระบุงขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ²⁴ แล้วจงวางสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของอาโรน และในมือบุตรชายของเขา ให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่ง ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ²⁵ แล้วจงรับสิ่งเหล่านี้จากมือของเขานำไปเผาบนแทนบูชาเป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแต่พระเยโฮวาห์

อาหารสำหรับพวกปุโรหิต

²⁶ จงเอาเนื้อที่อก แกะตัวผู้ ซึ่งเป็นแกะสถาปนาอาโรนแล้วให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนั่นจะเป็นส่วนของเจ้า ²⁷ และจงเอาเนื้อที่อก แกะตัวผู้ ซึ่งเป็นเครื่องบูชาแกว่งนั้นไว้ และเนื้อโคนขาอันเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิตซึ่งแกว่งไปแกว่งมา และซึ่งเป็นของถวายจากแกะใช้สำหรับการสถาปนา ด้วย

เป็นส่วนของอาโรนและบุตรชายเขา ²⁸ นั้นแหละเป็นส่วนซึ่งอาโรนและบุตรชายเขาจะได้รับจากชนชาติอิสราเอลเป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യ เพราะเป็นส่วนที่ยกให้แก่ปุโรหิตและชนชาติอิสราเอลจะยกให้จากเครื่องสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาของเขากวายเป็นพระเยโฮวาห์ ²⁹ เครื่องยศบริสุทธิ์ของอาโรนจะเป็นของบุตรชายของเขาต่อไปให้เขาสวมเมื่อเขารับการเจิมและได้รับการสถาปนาไว้ในตำแหน่ง ³⁰ จึงให้บุตรชายซึ่งจะเป็นปุโรหิตแทนเขานั้นสวมเครื่องยศเหล่านั้นครบเจ็ดวัน ขณะที่เขามายังพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ ³¹ จึงต้มเนื้อแกะตัวผู้สำหรับการสถาปนาในที่บริสุทธิ์ ³² แล้วให้อาโรนกับบุตรชายของเขากินเนื้อแกะตัวผู้นั้นและขนมปังซึ่งอยู่ในกระบุงที่ประตูปลับพลาแห่งชุมนุม ³³ ให้เขากินของซึ่งนำมาบูชาลบมลทินเพื่อจะสถาปนาและชำระเขาเหล่านั้นให้บริสุทธิ์ แต่คนภายนอกอย่าให้รับประทาน เพราะเป็นของบริสุทธิ์ ³⁴ และถ้าแม้เนื้อที่ใช้ในพิธีสถาปนาและขนมปังนั้นยังเหลืออยู่จนรุ่งเช้าบ้าง ก็ให้เผาส่วนที่เหลือนั้นด้วยไฟเสียอย่าให้รับประทานเพราะเป็นของบริสุทธิ์

เจ็ดวันแห่งพิธีสถาปนา

³⁵ ดังนั้นแหละ เจ้าจงกระทำให้แก่อาโรนและบุตรชายเขาตามคำที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ จงทำพิธีสถาปนาเขาให้ครบเจ็ดวัน ³⁶ จงนำวัวผู้ตัวหนึ่งมาถวายทุกวัน เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อทำการลบมลทินและจงชำระแท่นบูชาด้วยการลบมลทินของแท่นนั้น จงเจิมแท่นนั้นเพื่อจะชำระให้บริสุทธิ์ ³⁷ จงทำการลบมลทินแท่นนั้นครบเจ็ดวัน และ

ชำระแท่นนั้นให้บริสุทธิ์ แล้วแท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุด สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ถูกต้องแท่นนั้นก็จะมีบริสุทธิ์ด้วย

เครื่องบูชาประจำวัน

³⁸ ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งเจ้าต้องถวายบนแท่นนั้นทุกวันเสมอไป คือ ลูกแกะสองตัว อายุหนึ่งขวบ ³⁹ จงนำลูกแกะตัวหนึ่งมาบูชาเวลาเช้า และนำลูกแกะอีกตัวหนึ่งมาบูชาเวลาเย็น ⁴⁰ พร้อมกับลูกแกะตัวที่หนึ่งนั้น จงถวายยอดแป้งหนึ่งในสิบ เอฟาห์ค ลุกกับน้ำมันที่ คั้น ไว้ นั้นหนึ่งในสี่อิน และน้ำองุ่นหนึ่งในสี่อิน คู่กัน เป็นเครื่องต้มบูชา ⁴¹ จงถวายลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้น ในเวลาเย็น ถวายธัญญาบูชา และเครื่องต้มบูชาคู่กันด้วย เหมือนอย่างในเวลาเช้า ให้เป็นกลิ่นพอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ⁴² นี่จะเป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യตลอดชั่วอายุของเจ้า ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ที่ที่เราจะพบเจ้าทั้งหลายและสนทนากับเจ้าที่นั่น ⁴³ ที่นั่นเราจะพบกับชนชาติอิสราเอล และพลับพลาที่นั่นจะรับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยสง่าราศีของเรา ⁴⁴ เราจะชำระพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชาไว้เป็นที่บริสุทธิ์ และเราจะชำระอาโรนและบุตรชายเขาให้บริสุทธิ์ด้วย เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต ⁴⁵ เราจะสถิตอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอล และจะเป็นพระเจ้าของเขา ⁴⁶ เขาจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้นำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเราจะสถิตอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา”

30

แท่นสำหรับเผาเครื่องหอม

¹ “เจ้าจงสร้างแท่นสำหรับเผาเครื่องหอม จงทำแท่นนั้นด้วยไม้กระถินเทศ ² ให้อยาวศอกหนึ่ง กว้างศอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก เชิงนอนมุมแท่นนั้นให้เป็นไม้ท่อนเดียวกับแท่น ³ และจงหุ้มแท่นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทุกด้าน และเชิงนอนด้วย และจงทำกระจังทองคำล้อมรอบแท่น ⁴ จงทำห้วงทองคำสองห้วง ติดไว้ใต้กระจังด้านละห้วงตรงกันข้าม ห่วงนั้นสำหรับสอดใส่ไม้คานหาม ⁵ ไม้คานหามนั้นจงทำด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ ⁶ จงตั้งแท่นนั้นไว้ข้างนอกม่าน ซึ่งอยู่ใกล้หีบพระโอวาท ข้างหน้าพระที่นั่ง กรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาท ที่ที่เราจะพบกับเจ้า ⁷ จงให้อาโรนเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้นทุกเวลาเช้า เมื่อเขาแต่งประทีปก็จงเผาเครื่องหอมด้วย ⁸ และในเวลาเย็นเมื่ออาโรนจุดประทีป ให้เผาเครื่องหอมบนแท่น เป็นเครื่องหอมเนื่องนิത്യต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า ⁹ แต่เครื่องหอมอย่างที่ไม่ห้าม อย่าได้เผาบนแท่นนั้นเลย หรือเผาเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องธัญญาบูชา หรือเทเครื่องดื่มบูชาบนนั้น ¹⁰ ให้อาโรนทำการบูชาไถ่บาปที่เชิงนอนปีละหนด้วยเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาปลบมลทิน ให้เขาทำการลบมลทินแท่นนั้นปีละหนตลอดชั่วอายุของเจ้า แท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุดแต่พระเยโฮวาห์”

เงินครึ่งเซเซลเป็นค่าไถ่ชีวิต

¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹² “เมื่อเจ้าจะจดสำมะโนครัวชนชาติอิสราเอลจงให้เขาต่างนำทรัพย์สินมาถวาย พระเยโฮวาห์ เป็นค่าไถ่ชีวิต เมื่อเจ้านับจำนวน

เขา เพื่อ จะ มิได้เกิด ภัย พิบัติขึ้น ใน หมู่ พวก เขา เมื่อ เจ้า
 นับ เขา ¹³ ทุก คน ที่ ขึ้น ทะเบียน สัมมะโนครว้ จะ ต้อง
 ถวาย ของ อย่าง นี้ คือ เงิน ครึ่ง เซ เชล ตาม เซ เชล ของ สถาน
 บริสุทธิ (เซเชลหนึ่งมียี่สิบเก-ราห์) ครึ่ง เซเชล เป็น เงิน ถวาย
 แต่ พระ เย โหวาท ¹⁴ ทุกๆ คน ที่ ขึ้น ทะเบียน สัมมะโนครว้
 อายุ ตั้งแต่ ยี่สิบ ปี ขึ้น ไป ให้นำ เงิน มา ถวาย พระ เย โหวาท
¹⁵ เมื่อ เจ้า ทั้ง หลาย นำ เงิน มา ถวาย พระ เย โหวาท เพื่อ จะ
 ได้ ไร่ ชีวิต ของ เจ้า ทั้ง หลาย นั้น สำหรับ คน มั่ง มี ก็อย่า ถวาย
 เกิน และ สำหรับ คนจน ก็อย่า ถวาย น้อย กว่า ครึ่ง เซ เชล
¹⁶ จง เก็บ เงิน ค่า ไร่ จาก ชนชาติ อิสราเอล และ จง กำหนด
 เงิน ไว้ ใช้ จ่าย ใน พลับพลา แห่ง ชุมนุมน เพื่อ เป็น ที่ ระลึก
 แก่ ชนชาติ อิสราเอล ต่อ พระ พักตร์ พระ เย โหวาท สำหรับ การ
 ไร่ ชีวิต ของ เจ้า ทั้ง หลาย”

**ขันทอง เหลือง สำหรับ ล้าง ขำระ มือ และ เท้า ของ พวก
 บุโรหิต**

¹⁷ พระ เย โหวาท ตรัส กับ โมเสส ว่า ¹⁸ “เจ้า จง ทำ ขันทอง
 สัมฤทธิ์ และ พานรอง ขันทอง สัมฤทธิ์ ด้วย สำหรับ ล้าง ขำระ
 จง ตั้ง ชั้น นั้น ไว้ ระหว่าง พลับพลา แห่ง ชุมนุมน และ แท่นบูชา
 แล้ว จง ตัก น้ำ ใส่ ไว้ ใน ชั้น นั้น ¹⁹ ให้ อาโรน และ บุตรชาย ของ
 เขา ใช้ ล้าง มือ และ เท้า ²⁰ เมื่อ เขา จะ เข้า ไป ใน พลับพลา แห่ง
 ชุมนุมน เขา จะ ต้อง ขำระ ด้วย น้ำ เพื่อ จะ ไม่ ตาย หรือ เมื่อ เขา
 เข้า มา ใกล้ แท่น ทำ การ ปรนนิบัติ เพื่อ ถวาย เครื่อง บูชา ด้วย
 ไฟ แต่ พระ เย โหวาท ²¹ จง ให้ เขา ล้าง มือ และ เท้า เพื่อ จะ
 มิ ได้ ตาย และ ให้ เป็น กฎ เกณฑ์ เนื่อง นิติย์ ประจำ ตัว เขา คือ
 อาโรน กับ เชื้อสาย ของ เขา ตลอด ชั่วอายุ ของ เขา”

น้ำมัน เจริญ อัน บริสุทธิ

²² ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ยังตรัสกับโมเสสว่า ²³ “จงเอาเครื่องเทศพิเศษคือมดยอบน้ำ ซึ่งหนักห้าร้อยเซเชล และอบเชยหอมครึ่งจำนวนคือสองร้อยห้าสิบเซเชล และตะไคร้สองร้อยห้าสิบเซเชล ²⁴ และการบูรห้าร้อยเซเชล ตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ และน้ำมันมะกอกเทศหนึ่งอิน ²⁵ เจ้าจงเอาสิ่งเหล่านี้มาทำเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ เป็นน้ำหอมปรุงตามศิลปะช่างปรุงน้ำมันนั้น จะเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ ²⁶ แล้วจงเอาน้ำมันเจิมพลับพลาแห่งชุมนุม และหีบพระโอวาทด้วย ²⁷ โต้ะและเครื่องใช้ประจำโต้ะ คันประทีปกับเครื่องใช้ประจำคันประทีป และแท่นเผาเครื่องหอม ²⁸ แท่นเครื่องเผาบูชาและเครื่องใช้ประจำแท่น ทั้งชั้นและพานรองชั้นนั้น ²⁹ จงชำระให้บริสุทธิ์ เพื่อจะได้บริสุทธิ์ที่สุด และอะไรมาถูกสิ่งเหล่านั้นก็บริสุทธิ์ด้วย ³⁰ อนึ่งจงเจิมอาโรนและบุตรชายเขา และสถาปนาเขาไว้ให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต ³¹ ท่านจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘นี่แหละ เป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์สำหรับเรา ตลอดชั่วอายุของเจ้า ³² น้ำมันนี้อะไรให้เจิมคนสามัญเลย และอย่าผสมทำน้ำมันอื่นเหมือนอย่างน้ำมันนี้ น้ำมันนี้เป็นน้ำมันบริสุทธิ์ เจ้าทั้งหลายจงถือไว้เป็นบริสุทธิ์ ³³ ผู้ใดจะผสมน้ำมันอย่างนี้ หรือผู้ใดจะใช้ชโลมคนต่างด้าว ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา’ ”

เครื่องหอมสำหรับแท่นเผาเครื่องหอม

³⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงเอาเครื่องเทศคือยางไม้ ชะมด และมหาหิงค์ ผสมกับกำยานบริสุทธิ์ ให้เท่าๆ กันทุกอย่าง ³⁵ จงผสมเครื่องหอมปรุงตามศิลปะช่างปรุงเจือด้วยเกลือให้ เป็นของบริสุทธิ์ และศักดิ์สิทธิ์ ³⁶ จงเอา

ส่วนหนึ่งมาทำให้ละเอียด และวางอีกส่วนหนึ่งไว้หน้าหีบพระโอวาทในพลับพลาแห่งชุมนุมที่เราจะพบกับเจ้า เครื่องหอมนั้นเจ้าจงถือว่าบริสุทธิ์ที่สุด³⁷ เครื่องหอมที่เจ้ากระทำตามส่วนที่ผสมนั้น เจ้าอย่าทำใช้เอง ให้ถือว่านี่เป็นเครื่องหอมบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์³⁸ ผู้ใดทำเครื่องเช่นนี้ไว้ใช้สุดคม ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา”

31

ช่างที่สร้างพลับพลาประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “ดูซิ เราได้ออกชื่อเบซาเลล ผู้เป็นบุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายเฮอร์แห่งตระกูลยูดาห์ ³ และได้ให้เขาประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า คือให้เขามีสติปัญญา ความเข้าใจ และความรู้ในวิชาการทุกอย่าง ⁴ จะได้คิดออกแบบอย่างประณีตในการทำเครื่องทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์ ⁵ เจียรระไนพลอยต่างๆ สำหรับฝังในกระเปาะ และแกะสลักไม้ได้ คือประกอบวิชาการทุกอย่าง ⁶ และดูเถิด เราได้ตั้งผู้ช่วยอีกคนหนึ่ง ชื่อโฮโอลีอับ บุตรชายอาหิสะมัคแห่งตระกูลดาน และสำหรับคนทั้งปวงผู้เฉลียวฉลาดเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพื่อ เขา จะ ได้ ทำ สิ่ง สารพัด ซึ่ง เรา ได้ สั่ง เจ้า ไว้ นั้น ⁷ คือ พลับพลา แห่ง ชุมนุม หีบ พระโอวาท และพระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาท และเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับพลับพลา ⁸ โต๊ะกับเครื่องใช้สำหรับโต๊ะ คันประทีปบริสุทธิ์กับเครื่องใช้สำหรับคันประทีป และแท่นเครื่องหอม ⁹ แท่นเครื่องเผาบูชากับเครื่องใช้ประจำแท่น ชั้นกับพานรองชั้นนั้น ¹⁰ เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีต คือเสื้อยศ

อันบริสุทธิ์ของอาโรนปุโรหิต และเสี้ยมของบุตรชายของเขา เพื่อจะได้สวมปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต ¹¹ และน้ำมันเจิมกับเครื่องหอมสำหรับที่บริสุทธิ์ ที่เราบัญชาเจ้านั้นให้เขากระทำตามทุกประการ”

วัน สะ บา โด เป็น หมายถึง สำคัญ ระหว่าง พระเจ้า กับ อิสราเอล

¹² พระ เย โห วาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า ¹³ “จง สั่ง ขนชาติอิสราเอลว่า ‘เจ้าทั้งหลายจงรักษาวันสะบาโตของเราไว้ เพราะนี่จะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ได้กระทำเจ้าให้บริสุทธิ์ ¹⁴ เหตุฉะนั้น เจ้าทั้งหลายจงรักษาวันสะบาโตไว้ เพราะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับเจ้า ทุกคนที่กระทำให้วันนั้นเป็นมลทินจะต้องถูกประหารให้ตายเป็นแน่ เพราะผู้ใดก็ตาม ทำการงานในวันนั้น ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา ¹⁵ จงทำงานแต่ในกำหนดหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต เป็นวันหยุดพักผ่อน เป็นวันบริสุทธิ์แต่พระ เย โห วาห์ ผู้ใด ทำงาน ใน วัน สะ บา โด นั้น ต้องถูกลงโทษถึงตายเป็นแน่ ¹⁶ เหตุฉะนั้น ขนชาติอิสราเอลจงรักษาวันสะบาโตไว้ คือถือวันสะบาโตตลอดชั่วอายุของเขา เป็น พันธ สัญญา เนื่อง นิตย์ ¹⁷ เป็น หมายถึง สำคัญระหว่าง เรา กับ ขนชาติ อิสราเอล ว่า ใน หก วัน พระ เย โห วาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก แต่ในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงงดการงานไว้ และได้ทรงหยุดพระทัยในวันนั้น’ ” ¹⁸ เมื่อพระองค์ตรัสแก่โมเสสบนภูเขาซีนายเสร็จแล้ว พระองค์ได้ประทาน แผ่น พระ โอวาท สอง แผ่น เป็น แผ่นศิลาจารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า

32

รูปเคารพวัวทองคำ

¹ เมื่อพลไพร่เห็นโมเสส ล่าช้าอยู่ ไม่ลงมาจากภูเขา จึงได้พากันมาหาอาโรน เรียกว่า “ลุกขึ้น ขอท่านสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสส คนนี้ที่ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ” ² ฝ่ายอาโรนได้กล่าวแก่เขาว่า “จงปลดตุ้มหูทองคำออกจากหูภรรยา และหูบุตรชายหญิงของเจ้าทั้งหลาย แล้วนำมาให้เราเถิด” ³ พลไพร่ทั้งปวง จึงได้ปลดตุ้มหูทองคำจากหูของตนมามอบให้กับอาโรน ⁴ เมื่ออาโรนได้รับทองคำจากมือเขาแล้ว จึงใช้เครื่องมือสลักหล่อรูปเป็นวัวหนุ่ม แล้วเขาทั้งหลายประกาศว่า “โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์” ⁵ เมื่ออาโรนได้ยินดั่งนั้นแล้วจึงสร้างแท่นบูชาไว้ตรงหน้ารูปวัวหนุ่มนั้น แล้วอาโรนประกาศว่า “พรุ่งนี้จะเป็นวันเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์” ⁶ ครั้นรุ่งขึ้นเขาตื่นขึ้นแต่เช้ามีด ถวายเครื่องเผาบูชา และนำเครื่องสันติบูชา มา พลไพร่ก็นั่งลงกิน และดื่ม แล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน

โมเสสอ้อนวอนเพื่ออิสราเอล

⁷ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าลงไปเถิด ด้วยว่าชนชาติของเจ้า ซึ่งเจ้าได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้น ได้ทำความเสื่อมเสียมากแล้ว ⁸ เขาได้หันเหออกจากทาง ซึ่งเราสั่ง เขา ไว้อย่างรวดเร็ว คือ หล่อรูปวัว ขึ้นรูปหนึ่งสำหรับตน และกราบไหว้รูปนั้น และถวายสัตวบูชาแก่รูปนั้น และกล่าวว่า ‘โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์’ ” ⁹ แล้วพระ

เยโฮวาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า “เรา เห็น พล ไพร่ นี้ แล้ว ดูเถิด เขา เป็น ชนชาติ คอแข็ง ¹⁰ ฉะนั้น บัดนี้ เจ้าจง ปล่อย เรา ตาม ลำพัง เพื่อ ความ พิโรธ ของ เรา จะ เตือด พลุ่ งขึ้น ต่อ เขา และ เพื่อ เรา จะ ผลาญ ทำลาย เขา เสีย ส่วน เจ้า เรา จะ ให้ เป็น ประชาชาติ ใหญ่ ” ¹¹ ฝ่าย โมเสส ก็ วิงวอน กราบ ทูล พระ เยโฮวาห์ พระ เจ้า ของ ท่าน ว่า “ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ ไฉน พระ องค์ จึง ทรง พระ พิโรธ อย่าง แร่ กกล้า ต่อ พล ไพร่ ของ พระ องค์ ซึ่ง พระ องค์ ทรง นำ ออก มา จาก แผ่น ดิน อียิปต์ ด้วย ฤทธา นุภาพ อัน ใหญ่ ยิ่ง และ ด้วย พระ หัตถ์ อัน ทรง ฤทธิ์ ของ พระ องค์ เล่า ¹² เหตุ ไฉน จะ ให้ ชน ชาว อียิปต์ กล่าว ว่า ‘พระ องค์ ทรง นำ เขา ออก มา เพื่อ จะ ทรง ทำ ร้าย เขา เพื่อ จะ ประหาร ชีวิต เขา ที่ ภูเขา และ ทำลาย เขา เสีย จาก พื้น แผ่น ดิน โลก’ ขอ พระ องค์ ทรง หัน กลับ เสีย จาก ความ พิโรธ อัน แร่ กกล้า ของ พระ องค์ และ ทรง กลับ พระ ทัย อยู่ ทำ อันตราย แก่ พล ไพร่ ของ พระ องค์ เอง ¹³ ขอ พระ องค์ ได้ ทรง ระลึก ถึง อับราฮัม อิสอัค และ อิสราเอล ผู้รับ ใช้ ของ พระ องค์ เป็น ผู้ ซึ่ง พระ องค์ ได้ ทรง ปฏิญาณ ด้วย พระ องค์ เอง แก่ เขา เหล่า นั้น ไว้ ว่า ‘เรา จะ ให้ เชื้อสาย ของ เจ้า ทวี ขึ้น ดุจดวง ดาว ใน ท้อง ฟ้า และ แผ่น ดิน นี้ ทั้งหมด ซึ่ง เรา สัญญา ไว้ แล้ว เรา จะ ยก ให้ แก่ เชื้อสาย ของ เจ้า และ เขา จะ รับ ไว้ เป็น มรดก ตลอด ไป’ ” ¹⁴ แล้ว พระ เยโฮวาห์ จึง ทรง กลับ พระ ทัย มิ ได้ ทรง ทำ อันตราย อย่าง ที่ พระ องค์ ทรง ดำริ ว่า จะ กระทำ แก่ พล ไพร่ ของ พระ องค์

อิสราเอล เปลือยกาย และ ให้อูรูรูปเคารพ โมเสส ทำลาย รูปเคารพ

¹⁵ ฝ่าย โมเสส กลับ ลง มา จาก ภูเขา ถือ แผ่น คีลา พระ โอวาท มา สอง แผ่น ซึ่ง จารึก ทั้ง สอง ด้าน จารึก ทั้ง ด้าน นี้ และ ด้าน นั้น ¹⁶ แผ่น คีลา เหล่า นั้น เป็น งาน จาก ฝีมือ พระ หัตถ์ ของ พระ เจ้า และ อักษร ที่ จารึก นั้น เป็น ลาย พระ หัตถ์ ของ พระ เจ้า

สลักไว้บน แผ่น ศิลานั้น 17 เมื่อ โยชูวา ได้ยิน เสียง พล ไฟ ร้ออึงอยู่ เขาจึง เรียก โมเสส ว่า “ที่ค่าย มีเสียง เหมือน เกิด สงคราม” 18 ฝ่าย โมเสส ตอบ ว่า “ที่เรา ได้ยิน มิใช่ เสียง ร้ออึง ของ คน ที่ มี ชัยชนะ และ มิใช่ เสียง คน ที่ แพ้ แต่ เป็น เสียง คน ร้อง เพลง กัน” 19 ต่อ มา พอ โมเสส เข้า มา ใกล้ ค่าย ได้ เห็น รูป วัว หนุม และ คน เต้นรำ โทสะ ของ โมเสส ก็ เตือดพลุ่ง ขึ้น ท่าน โยเนแผ่น ศิลาทิ้ง ตก แยก เสีย ที่ เชิง ภูเขา นั้น เอง 20 แล้ว ท่าน เอา รูป วัว หนุม ที่ พล ไฟ ร้อ ทำ ไว้ นั้น เผา เสีย และ บด เป็น ผง โรย ลง ใน น้ำ และ บังคับ ให้ ชน ชา ดิ อิสราเอล ดื่มน้ำ นั้น 21 โมเสส จึง ถาม อาโรน ว่า “พล ไฟ นี้ กระทบ อะไร แก่ ท่าน เล่า ท่าน จึง นำ บาป อัน ใหญ่ นี้ มา สู่ พวก เขา” 22 ฝ่าย อาโรน ตอบ ว่า “อย่า ให้ ความ โกรธ ของ เจ้านาย ของ ข้าพเจ้า เตือดพลุ่ง ขึ้น เลย ท่าน ก็ รู้ จัก พล ไฟ ร้อ พวก นี้ แล้ว ว่า เขา เอน เอียง ไป ใน ทาง ชั่ว 23 เขา มา ร้อง ขอ ข้าพเจ้า ว่า ‘ขอ จง ทำ พระ ให้ พวก ข้าพเจ้า ซึ่ง จะ นำ พวก ข้าพเจ้า ไป ด้วย ว่า โมเสส คน นี้ ที่ ได้ นำ พวก ข้าพเจ้า ออกจาก แผ่น ดิน อียิปต์ นั้น เกิด อะไร ขึ้น กับ เขา ข้าพเจ้า ไม่ ทราบ’ 24 แล้ว ข้าพเจ้า ตอบ แก่ เขา ว่า ‘ผู้ใด มี ทองคำ ให้ ปลด ออก มา’ เขาก็ มอบ ทองคำ ให้ แก่ ข้าพเจ้า และ ข้าพเจ้า จึง โยน ลง ไป ใน ไฟ แล้ว วัว นี้ ก็ ออก มา” 25 เมื่อ โมเสส เห็น ประชาชน แสดง ออก ถึง การ เปลือย เปล่า เสีย แล้ว (เพราะ ว่า อาโรน ปลอ่ย ให้ เขา เปลือย เปล่า จน นำ ละอาย ทำ มกลาง พวก ศัตรู)

สามพันคนที่ไหวรูปเคารพถูกประหารชีวิต

26 แล้ว โมเสส ยืน อยู่ ที่ ประตู ค่าย ร้อง ว่า “ผู้ใด อยู่ ฝ่าย พระ เยโฮวาห์ ให้ ผู้ นั้น มา หา เราเถิด” ฝ่าย ลูก หลาน ของ เลวี ได้ มา หา โมเสส พร้อม กัน 27 โมเสส จึง กล่าว แก่ เขา ว่า “พระ เยโฮวาห์ พระ เจ้า ของ อิสราเอล ตรัส สั่ง ดัง นี้ ว่า ‘จง เอา ดาบ

สะพายทุกคนแล้วจึงไปมาตามประตูต่างๆทั่วค่ายทุกๆคนจงฆ่าพี่น้องและมิตรสหายและเพื่อนบ้านของตัวเอง”²⁸ ฝ่ายลูกหลานของเลวีก็ทำตามโมเสสสั่ง และพลไพร่ประมาณสามพันคนตายลงในวันนั้น²⁹ ด้วยโมเสสกล่าวว่า “ในวันนี้ท่านทั้งหลายจงสถาปนาตัวเองรับใช้พระเยโฮวาห์ จงให้ทุกคนสู้รบกับบุตรชายและพี่น้องของตน เพื่อวันนี้พระองค์จะได้อำนาจพระพรแก่ท่านทั้งหลาย”³⁰ ครั้นวันรุ่งขึ้น โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า “ท่านทั้งหลายทำบาปอันใหญ่ยิ่ง แต่บัดนี้เราจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ ชะรอยเราจะทำการลบมลทินบาปของท่านได้”³¹ โมเสสจึงกลับไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ทูลว่า “โอพระเจ้าข้า พลไพร่นี้ทำบาปอันใหญ่ยิ่ง เขาทำพระด้วยทองคำสำหรับตัวเอง³² แต่บัดนี้ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของเขา ถ้าหาไม่ ขอพระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากทะเบียนที่พระองค์ทรงจดไว้”³³ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ผู้ใดทำบาปต่อเราแล้วเราจะลบชื่อผู้นั้นเสียจากทะเบียนของเรา³⁴ ฉะนั้นบัดนี้ จงไปเถอะ นำพลไพร่ไปยังที่ซึ่งเราบอกแก่เจ้าแล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์ของเราจะนำหน้าเจ้า แต่ว่าในวันนั้น เมื่อเราจะพิพากษาเขา เราจะลงโทษเขา”³⁵ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นแก่พลไพร่ เพราะเหตุเขาทำรูปวัวหนุ่มซึ่งอาโรนทำนั้น

33

พระเจ้า ต้องการ ทำลาย อิสราเอล โมเสส ยก ย้าย พลั้พลลา

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ไปเถิด จงยกไปจากที่นี่ เจ้ากับพลไพร่ซึ่งเจ้านำขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ไปยังแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่า ‘แผ่นดินนั้นเราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า’² เราจะใช้ทูต

สวรรค์องค์หนึ่งนำหน้าเจ้าไป และจะไล่คนคานาอัน คนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์สซี คนฮีไวต์ คนเยบุส ออกเสียจากที่นั่น³ จงนำไปถึงแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ แต่เราจะไม่ขึ้นไปกับพวกเจ้า เกรงว่าเราจะทำลายล้างพวกเจ้าเสียกลางทาง เพราะว่าเจ้าเป็นชนชาติคอแข็ง”⁴ เมื่อพลไพร่ได้ยินข่าวร้ายนั้นเขามีความโศกเศร้า และไม่มีผู้ใดใส่เครื่องประดับเลย⁵ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘เจ้าทั้งหลายเป็นชนชาติคอแข็ง ถ้าเราจะขึ้นไปกับเจ้าเพียงครู่เดียว เราก็จะทำลายล้างเจ้าเสีย ฉะนั้นบัดนี้ จงถอดเครื่องประดับออกเสีย เพื่อเราจะรู้ว่า ควรจะกระทำอย่างไร กับเจ้า’”⁶ ฝ่ายชนชาติอิสราเอลก็ถอดเครื่องประดับออกตอนที่เขาอยู่แถบภูเขาโฮเรบ⁷ ฝ่ายโมเสสตั้งพลับพลาหลังหนึ่งไว้ข้างนอกไกลจากค่าย และเรียกว่าพลับพลาแห่งชุมนุม ต่อมาทุกคนซึ่งปรารถนาจะเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ก็ออกไปยังพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งตั้งอยู่นอกบริเวณค่าย⁸ และต่อมาเมื่อไรที่โมเสสออกไปยังพลับพลา นั้นพลไพร่ทั้งปวงก็จะลุกขึ้นยืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน มองดูโมเสสจนท่านเข้าไปในพลับพลา⁹ ครั้นโมเสสเข้าไปในพลับพลาแล้ว เสาเมฆก็ลอยลงมาตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลา แล้วพระเยโฮวาห์ก็ตรัสสนทนากับโมเสส¹⁰ เวลาพลไพร่ทั้งปวงเห็นเสาเมฆนั้นตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลาเมื่อไร ทุกคนก็จะลุกขึ้นยืนนมัสการอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน¹¹ ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสสองต่อสอง เหมือนมิตรสหายสนทนากัน แล้วโมเสสก็กลับไปยังค่าย แต่โยชูวาผู้รับใช้หนุ่ม ผู้เป็นบุตรชายของนูน มิได้ออกไปจากพลับพลา

โมเสสอ้อนวอนพระเจ้าให้พระองค์อยู่กับอิสราเอล

12 โมเสส กราบ ทูล พระ เย โห วาห์ว่า “ดูเถิด พระองค์ได้ตรัสสั่ง ข้า พระองค์ว่า ‘จง นำ พล ไฟร์ขึ้น ไป’ แต่พระองค์มิได้แจ้ง ให้ ข้า พระองค์ ทราบ ว่า จะ ใช้ผู้ใด ขึ้น ไป กับ ข้า พระองค์ แม้กระนั้น พระองค์ก็ยัง ตรัส กับ ข้า พระองค์ว่า ‘เรา รู้จัก เจ้า ตาม ชื่อ ของ เจ้า และ เจ้า ก็ได้รับ ความ กรุณา ใน สายตา ของ เรา ด้วย’ 13 ฉะนั้น บัดนี้ ข้า พระองค์ ทูล วิงวอน ต่อ พระองค์ ถ้า แม้ข้า พระองค์ได้รับ พระ กรุณา ใน สาย พระเนตร ของ พระองค์แล้ว ขอ ทรง โปรด ลำแดง พระ มรรคา ของ พระองค์ให้ข้า พระองค์เห็น ใน กาลบัดนี้ เพื่อ ข้า พระองค์ จะ รู้จัก พระองค์ แล้วจะ รับ พระ กรุณา ใน สาย พระเนตร ของ พระองค์ และ ขอ ทรง ถูว่าชนชาตินี้เป็นพลไฟร์ของพระองค์” 14 ฝ่ายพระองค์ ตรัสว่า “เราเอง จะ ไป กับ เจ้า และให้เจ้าได้พัก” 15 ฝ่าย โมเสส จึง กราบทูล พระองค์ว่า “ถ้า พระองค์มิได้เสด็จ ไป กับ ข้า พระองค์ ก็ขออย่า นำ พวก ข้า พระองค์ ขึ้น ไป จาก ที่นี้เลย 16 ทำอย่างไรจะทราบได้ตรงนี้ว่า ข้า พระองค์ และ พลไฟร์ของพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของ พระองค์แล้ว ก็เมื่อ พระองค์ เสด็จ ไป กับ พวก ข้า พระองค์ ด้วย มิใช่หรือ ดังนี้ เราทั้งหลายทั้งข้าพระองค์และพลไฟร์ของพระองค์จึงจะแยกออกจากชนชาติทั้งปวงที่อยู่บนพื้น แผ่นดินโลก” 17 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราจะกระทำการที่เจ้ากล่าวถึงนี้ด้วยเพราะว่าเจ้าได้รับความ กรุณาในสายตาของเราแล้ว และเรา รู้จัก เจ้า ตาม ชื่อ ของ เจ้า” 18 โมเสสจึงกราบทูลว่า “ขอทรงโปรดลำแดงสง่าราศี ของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด” 19 พระองค์จึงตรัสตอบว่า “เราจะให้คุณความดีของเราประจักษ์แจ้งต่อหน้าเจ้า และ เราจะประกาศนามของเราคือ เยโฮวาห์ ให้ประจักษ์ต่อหน้า เจ้า เราประสงค์จะโปรดปรานผู้ใด เราก็จะโปรดปรานผู้นั้น

และเรา ประสงค์ จะ เมตตา แก่ผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น”
 20 พระองค์จึง ตรัสว่า “เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะ
 มนุษย์เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้” 21 พระเยโฮวาห์
 ตรัสอีกว่า “ดูเถิด มีที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนอยู่
 บนศิลานั้น 22 แล้วขณะที่เมฆดำมืดของเรากำลังผ่านไป
 เราจะซ่อนเจ้าไว้ในช่องศิลา และจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเรา
 จนกว่าเราจะผ่านไป 23 เมื่อเราเอามือของเราออกแล้ว เจ้า
 จะเห็นหลังของเรา แต่หน้าของเราเจ้าจะมิได้เห็น”

34

โมเสสจะทำแผ่นศิลาใหม่สำหรับพันธสัญญา

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงสกัดศิลาอีกสอง
 แผ่นเหมือนเดิมแล้วเราจะจารึกคำเหมือนในแผ่นเก่าที่เจ้า
 ทำแตกนั้นให้ 2 จงเตรียมให้พร้อมเวลาเช้า แล้วจงขึ้นมา
 บนภูเขาซีนายแต่เช้า จงคอยเฝ้าเราบนยอดภูเขานั้น 3 อย่า
 ให้ผู้ใดขึ้นมาด้วย และอย่าให้ผู้ใดมาอยู่ตลอดทั่วทั้งภูเขา
 อย่าให้ฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกินหญ้าอยู่หน้าภูเขานี้เลย” 4 ฝ่าย
 โมเสสจึงสกัดศิลาสองแผ่นเหมือนสองแผ่นแรก แล้วทำ
 นกัต้นแต่เช้าขึ้นไปบนภูเขาซีนายตามรับสั่งของพระเยโฮ
 วาห์ ถึงศิลาไปสองแผ่น 5 ฝ่ายพระเยโฮวาห์เสด็จลงมา
 ในเมฆ และโมเสสยืนอยู่กับพระองค์ที่นั่น และออกพระ
 นามพระเยโฮวาห์ 6 พระเยโฮวาห์เสด็จผ่านไปข้างหน้า
 ท่าน ตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้ทรงพระ
 กรุณา ทรงกอปรด้วยพระคุณ ทรงกริ้วช้า และบริบูรณ์ด้วยความ
 เมตตา และความจริง 7 ผู้ทรงสำแดง ความเมตตา
 ต่อมนุษย์กระทั่งพันชั่วอายุ ผู้ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้า
 การละเมิดและบาปของเขาเสีย แต่จะทรงถือว่าไม่มีโทษ
 ก็หามิได้ และให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไป

ถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุคน”⁸ ฝ่ายโมเสสจึงรีบกราบลงที่พื้นดินนมัสการ⁹ แล้วทูลว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าแม่ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ข้าพระองค์ ทูล วิงวอน ต่อ พระองค์ ขอ องค์ พระผู้เป็น เจ้าของ ข้า พระองค์ โปรด เสด็จ ไป ท่ามกลาง พวกข้า พระองค์ เพราะเป็นชนชาติคอแข็งดื้อดึง และขอทรงโปรด ยกโทษความชั่วช้าและความบาปของพวกข้าพระองค์ และโปรดรับพวกข้าพระองค์เป็นมรดกของพระองค์ด้วย”

ทรงห้ามไม่ให้อิสราเอลร่วมกับคนต่างชาติในคานาอัน

¹⁰ ฝ่ายพระองค์ ตรัสว่า “ดูเถิด เราจะทำพันธสัญญาไว้ เราจะทำการมหัศจรรย์ต่อหน้าชนชาติของเจ้าทุกคน ซึ่งไม่มีผู้ใดกระทำในประชาชาติใดทั่วพิภพ และประชาชนทั้งปวงซึ่งเจ้าอยู่ท่ามกลางเขานั้น จะเห็นกิจการของพระเยโฮวาห์ เพราะการซึ่งเราจะทำต่อเจ้านั้นจะเป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งนัก ¹¹ จงถือตามคำซึ่งเราบัญชาเจ้าในวันนี้ ดูเถิด เราจะไล่คนอามไรต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนอีไวต์ และคนเยบุส ไปให้พ้นหน้าเจ้า ¹² จงระวังตัวให้ดีอย่ากระทำพันธสัญญากับชาวเมืองซึ่งเจ้าจะไปถึงนั้น เกรงว่าจะจะเป็นบ่วงแร้วดักพวกเจ้า ¹³ แต่เจ้าทั้งหลายจงทำลายแท่นบูชา และทุบเสาอันศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้แหลกละเอียด และโค่นเสารูปเคารพของเขาเสีย ¹⁴ เจ้าอย่านมัสการพระอื่นเลย เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพระนามว่าหวงแหนเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน ¹⁵ เกรงว่าเจ้าจะทำพันธสัญญากับชาวเมืองนั้น และเมื่อเขาเล่นชู้กับพระของเขา และถวายสัตว์บูชาแก่บรรดาพระนั้น เขาจะเชิญพวกเจ้าไปร่วมด้วย และพวกเจ้าจะไปกินของที่เขากวายนุชานั้น ¹⁶ เกรงว่าเจ้าจะรับบุตรสาว

ของเขามาเป็นภรรยาบุตรชายของเจ้า และบุตรสาวของเขานั้นจะไปเล่นชู้กับพระของเขา และชักชวนให้บุตรชายของเจ้าไปเล่นชู้กับพระนั้นด้วย ¹⁷ เจ้าอย่าหลอรูปพระไว้สำหรับตัวเองเลย

คำบัญชาซ้ำเรื่องเครื่องบูชา

¹⁸ เจ้าทั้งหลาย จงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ จงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวัน ตามกำหนดในเดือนอาบิบตามที่เรابัญชาเจ้า เพราะเจ้าออกจากอียิปต์ในเดือนอาบิบ ¹⁹ ทุกสิ่งซึ่งออกจากครรภ์ครั้งแรกเป็นของเรา คือสัตว์ตัวผู้ทั้งหมดของเจ้า ลูกหัวปีของวัวและของแกะ ²⁰ ส่วนลูกลาหัวปีนั้นเจ้าจงนำลูกแกะมาไถไว้ ถ้าแม่เจ้ามิได้ไถก็จงหักคอมันเสีย บุตรชายหัวปีทั้งหลายของพวกเขาเจ้าจะต้องไถไว้ด้วย อย่าให้ผู้ใดมาเฝ้าเรามือเปล่าเลย ²¹ เจ้าจงทำการงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดจงพัก แม้ว่าในฤดูไถนาและฤดูเกี่ยวข้าวก็จงพัก ²² จงถือเทศกาลสัปดาห์ คือเทศกาลเลี้ยงฉลองผลต้นฤดูเกี่ยวข้าวสาลี และถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บผลผลิตผลในปลายปี ²³ บรรดาผู้ชายทั้งหลายของพวกเขาเจ้าต้องมาประชุมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งอิสราเอลปีละสามครั้ง ²⁴ เพราะเราจะขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าพวกเขาและจะขยายเขตแดนเมืองของเจ้าให้กว้างออกไปเมื่อพวกเขาจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าปีละสามครั้งนั้น จะไม่มีใครอยากได้แผ่นดินของเจ้าเลย ²⁵ อย่าถวายเลือดบูชาพร้อม กับขนมปังมีเชื้อ และเครื่องบูชาอันเกี่ยวกับเทศกาลเลี้ยงปีสภานั้น อย่าให้เหลือไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น ²⁶ จงคัดพิชผลแรกจากผลรุ่นแรกในไร่นามาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าต้มเนื้อลูกแพะ

ด้วยน้ำมันแม่ของมันเลย”²⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “คำเหล่านี้จงเขียนไว้ เพราะเราทำพันธสัญญาไว้กับเจ้า และพวกอิสราเอลตามข้อความเหล่านี้แล้ว”

โมเสสกลับมาด้วยแผ่นศิลาใหม่สำหรับพันธสัญญา

²⁸ ฝ่ายโมเสสเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือน้ำเลย และท่านจารึกคำพันธสัญญาไว้ที่แผ่นศิลา คือพระบัญญัติสิบประการ²⁹ อยู่ต่อมา โมเสสได้ลงมาจากภูเขาซีนาย ถือแผ่นพระโอวาทสองแผ่นมาด้วย เวลาที่ลงมาจากภูเขานั้น โมเสสก็ไม่ทราบว่ามีผิวหน้าของตนทอแสงเนื่องด้วยพระเจ้าทรงสนทนากับท่าน³⁰ เมื่ออาโรนและคนอิสราเอลทั้งปวงมองดูโมเสส ดูเกิดผิวหน้าของท่านทอแสง และเขาก็กลัว ไม่กล้าเข้ามาใกล้ท่าน³¹ ฝ่ายโมเสสเรียกเขามา แล้วอาโรนกับบรรดาประมุขของชุมนุมก็กลับมาหา โมเสส และท่านสนทนากับเขา³² แล้วภายหลังคนอิสราเอลทั้งหลายเข้ามาใกล้ โมเสส จึงให้บัญญัติแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ท่านทุกข้อบนภูเขาซีนาย³³ เมื่อท่านพูดจบ แล้วก็ใช้ผ้าคลุมหน้าไว้³⁴ แต่เมื่อไรที่โมเสสเข้าเฝ้าทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านก็ปิดหน้านั้นออกเสีย จนกว่าจะกลับออกมา แล้วท่านออกมาเล่าให้คนอิสราเอลฟังตามที่ท่านรับพระบัญชามาแล้วนั้น³⁵ และคนอิสราเอลดูหน้าของโมเสสคือเห็นผิวหน้าของโมเสสทอแสง ฝ่ายโมเสสใช้ผ้าคลุมหน้าไว้อีกทุกครั้ง จนกว่าจะเข้าไปทูลพระองค์

35

ทรงห้ามไม่ให้ก่อไฟในวันสะบาโต

1 ฝ่าย โมเสส ให้ชุมนุมชน อิสราเอล ทั้งหมด ประชุม กัน กล่าวแก่เขาว่า “ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาให้ ท่านทั้งหลายกระทำ 2 จงทำงานในกำหนดทุกวัน แต่วันที่เจ็ดให้ท่านถือเป็นวันบริสุทธิ์ เป็นวันสะบาโตแต่พระเยโฮวาห์ สำหรับใช้พัก ผู้ใดทำงานในวันนั้นต้องถูกลงโทษถึงตาย 3 ในวันสะบาโตนั้นอย่าก่อไฟเลย ทั่วตลอดที่อาศัยของท่าน”

ขอให้ผลไพร่ถวายแด่พระเจ้า

4 โมเสส ได้กล่าว แก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดว่า “ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า 5 ท่านทั้งหลายจง นำ ของ จาก ของ ที่มีอยู่มา ถวาย พระ เย โฮ วาห์ ผู้ใด มี น้ำใจกว้างขวางให้ผู้นั้นนำของมาถวายพระเยโฮวาห์ คือ ทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์ 6 ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้า ป่าน เนื้อ ละเอียด และขน แพะ 7 หนัง แกะ ตัวผู้ย้อม สีแดง หนังของตัวเบดเจอร์และไม้กระถินเทศ 8 น้ำมันเติม ตะเกียง เครื่องเทศสำหรับเจือน้ำมันเจิม และปรุงเครื่องหอมสำหรับการเผาถวาย 9 พลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างๆ สำหรับฝังทำเอโปดและทับทรวง 10 จงให้ทุกคนที่เฉลียวฉลาดในหมู่พวกท่าน พวกกันมาทำสิ่งทั้งปวงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ทำแล้ว 11 คือพลับพลา เต็นท์ และผ้าคลุมพลับพลา ขอบเกี่ยวและไม้กรอบ กลอน เส้า และฐานรองรับเส้าของพลับพลา นั้น 12 หีบ และไม้คานหามหีบ พระที่นั่ง กรุณา กับม่านบังตา 13 โต๊ะกับไม้คานหามโต๊ะ เครื่องใช้ทั้งปวงสำหรับโต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์ 14 คันประทีปที่ให้แสงสว่าง กับเครื่องอุปกรณ์ และตะเกียง และน้ำมันเติม ตะเกียง 15 แท่นเผา เครื่องหอม กับ ไม้คานหาม แท่น

นั้น น้ำมันเจิม และเครื่องหอมสำหรับเผาถวาย และม่านบังตาสำหรับประตูที่ประตูพลับพลา¹⁶ แทนเครื่องเผาบูชา กับ ตาข่าย ทอง สัมฤทธิ์ ไม้คานหาม และ เครื่องใช้ ทั้ง ปวงของแท่น ชั้นกับพานรองชั้นนั้น¹⁷ ผ้าม่านสำหรับกั้นลานพลับพลา กับ เสา และฐานรองรับเสา และผ้าม่านสำหรับประตูลาน¹⁸ หลัก หมุด สำหรับ พลับพลา และ หลัก หมุดสำหรับลานพลับพลาพร้อมกับเชือก¹⁹ เสือศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับ แต่ง เวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ คือ เสือศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต และ เสือศสำหรับบุตรชายของท่าน เพื่อ ใช้ปฏิบัติใน ตำแหน่ง ปุโรหิต”²⁰ แล้วชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็แยกย้ายกันจากโมเสสไป²¹ ทุกคนที่มีใจปรารถนา และที่มีใจสมัครก็นำสิ่งของมาถวายพระเยโฮวาห์สำหรับพลับพลาแห่งชุมนุมและการปรนนิบัติทั้งหลาย และสำหรับ เครื่องยศบริสุทธิ์²² เขาจึงพากันมาทั้งชายและหญิง บรรดาผู้มีน้ำใจสมัครนำมาซึ่งเข็มกลัด ตุ่มหู แหวน ตรา และกำไล เป็นทองรูปพรรณทั้งนั้น คือทุกคนนำทองคำมา แกว่งไป แกว่งมาถวายพระเยโฮวาห์²³ ส่วนทุกคนที่มีด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดง เข็ม หรือที่มีผ้าปานเนื้อละเอียด ขนแพะ หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังของตัวแบดเจอร์ก็เอาของเหล่านั้นมาถวาย²⁴ ทุกคนที่มีเงินหรือทองสัมฤทธิ์จะถวายก็นำ มาถวายพระเยโฮวาห์ และทุกคนที่ไม่มีไม้กระถินเทศ ใช้การได้ก็นำ ไม้ นั้น มาถวาย²⁵ ส่วนผู้หญิงทั้งปวงที่ชำนาญก็ปั่นด้ายด้วยมือของตน แล้วนำด้ายซึ่งปั่นนั้นมาถวายทั้งสีฟ้า สีม่วง สีแดง เข็ม และเส้นปานปานอย่างดี²⁶ ฝ่ายบรรดาผู้หญิงที่มีใจปรารถนาก็ปั่นขนแพะด้วยความชำนาญ²⁷ บรรดาประมุขก็นำพลอยสีน้ำข้าว และพลอยต่างๆมาสำหรับฝังทำเอโฟด และทับทรวง²⁸ กับ

เครื่องเทศและน้ำมันเติมตะเกียง น้ำมันเจิม และน้ำมันปรุงเครื่องหอมสำหรับเผาบูชา²⁹ คนอิสราเอลทั้งชายหญิงทุกคนที่มีใจสมัครนำของถวายสำหรับการงานต่างๆ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ให้กระทำก็นำของมาตามอำเภอใจถวายแด่พระเยโฮวาห์

เบซาเลลและโอโฮสิอับเป็นช่างและผู้สอน

³⁰ โมเสสจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “ดูก่อนท่าน พระเยโฮวาห์ได้ทรง ออกชื่อเบซา เลบุตรชาย อูรี ผู้เป็นบุตรชายของ เฮอร์ตระกูลยูดาห์³¹ และพระองค์ได้ทรงให้ผู้นั้นประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าให้มีสติปัญญาและความเข้าใจ และความรู้ในการช่างฝีมือทั้งปวง³² เพื่อจะคิดประดิษฐ์ลวดลายอย่างฉลาด ทำด้วยทองคำ และเงิน และทองสัมฤทธิ์³³ และเจียรระไนพลอยต่างๆ สำหรับฝังในกระเปาะ และการแกะสลักไม้ คือให้มีฝีมือดีเลิศทุกอย่าง³⁴ อนึ่ง พระองค์ ทรงพอใจให้ผู้นั้นมี น้ำใจ ที่จะสอน คนอื่นได้ด้วย พร้อมด้วยโอโฮสิอับบุตรชายอาหิสะมัดตระกูลดาน³⁵ คนทั้งสองนี้พระองค์ทรงประทานสติปัญญาแก่จิตใจของเขา ให้มีความสามารถ ในการ ที่จะ กระทำ งาน ได้ทุก อย่าง เช่นการช่างฝีมือ การช่างออกแบบ และการช่างตัดยี่ คือ สีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และเส้นปานปั่นอย่างดี และช่างทอ คือทำการช่างฝีมือได้ทุกอย่าง และเป็นช่างออกแบบอย่างฉลาดด้วย”

36

พลไพร่ถวายมากมาย การสร้างพลับพลาแก้วหน้า

¹ ฝ่ายเบซาเลล และโอโฮสิอับ กับคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาและความ

เข้าใจให้พอที่จะทำการทุกอย่างในการสร้างสถานบริสุทธิ์ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้แล้วทุกประการ ² โมเสสจึงเรียก เบซา เลล และโอ โสสิอับ กับ คน ทั้ง ปวง ที่ เฉลียวฉลาดซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาให้แก่จิตใจของเขา และใจของเขาปรารถนาให้มาทำงาน ³ คนเหล่านี้ได้รับของถวายทั้งหมดนั้นจากโมเสสที่คนอิสราเอลนำมาถวายเพื่อนำไปทำสถานบริสุทธิ์ พลไพร่ยังนำของที่สมัครใจจะถวายมาถวายอีกทุกๆ เวลา เช้า ⁴ ฝ่าย คน ทั้ง ปวง ที่ เฉลียวฉลาดซึ่งทำงานต่างๆ ที่สถานบริสุทธิ์นั้นมาถึงแล้วต่างก็หยุดทำงานในหน้าที่ของตน ⁵ พวกเขาจะมาเรียนโมเสสว่า “พลไพร่ นำของมาถวายมากเกินความต้องการที่จะใช้ในงงานนั้นๆ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ” ⁶ โมเสสจึงสั่งให้ประกาศไปทั่ว ค่าย ว่า “อย่าให้ชายหญิง นำของสำหรับทำสถานบริสุทธิ์มาถวายอีกเลย” เหตุฉะนั้นพลไพร่จึงยับยั้งไม่นำของมาถวายอีก ⁷ เพราะของที่เขามีอยู่แล้วก็พอสำหรับงาน ทั้ง ปวง นั้น และยังมี เหลืออีก ⁸ บรรดาช่างผู้เฉลียวฉลาดได้ทำพลับพลาด้วยม่านสีฝืน ด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดง เข้ม มีรูปเครูบฝีมือช่างออกแบบไว้ ⁹ ม่านฝืนหนึ่งยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกฝืนเท่ากัน ¹⁰ ม่านห้าฝืนเขาทำให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าฝืนนั้นเกี่ยวติดกันด้วย ¹¹ เขาทำหูด้วยด้ายสีฟ้า ติดไว้ตามขอบ ม่าน ด้าน นอก สุด ชุด ที่ หนึ่ง และตาม ขอบ ม่าน ด้าน นอก สุด ชุด ที่ สอง ก็ ทำ หู ไว้ เหมือน กัน ¹² ม่าน ฝืน หนึ่ง เขา ทำ หู ห้า สิบ หู และตาม ขอบ ม่าน ชุด ที่ สอง เขาก็ทำหูห้าสิบหูให้ตรงกัน ¹³ และเขาทำขอทองคำห้าสิบขอ สำหรับใช้เกี่ยวม่านเพื่อให้พลับพลาเป็นชั้นเดียวกัน

14 เขาทำม่านด้วยขนแพะสำหรับเป็นเต็นท์คลุมพลับพลา
อีกสิบเอ็ดผืน 15 ม่านผืนหนึ่งยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก
ทั้งสิบเอ็ดผืนเท่ากัน 16 เขาเกี่ยวม่านห้าผืนให้ติดกันต่าง
หาก และม่านอีกหกผืนก็เกี่ยวติดกันอีกต่างหาก 17 และ
เขาทำหูห้าสิบหูติดกับม่านด้านนอกสุดซุดที่หนึ่ง และเขา
ทำหูห้าสิบหูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่สอง 18 เขา
ทำทองสัมฤทธิ์ห้าสิบขอเกี่ยวขอเข้าที่หูให้ติดต่อเป็น
เต็นท์หลังเดียวกัน 19 เขาทำเครื่องดาดเต็นท์ด้วยหนัง
แกะตัวผู้ย้อมสีแดงชั้นหนึ่ง และคลุมทับด้วยหนังของตัว
แบดเจอร์อีกชั้นหนึ่ง 20 เขาทำไม้กรอบสำหรับพลับพลา
ด้วยไม้กระถินเทศยกตั้งขึ้นตรงๆ 21 ไม้กรอบนั้นยาวแผ่น
ละสิบศอก กว้างศอก คืบ 22 มีเดือยกรอบละสองเดือย
เดือยกรอบหนึ่งมีไม้ประกบติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง เขา
ได้ทำไม้กรอบพลับพลาทั้งหมดอย่างนี้ 23 เขาทำไม้กรอบ
พลับพลาตั้งนี้ ด้านใต้เขาใช้ยี่สิบแผ่น 24 เขาทำฐานด้วย
เงินสี่สิบฐานสำหรับไม้กรอบยี่สิบแผ่น ใต้ไม้กรอบแผ่น
หนึ่งมีฐานรองรับแผ่นละสองฐานสำหรับสวมเดือยสองอัน
25 ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือนั้นเขาทำไม้กรอบ
ยี่สิบแผ่น 26 เขาทำฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน ใต้ไม้กรอบ
มีฐานแผ่นละสองฐาน 27 ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของ
พลับพลาเขาทำไม้กรอบหกแผ่น 28 เขาทำไม้กรอบอีกสอง
แผ่นสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง 29 ไม้กรอบนั้นข้างล่าง
ให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดติดต่อกันที่หัวงแรก เขาทำอย่าง
นี้ทำให้เกิดมุมสองมุม 30 คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วย
กัน และฐานเงินสิบหกอัน ใต้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสอง
ฐาน 31 เขาทำกลอนด้วยไม้กระถินเทศห้าอันสำหรับขัดไม้
กรอบฝาพลับพลาด้านหนึ่ง 32 และกลอนอีกห้าอันสำหรับ
ขัดไม้กรอบฝาพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอัน

สำหรับ ชัด ไม้ กรอบ ฝา พลัปปลา ด้าน ตะวัน ตก 33 เขาทำ
กลอนตัวกลางให้ร้อยตอนกลางของไม้กรอบสำหรับชัดฝา
ตั้งแต่มุมหนึ่งไปจดอีกมุมหนึ่ง 34 เขาหุ้มไม้กรอบเหล่านั้น
ด้วยทองคำ และทำห่วงกรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน
และกลอนนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำเช่นกัน 35 เขาทำม่านนั้น
ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด
มีภาพ เครูบ ฝีมือช่าง ออกแบบไว้ 36 เขาทำเสาไม้ กระทบ
เทศ สี เสา หุ้มด้วยทองคำ ขอดิด เสา นั้น ก็ เป็น ทองคำ เขา
หล่อฐานเงินสี่อันสำหรับรองรับเสานั้น 37 และเขาทำบังตา
ที่ประตูปลัปปลานั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้า
ปานเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝีมือช่างปัก 38 และทำเสาห้า
ต้นสำหรับม่านนั้นพร้อมด้วยขอเกี่ยว บัวคว่ำ และราวยึด
เสานั้นหุ้มด้วยทองคำ แต่ฐานห้าฐานสำหรับรองรับเสานั้น
ทำด้วยทองสัมฤทธิ์

37

หีบพันธสัญญาและพระที่นั่งกรุณา

1 เบซา เลล ทำ หีบด้วยไม้ กระทบ เทศ ยาว สอง ศอก คืบ
กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ 2 หีบนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำ
บริสุทธิ์ ทั้งข้างในและข้างนอก และได้ทำกระจังรอบหีบนั้น
ด้วยทองคำ 3 เขาหล่อห่วงทองคำสี่ห่วงติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้าน
นี้ สอง ห่วง และด้าน นั้น สอง ห่วง 4 เขาทำ คานหาม ด้วยไม้
กระทบเทศหุ้มด้วยทองคำ 5 เขาสอดคานหามเข้าที่ห่วงข้าง
หีบสำหรับใช้ยกหีบนั้น 6 แล้วเขาทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทอง
คำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ 7 เขาทำ เครูบ ท
อง คำ สอง รูป โดย ใช้ ค้อน ทำ ตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่ง กรุณา
ทั้งสองข้าง 8 เขาทำ เครูบ ไม้ ที่ ปลายพระที่นั่ง กรุณา ข้าง ละ

รูป เขาทำเศรบนั่นตอนปลายทั้งสองข้างเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา⁹ ให้เศรบนางปีกออกเบื่องบน ปกพระที่นั่งกรุณาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน คือให้เศรบนหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุณา

โต๊ะสำหรับขนมปังหน้าพระพักตร์และคันประทีป

¹⁰ เขาเอา ไม้ กระถินเทศทำ โต๊ะ ตัว หนึ่ง ยาว สอง ศอก กว้าง หนึ่ง ศอก และสูง ศอก คืบ ¹¹ เขาหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจงทองคำรอบโต๊ะนั้นด้วย ¹² เขาทำ ประกับขอบโต๊ะนั้นกว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้วทำกระจงทองคำ ประกอบรอบ ประกับนั้น ¹³ เขาหล่อ ห่วง ทองคำ สี อัน ติด ไว้ที่มุม โต๊ะ ทั้ง สี่ ตรง ขา โต๊ะ ¹⁴ ห่วง นั้น ติด ขิดกับ กระจง สำหรับสอดคานหามโต๊ะนั้น ¹⁵ เขาทำคานหามด้วย ไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำสำหรับหามโต๊ะนั้น ¹⁶ และเขา ทำเครื่องใช้สำหรับโต๊ะนั้นมี จาน ช้อน กับอ่างน้ำและคนโท ที่ใช้รินเครื่องดื่มบูชา ซึ่งทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งสิ้น ¹⁷ เขา ทำ คันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ เขาใช้ฝักอ่อนทำ คันประทีป ให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็น เนื้อเดียวกัน คันประทีปนั้น ¹⁸ มีกิ่งหกกิ่งแยกออกจากลำ คันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง ¹⁹ แต่ละกิ่งมีดอกเหมือนดอก อัลมันต์สามดอก ทุกๆดอกมีดอกตูมและกลีบ เป็นดังนี้ทั้ง หกกิ่ง ซึ่งยื่นออกจากลำ คันประทีป ²⁰ สำหรับลำ คันประทีปนั้น มี ดอก สี ดอก เหมือน ดอก อัลมันต์ ทั้ง ดอก ตูม และ กลีบ ²¹ ใต้กิ่งทุกๆคู่ทั้งหกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูม เป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ²² ดอกตูม และกิ่ง เป็นเนื้อ เดียวกันกับคันประทีป ทำทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์และใช้ฝักอ่อนทำ ²³ เขาทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับ

คันประทีปนั้น ตะไกรตัดใส่ตะเกียง และถอดใส่ตะไกรด้วยทองคำบริสุทธิ์²⁴ คันประทีปและเครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับคันประทีปนั้น เขาทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนักหนึ่งตะลันต์

แท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอมและน้ำมันเจิม

²⁵ เขาสร้าง แท่น บูชา สำหรับ เผา เครื่อง หอม ด้วย ไม้ กระถินเทศ ยาว ศอกหนึ่ง กว้าง ศอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก เชิงอนที่มุมแท่นนั้นก็ เป็นไม้ท่อนเดียวกันกับแท่น²⁶ เขาหุ้มแท่นนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งด้านบน และด้านข้างทั้งสี่ด้าน และเชิงอนด้วย และเขาทำกระจังทองคำรอบแท่นนั้น²⁷ เขาทำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ใต้กระจังทั้งสองด้าน ตรงข้ามกัน เป็นที่สำหรับสอดใส่ไม้คานหาม²⁸ เขาทำไม้คานหามนั้นด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ²⁹ เขาปรุขน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ และปรุเครื่องหอมบริสุทธิ์ด้วยเครื่องเทศตามศิลปะของช่างปรุ

38

แท่นเครื่องเผาบูชาและชั้นทองเหลือง

¹ เขาทำแท่นเครื่องเผาบูชาด้วยไม้กระถินเทศ ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก² เขาทำเชิงอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่นนั้น เชิงอนนั้นเป็นไม้ชิ้นเดียวกันกับแท่นบูชา เขาหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์³ เขาทำเครื่องใช้บนแท่นนั้นทุกอย่าง คือหม้อ พลั่ว ขาม ขอบเกี่ยวเนื้อ และถาดรองไฟ เครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมดนั้น เขาทำด้วยทองสัมฤทธิ์⁴ และเขาเอาทองสัมฤทธิ์ทำเป็นตาข่ายประดับแท่นนั้น ให้อยู่ใต้กระจังของแท่น และห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา⁵ เขาหล่อห่วงสี่ห่วงติดที่มุมทั้งสี่

ของตาข่ายทองสัมฤทธิ์สำหรับสอดไม้คานหาม ⁶ เขาทำไม้คานหามด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์ ⁷ เขาสอดไม้คานนั้นไว้ในห่วงที่ข้างแทนสำหรับหาม เขาทำแทนนั้นด้วยไม้กระดานให้ข้างในกลวง ⁸ เขาทำชั้นทองสัมฤทธิ์และพานรอง ชั้นทองสัมฤทธิ์จาก กระฉกเงา ของ บรรดา ผู้หญิงที่ปรนนิบัติถนอมประตุพลับพลาแห่งชุมนุม

ลานและประตู

⁹ และเขาทำลานไว้ด้วย ไม้รวี ด้านใต้มีผ้าบัง ทำด้วยผ้า ป่านเนื้อละเอียด ยาวร้อยศอก ¹⁰ มีเสายี่สิบต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับ เสายี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้น ทำด้วยเงิน ¹¹ ด้านเหนือมีผ้าบังยาวร้อยศอก กับเสายี่สิบต้นและฐานทองสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้น ทำด้วยเงิน ¹² ส่วนด้านตะวันตกมีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับเสาสิบต้น และฐานรองรับเสาสิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสา ทำด้วยเงิน ¹³ ด้านตะวันออกใช้ผ้ายาวห้าสิบศอก ¹⁴ ผ้าบังด้านริมประตูข้างหนึ่งยาวสิบห้าศอก มีเสาสสามต้น และฐานรองรับเสาสสามฐาน ¹⁵ และอีกข้างหนึ่ง ริมประตูข้างนี้ และข้างโน้น มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสสามต้นและฐานรองรับเสาสสามฐาน ¹⁶ ผ้าบังลานโดยรอบนั้น ทำ ด้วย ผ้า ป่าน เนื้อ ละเอียด ¹⁷ ฐานรองรับ เสานั้น ทำ ด้วย ทอง สัมฤทธิ์ ขอดิด เสา และ ราว ยึด เสา เป็น เงิน และ บัว คว้า ของ เสานั้น หุ้ม ด้วย เงิน และ เสา ทุก ต้น ของ ลาน มี ราว ยึด เสา ทำ ด้วย เงิน ¹⁸ ม่านบังตาที่ประตูลานนั้น ปัก ด้วย ฝีมือ ของ ช่าง ปัก เป็น สี ฟา สี ม่วง สี แดง เข้ม และ ผ้า ป่าน เนื้อ ละเอียด ยาว ยี่สิบ ศอก สูง ห้า ศอก เสมอ กับ ผ้า บัง ลาน ¹⁹ มี เสา สี่ ต้น กับ ฐาน รองรับ เสา สี่ ฐาน เป็น ทอง สัมฤทธิ์ ขอดิด เสา ทำ ด้วย เงิน และ ส่วน ที่ หุ้ม บัว คว้า กับ ราว ยึด เสา เป็น

เงิน 20 หลักรวมทุก หลักรของพลับพลา และของลานรอบพลับพลา นั้น ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ 21 นี่แหละเป็นบัญชีสิ่งของที่ใช้ในพลับพลา คือพลับพลาพระโอวาท ซึ่งเขาทั้งหลายนับตามคำสั่งของโมเสส มีคนเลวีจัดทำตามบัญชาของอิธามาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต 22 ส่วนเบซาเลลบุตรชายอิริผู้เป็นบุตรชายของเฮอร์แห่งตระกูลยูดาห์ ทำสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโมเสสแล้ว 23 ผู้ร่วมงานกับเขาคือ โอโฮสิอับ บุตรชายอาหิสะมัคแห่งตระกูลดาน เป็นช่างฝีมือ ช่างออกแบบและช่างด้ายสีใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด 24 ทองคำทั้งหมดซึ่งเขาใช้ในการสร้างที่บริสุทธิ์นั้น คือทองคำที่เขานำมาถวาย มีน้ำหนักยี่สิบเก้าตะลันต์เจ็ดร้อยสามสิบเซเชล ตามเซเชลแห่งสถานบริสุทธิ์ 25 เงินตามจำนวนชุมนุมชนได้นับไว้ รวมเป็นหนึ่งร้อยตะลันต์กับหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเซเชล ตามเซเชลแห่งสถานบริสุทธิ์ 26 คนละเบคา คือครึ่งเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ อันเก็บมาจากทุกคนที่ไปจดทะเบียนสำมะโนครัว คือนับตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป รวมหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน 27 เงินหนึ่งร้อยตะลันต์นั้น เขาใช้หล่อทำฐานรองรับเสาของสถานบริสุทธิ์ และฐานของม่าน ฐานร้อยฐานเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ คือฐานละหนึ่งตะลันต์ 28 แต่เงินหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเซเชลนั้นเขาใช้ทำขอสำหรับเสาและหุ้มบัวคว่ำของเสานั้น และทำราวยึดเสาด้วย 29 ทองสัมฤทธิ์เขานำมาถวายหนักเจ็ดสิบตะลันต์ กับสองพันสี่ร้อยเซเชล 30 ทองสัมฤทธิ์นั้นเขาใช้ทำฐานประตูปลับพลาแห่งชุมนุม และทำแท่นทองสัมฤทธิ์ และตาข่ายทองสัมฤทธิ์ประดับแท่นและทำเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นนั้น 31 ทำฐานล้อมรอบลานและฐาน

ที่ประตูลาน หลักหมุดทั้งหมดของพลับพลาและหลักหมุดรอบลานนั้น

39

เครื่องยศบริสุทธิสำหรับอาโรน

¹ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มนั้น เขาใช้ทำเสื่อศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับใส่เวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ และได้ทำเครื่องยศบริสุทธิสำหรับอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส ² เขาทำเอโฟดด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด ³ เขาตีทองใบแผ่ออกเป็นแผ่นบางๆ แล้วตัดเป็นเส้นๆ เพื่อจะทอเข้ากับด้ายสีฟ้า เข้ากับด้ายสีม่วง เข้ากับด้ายสีแดงเข้ม และเข้ากับเส้นปานอย่างดี ด้วยฝีมือช่างชำนาญ ⁴ เขาทำแถบติดไว้ที่บ่าเพื่อโยงเอโฟด ให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองชั้น ⁵ รัตประคดทออย่างประณีตสำหรับคาดทับเอโฟดนั้น เขาทำด้วยวัตถุอย่างเดียวกัน และฝีมืออย่างเดียวกับเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส ⁶ เขาเอาพลอยสีน้ำข้าวผึ้งไว้ในกระเปาะทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด และแกะอย่างแกะตรา เป็นชื่อบุตรอิสราเอล ⁷ แล้วเขาติดไว้กับเอโฟดบนแถบปานนั้น เพื่อให้พลอยนั้นเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส ⁸ เขาทำทับทรวงด้วยฝีมือช่างออกแบบให้ฝีมือเหมือนกับทำเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด ⁹ เขาทำทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง เป็นสองทบด้วยกัน ¹⁰ เขาฝังพลอยสี่แถวบนทับทรวงนั้น แถวที่หนึ่ง ฝังทับทิม บุษราคัม และพลอยสีแดงเข้ม ¹¹ แถวที่

สองฝั่งมรกต ไพฑูรย์และเพชร 12 แฉกที่สามฝั่งนิล โมรา และพลอยสีม่วง 13 แฉกที่สี่ฝั่งพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก พลอยทั้งหมดนี้ เขา ได้ ฝัง ใน กระเปาะ ลวดลาย ละเอียด ทำ ด้วย ทองคำ 14 พลอย เหล่านั้น มี ชื่อ เหล่า นบุตร อิสราเอลสิบสองชื่อ จารึก ไว้ เหมือน แกะตรา มีชื่อตระกูล ทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล 15 เขาทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทรวง 16 และเขาทั้งหลาย ทำกระเปาะลวดลายละเอียดด้วยทองคำสองอัน และห้วงทองคำสองห้วง ตัดไว้ที่ปลายทั้งสองของทับทรวง 17 เขาทั้งหลายสอดสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้นในห้วงที่ปลายทับทรวง 18 และปลายสร้อยอีกสองข้างนั้น เขาทั้งหลายทำติดกับกระเปาะลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าที่แถบยึดเอโฟดทั้งสองข้างบนบ่า 19 เขาทั้งหลายทำห้วงทองคำสองอัน ตัดไว้ที่ขอบ ด้านล่างทั้งสองของทับทรวงข้างในติดเอโฟด 20 และเขาทั้งหลายทำห้วงสองอันด้วยทองคำใส่ไว้ริมเอโฟดด้านหน้า ใต้แถบที่ตะเข็บเหนือรัดประคดที่ทอดด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด 21 และเขาทั้งหลายผูกทับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห้วงให้ทับทรวง ทับรัดประคด ซึ่ง ทอด ด้วย ฝีมือ ประณีต ของ เอโฟด เพื่อมิให้ทับทรวงหลุดไปจากเอโฟด ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา แก่โมเสส 22 เขาทำ เลื่อคลุม เข้าชุดกับ เอโฟดด้วยด้ายสีฟ้าล้วน เป็นฝีมือทอ 23 และช่องกลางผืนเลื่อนั้น เขาทำเป็นคอเลื่อเช่นเดียวกับคอเลื่อทหาร และมีขลิบรอบคอเพื่อมิให้ขาด 24 ที่ชายเลื่อคลุม เขาทั้งหลายปักเป็นรูปลูกทับทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด 25 เขาทั้งหลายทำลูกพรวนด้วยทองคำบริสุทธิ์แล้วติดลูกพรวนระหว่างผลทับทิมรอบชายเลื่อคลุมนั้น 26 คือลูกพรวนลูกหนึ่ง ผลทับทิมผลหนึ่ง และลูก

พรวนอีกลูกหนึ่ง ผลทับทิมอีกผลหนึ่งสลักกันดังนี้ รอบชาย
เสื้อคลุมนั้น สำหรับสวมเวลาปรนนิบัติพระองค์ ตามที่พระ
เยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส ²⁷ เขาทั้งหลายทำเสื้อด้วยผ้า
ปานเนื้อละเอียดของช่างทอผ้า สำหรับอาโรนและสำหรับ
บุตรชายของท่าน ²⁸ และทำมาลาด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด
และมาลาางามด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และทำกางเกงด้วย
ผ้าปานเนื้อละเอียด ²⁹ และทำรัดประคดด้วยผ้าปานเนื้อ
ละเอียด และปักด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ด้วยฝีมือ
ช่างปัก ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส ³⁰ เขาทั้ง
หลายทำแผ่นมงกุฎบริสุทธิ์ด้วยทองคำบริสุทธิ์จารึกคำว่า
“บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์” ไว้เหมือนอย่างแกะตรา ³¹ แล้ว
เขาเอาด้าย ลัก สีฟ้า ผูก แผ่นทองคำนั้น ไว้บนมาลา ตาม
ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส ³² ดังนั้นแหละเขาทำงาน
สำหรับพลับพลาของเต็นท์แห่งชุมนุมให้สำเร็จทุกประการ
พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสสไว้อย่างไร คนอิสราเอลก็
กระทำอย่างนั้นทุกประการ ³³ เขาจึงได้นำพลับพลามามอบ
ไว้กับมุเสส ทั้งเต็นท์และเครื่องใช้ทั้งปวงคือ ขอบ ไม้กรอบ
กลอน เสา และฐานรองรับเสา ³⁴ เครื่องดาดพลับพลาข้าง
บนทำด้วยหนัง แกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังของตัวเบด
เจอร์ และม่านสำหรับบังตา ³⁵ หีบพระโอวาทกับไม้คานหาม
ของหีบนั้น และพระที่นั่งกรุณา ³⁶ โต๊ะกับเครื่องใช้ทั้งหมด
บนโต๊ะนั้น และขนมปังหน้าพระพักตร์ ³⁷ คันประทีปบริสุทธิ์
กับตะเกียง คือตะเกียงที่เข้าที่และเครื่องใช้ทั้งหมดของคัน
ประทีปนั้น และน้ำมันสำหรับเติม ตะเกียง ³⁸ แทนทองคำ
น้ำมันเจิม เครื่องหอมสำหรับเผาบูชา และผ้าบังตาสำหรับ
ประตูพลับพลา ³⁹ แทน บูชา ทอง สัมฤทธิ์ กับ ตาข่าย ทอง
สัมฤทธิ์สำหรับ แทนนั้น ไม้คานหาม และ เครื่องใช้ทั้งหมด

ของแท่น ชั้นกับพานรองชั้น ⁴⁰ ม่านบังลาน เสากับฐานรองรับ ผ้าบังตาประตูลาน เชือกและหลักหมุดสำหรับลาน และเครื่องใช้ทั้งหมดของการปรนนิบัติที่พลับพลา สำหรับเต็นท์แห่งชุมนุม ⁴¹ เลื่อย ศร เย็บด้วย ฝีมือนีติ ประณีต สำหรับสวมในเวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ เครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต เครื่องยศสำหรับบุตรชายอาโรน สำหรับใช้สวมในเวลาปฏิบัติตำแหน่งปุโรหิต ⁴² สิ่งสารพัดที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสสแล้ว คนชาติอิสราเอลกระทำให้สำเร็จทุกประการ ⁴³ โมเสสจึงตรวจดูงานทั้งปวง และดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้อย่างไร เขาก็ทำเสร็จสิ้นทุกอย่าง โมเสสจึงอวยพรแก่เขา

40

การตั้งพลับพลา

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “ในวันที่หนึ่งของเดือนแรก จงตั้งพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม ³ จงตั้งหีบพระโอวาทไว้ในพลับพลาและกั้นม่านบังหีบนั้นไว้ ⁴ จงยกโต๊ะเข้ามาตั้งไว้ และจุดเครื่องบนโต๊ะไว้ตามที่ของมั้น แล้วจงนำคัน ประทีปนั้น เข้ามา และจุดไฟที่ตะเกียงนั้น ⁵ จงตั้งแท่นบูชาทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมตรงหน้าหีบพระโอวาท แล้วติดม่านบังตาของประตูพลับพลา ⁶ จงตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ตรงหน้าประตูพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม ⁷ จงตั้งชั้นไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในชั้นนั้น ⁸ จงตั้งข้างฝาลานไว้รอบพลับพลา และติดม่านบังตาไว้ที่ประตูลานนั้น ⁹ จงเอาน้ำมันเจิม เจิมพลับพลา กับ สิ่งสารพัด ซึ่ง อยู่ในพลับพลา

นั้น และชำระพลับพลา กับเครื่องใช้ทั้งหมดให้บริสุทธิ์ แล้วพลับพลา นั้น จะบริสุทธิ์ ¹⁰ จงเจิม แทน สำหรับ เครื่องเผาบูชาด้วย และเครื่องใช้ทั้งหมดบนแทนนั้น และชำระแทนนั้นให้บริสุทธิ์ แทนนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุด ¹¹ จงเจิมชั้นทั้งพานรองชั้นด้วย และชำระให้บริสุทธิ์ ¹² แล้วจงนำอาโรน และบุตรชายของท่านมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ใช้น้ำล้างชำระตัว เขา เสีย ¹³ จงนำ เสื้อผ้ายศบริสุทธิ์สวม ให้อาโรน แล้วเจิมและชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต ¹⁴ แล้วจงนำบุตรชายอาโรนมาด้วย และสวมเสื้อยศให้ ¹⁵ จงเจิมเขาเช่นเจิมบิดาของเขา เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต การเจิมนั้นจะเป็นการเจิมแต่งตั้งเขาไว้เป็นปุโรหิต เนื่องนิത്യตลอดชั่วอายุของเขา” ¹⁶ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา แก่โมเสสให้กระทำการใด ท่านก็กระทำการนั้นทุกประการ ¹⁷ ต่อมาในวันที่หนึ่งเดือนแรกของปีที่สองท่านติดตั้งพลับพลา ¹⁸ โมเสสติดตั้งพลับพลาขึ้น คือวางฐานและตั้งไม้กรอบขึ้นไว้ สอดไม้กลอนและตั้งเสาขึ้น ¹⁹ ท่านกางผ้าเต็นท์ที่บนพลับพลา แล้วเอาเครื่องดาดคลุมบนเต็นท์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ²⁰ ท่านเก็บพระโอวาทไว้ในหีบนั้นและสอดไม้คานหามไว้ในหีบนั้น และตั้งพระที่นั่ง กรุณาไว้บนหีบ ²¹ แล้วท่านนำหีบเข้าไปไว้ในพลับพลา และกั้นม่านบังตาบังหีบพระโอวาทนั้นไว้ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ²² ท่านตั้งโต๊ะไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมทางทิศเหนือของพลับพลา นอกมานั้น ²³ แล้วจัดขนมปังไว้บนโต๊ะเป็นระเบียบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ ²⁴ และท่านตั้งคันประทีปไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมทางทิศใต้ของพลับพลา

ตรงหน้าโต๊ะนั้น ²⁵ แล้วก็จุดไฟตะเกียงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส ²⁶ ท่านตั้งแท่นทองคำไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมตรงหน้าม่าน ²⁷ และเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส ²⁸ ท่านกั้นม่านบังตาที่ประตูพลับพลา ²⁹ ท่านตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ตรงประตูพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม แล้วถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญญบูชาบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส ³⁰ ท่านตั้งชั้นไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา แล้วใส่น้ำไว้ในชั้นสำหรับชำระล้าง ³¹ โมเสส กับ อาโรน และบุตรชายของท่าน ล้างมือและเท้าที่ชั้นนั้น ³² เวลาเขาทั้งหลายเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุม หรือเข้าไปใกล้แท่นนั้นเมื่อไร เขาก็ชำระล้างเสียก่อน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส ³³ ท่านกั้นบริเวณลานรอบพลับพลาและแท่นนั้น แล้วกั้นม่านบังตาที่ตรงประตูลาน โมเสสก็จัดการนั้นให้เสร็จสิ้นไปทุกประการ

เมฆของพระเจ้าแสดงว่าพระเจ้าทรงพอพระทัย

³⁴ ในขณะนั้นมีเมฆมาปกคลุมเต็นท์แห่งชุมนุมไว้ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏอยู่เต็มพลับพลา ³⁵ โมเสสเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุมไม่ได้เพราะเมฆปกคลุมอยู่ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เต็มพลับพลา ³⁶ ตลอดการเดินทางของเขา เมฆนั้นถูกยกขึ้นจากพลับพลาเมื่อใด ประชาชาติอิสราเอลก็ยกเดินต่อไปทุกครั้ง ³⁷ แต่หากว่าเมฆนั้นมิได้ถูกยกขึ้นไป เขาก็ไม่ออกเดินทางเลย จนกว่าจะถึงวันที่เมฆนั้นจะถูกยกขึ้นไป ³⁸ เพราะตลอด

ทางที่เขายกเดินไปนั้น ในกลางวันเมฆของพระเยโฮวาห์
ทรงสถิตอยู่เหนือพลับพลา และในตอนกลางคืนมีไฟสถิต
อยู่เหนือพลับพลา นั้นประจักษ์แก่ตาของวงศ์วานอิสราเอล
ทั้งปวง

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James
Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 27 Jul 2022 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a